

La persistència de les presons
Radiografia crítica del sistema penitenciari

A FONS PÀGINES 1 a 3

Debat amb tres activistes
Copenhaguen va fracassar: i ara què?

MIRALLS | TAULA RODONA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

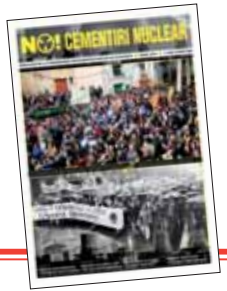

d N177

24 de març de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Aquesta setmana suplement:

Rubalcaba amenaça qui assenyali la guerra bruta en el 'cas Jon Anza'

François Bodin, comissari de Bordeus, diu: "No sóc ingenu. Jo vaig contribuir a tombar els GAL"

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINA 2-3

L'espiral repressiva a França implica bombers catalans en la mort d'un gendarme a París

OBSERVATORI DELS MITJANS · PÀGINA 13

ALBERT GARCIA

Solidaritat sobre la Gran Via

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Dues activistes es van despenjar des del pont de la plaça Cerdà que creua la Gran Via de Barcelona durant dues hores amb cordes d'escalada. Els camions i els autocars passaven ben a prop de les seves cames.

El tsunami xilè obre una crisi al govern

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Proposta de consulta sobre els productes transgènics

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

'Un país dempeus': lluites pel territori

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

S'atura la supressió del servei del 061 a l'illa de Menorca

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Comença la rehabilitació a la Colònia Castells

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

, estirant del fil

BAIONA · LA FISCAL FRANCESA NOMÉS DESESTIMA DEL TOT LA VERSIÓ DE RUBALCABA

La desaparició i la mort de Jon Anza ja apunten a la guerra bruta

Els guàrdies civils van fugir de l'aparthotel Adagio de Toulouse i van oblidar les pistoles sota el matalàs de l'habitació hores després que es denunciés la desaparició del donostiarra

Higinia Roig
estirandelfil@setmanaridirecta.info

La desaparició i mort del militant d'ETA Jon Anza, ara fa onze mesos, en circumstàncies estranyes i encara no esclarides, així com la reaparició sorprenent del seu cadàver el dia 12 de març a la morgue de l'Hospital Purpan de Toulouse, no tanca pas el cas, sinó que el deixa ben obert. De bat a bat. La confirmació que el cadàver ha romàs durant deu mesos sense identificar a l'hospital, allà on ja va ser cercat primerament ara fa un any, ha donat per tancada la pregunta "Non da Jon?" (On és en Jon?), que ha omplert insistentment els carrers del País Basc durant els darrers mesos. Però, alhora, deixa sense resposta totes les preguntes sobre el que ha succeït, enmig d'una versió oficial inversemblant i incapaç de justificar les enormes llacunes que presenta el cas des que, el 15 de maig de 2009, la família va denunciar la seva desaparició.

Agents de la Guàrdia Civil van fugir de Toulouse el mateix dia que la fiscal francesa va iniciar una investigació oficial

Només tres dies després d'aquella denúncia, el 18 de maig de 2009, la fiscal de Baiona Anna Kayanakis va obrir una investigació oficial sobre

Manifestació en record de Jon Anza a Donostia el 14 març, la marxa acusava Rubalcaba de mentider i màxim responsable dels fets

una "desaparició inquietant". Nou mesos després –el dimarts 16 de març– i davant una roda de premsa molt concorreguda, l'esbufec inicial de la fiscal era el símptoma evident de la impotència i el fracàs de la seva tasca. L'acompanyava el silenci estricte del comissari de la policia

judicial Patrick Leonard, amb el cap cot i els braços creuats. Només van poder confirmar que el cadàver pertanyia a Jon Anza, van assumir el fracàs i la cadena d'errors i despropòsits en la seva cerca i es van mostrar incapaces de respondre perquè el cadàver no havia aparegut fins ara.

La versió oficial de la fiscalia francesa presenta, ara, una seqüència de fets segons la qual Jon Anza hauria estat trobat el 29 d'abril de 2009 a les onze de la nit, inconscient i recolzat en una jardineria del restaurant Hippopotamus de l'avinguda Estrasbourg de Toulouse. Trobat per la policia

municipal, va ser traslladat a l'hospital, on hauria mort l'11 de maig, sense haver recuperat la consciència en cap moment. La mateixa versió oficial no té cap resposta per esclarir què va passar entre el 18 d'abril –data en què Jon Anza va agafar un tren en direcció a Toulouse per reunir-se amb membres d'ETA– i el 29 d'abril.

La cita amb ETA, durant la qual –segons la policia espanyola– Jon Anza havia de lliurar 300.000 euros, mai no es va produir, tal com va assenyalar l'organització succeïda en un comunicat inusual on denunciava la desaparició del militant, recordava que la policia tenia les seves empremtes de la descoberta d'un zulo a Sempere (una operació policial que mai es va publicitar) i apuntava la guerra bruta, en la línia del "segrest de ciutadans i interrogatoris il·legals" que s'havien succeït al País Basc francès. Només quatre mesos abans de la desaparició d'Anza, Juan Mari Mujika va ser abordat i segrestat per policies espanyols en territori francès, que pretenia que col·laborés en la lluita contra ETA. La

> Guerra bruta al País Basc: en el trencaclosques del terrorisme d'estat

Des del pentotal –el sèrum de la veritat administrat per agents d'Intxaurren a Joxean Lasa i Joxi Zabala abans de ser enterrats en calç viva– a tots i cadascun dels micròfons descoberts entre Donosti i Brussel·les contra militants de l'esquerra abertzale, passant pel seguiment –via SITEL– d'Arnado Otegi i sense oblidar la macropunxada il·legal de la centraleta de la seu central d'Herri Batasuna a Gasteiz –on el CESID, actual CNI, tenia llogat el pis superior i el pis del davant, la memòria de la guerra

bruta a Euskal Herria és massa densa.

Cas Jon Anza. Silenci mediàtic, sobredosi d'incògnites i poques reaccions. Joseba Egibar, del PNB, sí: "Fóra bo que Rubalcaba expliqués si la policia espanyola va detenir Jon Anza en territori francès". Aleshores, ressonen les paraules del general –ja traspasat– Sainz de Santamaria: "Hi ha coses que no es fan; si es fan, no es diuen i, si es confirmen, es desmenteixen". Déjà-vu d'escenari polític: que sigui *El Mundo* qui informa de les pistoles

que obliden uns guàrdies civils que fugen del Toulouse que va veure arribar i morir Jon Anza només recorda l'any 1995, quan Pedro J. va tombar Felipe González encimbellant Aznar al poder a través de l'escàndol dels GAL.

Euskal Herria continua sent un estat d'excepció. El cos de Jon Anza ha aparegut. És cert. Encara queden pendents d'aparèixer els cossos de Nappara, Pertur o Popo Larre, militants bascos desapareguts sense deixar rastre a l'altra banda dels Pirineus. Tot i que el

silenci calli, en quaranta llargs anys de conflicte irresolt, la guerra bruta i el terrorisme d'Estat han deixat un saldo del qual mai ningú no parla: 175 víctimes mortals a mans de grups parapolicials o d'extrema dreta connectats amb les terminals de l'Estat, sense comptabilitzades en enfrontaments armats, morts a la presó o a la comissaria. Per contra, no cal recordar que els pocs condemnats dels GAL no van complir mai ni un 10% de les condemes que els van imposar.

> **Mentida, silenci i repressió, en situació de conflicte, sempre són sinònims. I antònims de veritat i justícia. L'aparició del cadàver del militant d'ETA Jon Anza onze mesos després d'haver estat denunciada la seva desaparició continua acumulant interrogants, despropòsits i la sospita de l'ombra allargada del terrorisme d'Estat. Mentre l'esquerra abertzale dona per fet que va ser interceptat i segrestat per agents espanyols en sol francès -una pràctica que, recentment, ha estat denunciada en reiterades ocasions-, Rubalcaba ha imposat la llei del silenci: al carrer i als micròfons, queda prohibit parlar del cas Jon Anza. Silenci: lluita antiterrorista.**

, estirant del fil

investigació judicial en curs respecte aquest cas ja apunta quatre números de mòbils espanyols, en un context en què la presència d'agents espanyols en sol francès assetjant ciutadans bascos es va intensificar, després de l'atemptat mortal de Capbretton, quan dos guàrdies civils que feien tasques de seguiment a membres d'ETA van ser morts a trets.

Guàrdies civils, també a Toulouse

A més, tot just ara, s'ha sabut que el mateix dia que la fiscal va anunciar l'inici de la investigació, el 18 de maig, els guàrdies civils van abandonar a corre-cuita les habitacions que ocupaven a l'hotel Adaggio de Toulouse, segons ha informat *El Mundo*. Durant aquesta fugida precipitada succeïda el 18 de maig, dos dels agents es van oblidar dues pistoles sota el matalàs del llit. La fiscal Kayanakis ha afirmat que tenia coneixement d'aquests fets, però que no els vinculava amb la desaparició d'Anza perquè es tracta d'una "missió clàssica" dels agents antiterroristes espanyols. Les armes dels guàrdies civils van ser tornades a través de la comissaria de Toulouse i els agents implicats, que es van registrar a l'hotel amb la seva filiació real, mai no van ser interrogats.

Lesquerra abertzale no dubta que es tracta d'un nou episodi de guerra bruta i l'advocat acusa la Guàrdia Civil de segrestar i torturar el militant

El divendres 19 de març, però, Anna Kayanakis va anunciar que plejava del cas -aduint la complexitat que presentava- i que el trametia als jutjats de Toulouse, com demanava la família. Abans del seu comiat, la fiscal només va aprofitar per descartar la maldestra versió ofertada el seu dia per Pérez Rubalcaba, que va suggerir que Jon Anza hauria fugit amb els diners. Kayanakis va responsabilitzar novament l'hospital de les errades en la identificació del cadàver, però el centre sanitari la va deixar sense arguments i va respondre-li immediatament amb un comunicat detallat on demostrava que va comunicar-ho a la policia fins a tres vegades: el 30 d'abril, en primera instància; el 4 de maig, davant el procurador de Toulouse i aduint la gravetat de l'estat de salut del pacient, i el dia 7 de març, van remetre la fitxa completa de Jon Anza a l'Oficina de Desapareguts. L'hospital afirma, a més, que mai no va rebre cap avís de recerca de la policia judicial de Baiona. Ara, ningú no s'explica com pot ser que el cadàver no aparegués aleshores, essent com era un cas amb dimensió política i

ARXIU

que va tenir impacte mediàtic i social. Més encara quan la desaparició del militant va mobilitzar, el mes de maig de 2009, desenes de persones en la seva recerca, que van organitzar brigades populars i van col·locar fotografies a tot el recorregut entre Baiona i Toulouse. Tampoc no s'explica per què el cadàver ha romàs deu mesos a l'hospital, quan els protocols sanitaris francesos estableixen que els cadàvers sense identificar romanen en dipòsit un màxim de 60 dies i seran enterrats si no prosperen les indagacions d'identificació.

Allau d'incògnites arreu

El que resta confirmat és que, el 18 d'abril de 2009, Jon Anza -que havia estat 21 anys empresonat a l'Estat espanyol- va sortir de Baiona amb tren en direcció a Toulouse per reunir-se amb membres d'ETA, que va arribar al seu destí -segons la policia francesa- però mai no va arribar a la cita. I també que, onze mesos després, va reaparèixer a la *morgue* de Toulouse vestit amb una roba diferent. La primera llacuna fonamental és que va succeir entre el 18 i el 29 d'abril de 2009; on va estar Jon Anza i on són les seves pertinències i els suposats calés. La segona llacuna remet a les inversemblants errades tècniques i administratives acumulades -reconegudes per la fiscalia francesa- respecte a la recerca del parador de Jon Anza. La tercera onada de dubtes respon a l'opacitat amb què l'administració francesa ha tractat la família de Jon Anza, sobretot perquè encara no han facilitat -perquè es troba sota secret de sumari- l'historial clínic dels dotze dies que Anza va romandre hospitalit-

zat i sota tractament, que serà clau per intentar esbrinar el succeït. La família no ha pogut parlar amb els metges que el van atendre ni assistir a l'autòpsia.

Tanmateix, una quarta coincidència ha adobat totes les sospites: el cadàver del militant d'ETA ha reaparegut justament quan la premsa francesa -de *Le Monde* a *Liberation*, passant per *Le Canard*, *Marianne* o *Le Journal de Dimanche*- indagava sobre un tema incòmode i començava a assenyalar la pista de la guerra bruta espanyola. Cal destacar que un llibre recent publicat per Jacques Massey a finals de febrer (*ETA, histoire secrète d'une guerre de cent ans*) aporta dades sobre la implicació dels serveis secrets espanyols en el cas Anza, afirma que fonts de l'Ertzaintza responsabilitzen la policia espanyola i apunta que hi ha escoltes telefòniques intervingudes al respecte.

Sens dubtes, terrorisme d'Estat

Després d'onze mesos de demandes desatenses, mobilitzacions i denúncies, les famílies i les amistats de Jon Anza van comparèixer a Baiona el 14 de març, per anunciar que es personaran com a part civil en la causa judicial. L'advocat de la família, Jon Enparantza, va manifestar que no creuen en les causalitats, que sospiten "que el cos ha estat amagat durant tot aquest temps" i que la versió oficial té una "absoluta falta de credibilitat". Enparantza va afirmar que la "Guàrdia Civil el va segrestar, torturar i assassinar" i va suggerir a Kayanakis que preguntés "a les clavegueres policials, perquè estem davant una qüestió d'Estat". El mateix

OPINIÓ

Època de mentides

Julen Arzuaga
Giza Eskubideen Behatokia
(Observatori Basc de Drets
Humans)

Ha trobat en Jon. Ara. Mentre l'actualitat ens sacseja, sense draps calents, amb un altre mort sobre la taula, el policia francès Jean-Serge Nérin. Són múltiples les reaccions que es poden desfermar en l'àmbit emocional, polític, fins i tot armat. Però hi ha un tret que mereix ser analitzat: la comunicació -sempre unidireccional- dels responsables polítics, via empreses mediàtiques, sobre la societat. Veiem com s'imposen les tesis més inversemblants, la mentida, la falsedat, l'ocultació. Les *versions oficials*, esdevingudes fa massa temps *veritats d'oficials*, esclafen de la forma més brutal un dret bàsic: l'accés a la informació veraç. La veritat és la primera víctima de la totpoderosa guerra antiterrorista.

Sense pretendre frivoltitzar sobre un tema tan greu, les actuacions policials són una amanida on es barregen decomisos de droga, responsabilitats en organismes polítics o socials i adhesius anti-TAV, documentació falsa que resulta ser el Document Nacional d'Identitat impulsat per Udabilbitza, material informàtic sobre l'elaboració d'explosius que no és altra cosa que un CD del grup musical Kloratita o detencions de bombers catalans en un *reality-show* de supermercat. Els responsables polítics han decidit, amb la plena adhesió de les grans empreses de

comunicació, negar a la ciutadania -eterna menor d'edat- l'autenticitat dels fets per substituir-los per la més barroera de les propagandes. Més encara quan, rere els fets, s'entreu el quant amb puny de ferro de l'aparell de l'Estat.

En el cas de Jon Anza, les preguntes suren a dojo. I cap autoritat no corre a oferir claredat. Va passar l'època on, encara que descarnats i acarnissats, els ministres d'Interior de torn oferien valoracions d'una realitat brutal, com Rodolfo Martín Villa amb el seu "2 a 1, al nostre favor" després de la mort de dos membres d'ETA i un inspector de policia en un tiroteig a Iruña. Ja no és el temps de reconèixer el "¡Buen servicio!", com a l'enregistrament de les comunicacions policials rere la massacre del 3 de març del 1976 a Gasteiz. Ara no és el moment de l'adhesió indestructible a la tropa de Rodríguez Galindo, que assegurava -cofoi- que amb sis dels seus sinistres subalterns podia tornar a conquerir Amèrica del Sud per la Corona d'Espanya. Avui, s'imposa el silenci. És època de mentides. I si alguna ànima pretén mirar sota l'estora i indagar responsabilitats, que sàpiga que ja s'ha redactat la denúncia per calúmnies que s'interposarà, ràpidament i amb diligència, davant uns tribunals no tan disposats a investigar altres coses.

Martín Villa, aquell ministre de la porra maniqueu i garlaire, ho havia deixat ben clar: "El que fem nosaltres són errors, el que fan ells, crims". Si més no, com a mínim, abans ho assumien.

denunciarà qui sostingui que, rere la desaparició de Jon Anza, hi ha les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Van ser eloqüents, però, les paraules del comissari francès François Bodin, director de la Policia Judicial de Bordeus i responsable màxim de la investigació: "No descarto res. No sóc un ingenu. Jo vaig contribuir a tombar els GAL".

El silenci propi de Rubalcaba va acompanyat del silenci imposat i de la repressió desfermada contra aquells que al carrer segueixen denunciant el rebrot de la guerra bruta. El Govern Basc ha prohibit preventivament tota mobilització respecte Jon Anza, sota l'excusa del caràcter delictiu de les convocatòries i "l'alta probabilitat que es cometin delictes d'enaltiment del terrorisme", delictes amb el que equiparen la denúncia de la desaparició del militant basc. La setmana passada, vuit ertzaintzes van irrompre violentament a la Herriko Taberna de Santurtzi arrencant un cartell sobre Jon Anza. I un mínim de tres persones -una a Portugalte, dues a Donosti- van ser identificades quan penjavaen cartells de denúncia del cas. Tots han estat denunciats per la policia autònoma per "enaltiment del terrorisme".

La versió oficial manté un forat negre sobre el parador de Jon Anza entre el 18 i el 29 d'abril de 2009

Mentrestant, el silenci de Rubalcaba ha esdevingut mutisme absolut. Després de la publicació de les darreres dades, la llei del silenci s'ha imposat al Ministeri d'Interior, que només s'ha pronunciat per anunciar que

, impressions

Educació per l'Acció Crítica
opinio@setmanaridirecta.info

Bons consums (també) de drogues

Hi ha qui pensa que té millor salut qui no pren drogues que qui ho fa. Possiblement, aquesta persona es passi tres hores al dia davant la televisió veient el futbol o el programa del cor- o es *flipi* amb el món virtual de les pantalles. És probable que cregui que són sempre bones les drogues legals ("Me l'ha receptat la meua metgessa"), no s'espanti amb un anunci d'aquells d'"Opera't l'autoestima en el meu quiròfan" i preferirí que la gent jove es gastí els diners en la potència masculina d'un 4 x 4. La bona vida no passa per no consumir drogues (o sí), sinó per fer-ho d'una manera en què una persona hi surti guanyant (més beneficis que perjudicis) i en la qual els pobles i les comunitats no surtin malparades.

Cap persona addicta a una o més drogues és feliç -digui el que digui-, perquè no és lliure; per això, no li recomanaria mai l'experiència a algú a qui estimés. Per això, és el primer a evitar. Almenys nosaltres, perquè sempre hi ha qui s'alimenta amb neurones i/o euros del nostre dopatge permanent. D'experiències, en tenim amb l'alcohol (el "patró" posa una cantina a la sortida de la fàbrica o la mina, perquè el personal s'alcoholitzi i desconnecti de...), amb l'heroïna (alguns poders van facilitar aquesta drogodependència per callar, als vuitanta, els joves crítics del País Basc, o als setanta els participants del moviment hippie que qüestionaven l'*establishment dels EUA), amb la medicació (perquè no alterin la pau social aquells que deliren en soledat...).

Evitar un ús diari de les drogues -quan no es necessiten per a alguna patologia- va bé per mantenir el consum en el món del plaer. Si ho fem, mantenim a ratlla la tolerància (perquè el cos s'acostuma i en vol

més), reservem millor les substàncies per a la festa i la relació, ens fa més gràcia consumir-ne (res millor per matar una il·lusió que repetir-la massa sovint) i disminuïm els riscos. Tots en general i, en particular, el d'enganxar-nos.

Escollir drogues i formes de consumir-les que ens ho facin passar bé (les estimulants?) o tenir experiències vitals diferents (les al·lucinògenes?) també ens pot anar bé. Però les drogues són massa sovint emprades per fer mal (a una mateixa,

a un mateix i a d'altres). Sap greu, però també per això poden ser força útils.

I cal fer-ne un consum que uneixi. L'ús de drogues en soledat - llevat d'excepcions- i en males èpoques ("se m'ha mort una persona estimada", "no em veig capaç de buscar feina"...), no acostuma a portar-nos per bon camí. Així doncs, ens ajuda que el seu ús sigui social, que l'important siguin les persones -més que no pas allò que prenem- i que afavoreixi el "bon rotllo" -ni la mala gaita, ni l'assetjament a gent que no té cap culpa de les nostres penes, ni la fanfarroneria.

Quina trio?

En qualsevol dels casos, el consum haurà d'anar de la mà de la prudència, especialment quan agraden molt i/o són desconegudes. També ens convé estar atentes o atents de com ho estem fent. Quan ens busquen excuses per prendre'n, quan només tenim col·legues del "rotllo", quan el consum de drogues va avançant en l'escala de valors o en el temps o energia que invertim, quan ens foten un toc d'atenció (i encara més si responem de "mal rotllo"), tenim prou motius per baixar el ritme. I, si no podem, abstinència o canvi a una substància menys potent.

No hi haurà bon viure si només valem l'ús de drogues des del "jo-jo", amb afirmacions *cutres* del tipus "amb el meu cos faig el que vull". Al darrere de la cocaïna, hi ha la massa cre de comunitats de l'altiplà; al darrere de l'ús de la medicació per mitigar qualsevol tipus de problema, hi ha les farmaceutiques; al darrere de les grans alcoholeres -com ara Bacardi- i tabaqueres -com ara Philip Morris-, hi ha negocis d'allò més fraudulents. Per això, millor MDMA o speed que cocaïna (per molts motius: potencial addictiu, plaer desitjat i pels negocis que arrossegueu al darrere); birra artesanal que cubata amb coca-cola; teràpia personal que pastilles quan no calen; tabac natural que nicotina tractada amb amoniac de cigarretes *cow boy*.

I, com que tots sabem que l'ús o la tinença de drogues -a més de plaers- donen riscs, podem posar (també) atenció en qualsevol altra cosa pensada per desconnectar i afegir-nos al ramat blanc: des de la ideologia *jólibut-disney-chanel*, passant per la ximpleria e-social de les pantalles fins a arribar a la droga més dura i sanguinària de bona part d'aquest món: els diners.

FRANÇOIS PAGES

El consum de drogues haurà d'anar de la mà de la prudència, especialment quan agraden molt i/o són desconegudes

Per a l'elecció de les substàncies, podem tenir en compte molts criteris. Des de l'edat (a certes edats millor que...), el tracte legal ("passo de multes o anar a no-sé-on pillar"), el preu ("tinc coses més importants on gastar-me la pasta"), la potència ("un d'haixix encara, però passo d'un pedal de maria") i els efectes. Les persones que tenim el cervell delicat -amb un diagnòstic psiquiàtric o sense- podem tenir problemes seriosos amb les drogues en general i, en particular, amb les al·lucinògenes (bolets, LSD, *keta*, maries *tripos*...).

Joan Martínez · President de la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Una nova fornada de representants veïnals

Aquest 10 i 11 d'abril, totes les associacions veïnals i federacions adherides a la CONFAVC celebren la nostra assemblea a Reus. Enguany, com marquen els estatuts, toca renovar la Junta Directiva, l'òrgan que quinzenalment es reuneix per a tirar endavant el Pla de Treball que votem els i les representants veïnals perquè les associacions veïnals que treballen al territori es puguin enfortir a través de la formació, la comunicació i les campanyes que impulsem, amb una visió de país.

Un dels reptes que la nova Junta tindrà és de crear complicitats i incorporar les aportacions oxigenades de les noves generacions. Les

entitats veïnals necessitem de la frescor dels i de les activistes que ja estan desplegant moviments socials als barris i que lluiten per l'accés a un habitatge digne, a una sanitat pública enfortida, a una educació innovadora i a l'abast de tothom: veïnat català i nouvinguts d'altres cultures.

Un jovent i una militància social que ja està impulsant mitjans de comunicació "alternatius" i comunitaris, i que com nosaltres fa 30 anys, és crítica amb la societat actual, allunyada dels valors de la solidaritat, la justícia social i la igualtat. Que vulgui participar en la construcció col·lectiva dels barris i

Les entitats veïnals necessitem de la frescor dels i de les activistes que treballen als barris

dels pobles i ciutats de Catalunya, salvaguardant el llegat històric de les nostres conquestes socials: els equipaments pels quals hem lluitat

tant de temps, la dignitat dels barris dels treballadors i les treballadores, i el patrimoni històric, herència viva de moltes històries vitals col·lectives.

A través de la Fundació CONFAVC, són moltes les persones joves que estan acudint a la formació que impulsem des de les entitats veïnals. Cursos com el de "Gestió multicultural i intervenció en immigració" del projecte dels Grups d'Interacció Multicultural. És esperançador veure cares noves als nostres locals, intercanviant visions de món amb els i les que fa temps que estem treballant voluntàriament pel moviment veïnal. També és jovent el que està

participant del curs de Dinamització sociocomunitària, per aprendre a impulsar intervencions socials als barris, amb les orelles obertes al veïnat i una mirada de coherència i cohesió social. És a dir, impulsant accions per millorar la qualitat de vida del veïnat, però creant vincles entre les persones de l'entorn, d'antigues i noves generacions que alimenten el teixit associatiu ja existent.

Us convidem, doncs, a participar a la nostra assemblea anual, per escoltar-vos i intercanviar experiències de lluites, que tenen, encara que no ho penseu, molts punts i somnis en comú.

Miquel González · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Grècia i Espanya: crisi i despesa militar

Aquests dies, davant el risc d'impagament per part de Grècia, s'ha estat comparant el cas grec amb l'espanyol. De fet, experts com Paul Krugman i Joaquín Almunia o publicacions de gran renom com el 'Financial Times' o 'The Economist', han sigut promotors d'aquesta comparació.

El govern espanyol, indignat per aquests comentaris, s'ha defensat tot dient que Espanya no és Grècia i que existeix un gran complot conspiracionista en contra seva. Hi ha raons, doncs, per comparar Grècia a Espanya o hi ha altres interessos darrera d'aquestes afirmacions?

Grècia té un deute públic del 107% del seu PIB, mentre que el deute espanyol és del 60%. Des d'aquesta perspectiva, Grècia ha pres un risc molt superior a Espanya ja que s'ha endeutat molt més. Ara bé, un gran deute públic no vol dir que un país no pugui fer front al seu pagament. Japó té un deute públic del 200% i paga puntualment als seus creditors. Què és, doncs, el que determina que un estat pugui fer front als seus deutes?

creix. És a dir, per conèixer la capacitat d'un estat per fer front a les despeses dels seus deutes s'ha de fer el següent càlcul: creixement del PIB (en %) menys interessos del deute (en %). Quin és el resultat d'aquest càlcul per Grècia i Espanya el 2010? Grècia -3.2% i Espanya -3.0%. En poques paraules, tots dos països tindran problemes, i de magnitud similar, per pagar els costos dels seus deutes.

D'altra banda, Grècia ha estat "maquillant" durant anys els seus comptes públics per tal de no encendre les alarmes de Brussel·les, enganyar els mercats, i poder seguir mantenint

un tren de vida que estava molt per sobre de les seves possibilitats. De fet, segons l'oficina d'estadístiques de la Unió Europea (Eurostat), Grècia no ha comptabilitzat durant anys despesa en equipament militar, ha sobreestimat els ingressos procedents d'impostos, no ha publicat despeses sanitàries i ha comptabilitzat les subvencions europees a empreses privades com a ingressos públics. I sobre el primer punt m'agradaria profunditzar.

Grècia és un dels països més militaritzats de la Unió Europea; ocupa el quart lloc del món com a comprador d'armes. I des

de l'entrada en funcionament de l'euro no ha comptabilitzat en els pressupostos anuals despeses de caràcter militar. El 2001, per exemple, Grècia no va comptabilitzar despeses militars per valor de 1.600 milions d'euros. El govern espanyol, per la seva banda, porta fent el mateix durant anys, encara que d'una forma més "arreglada". Així, des de 1997 el govern espanyol, a través del Ministeri d'Indústria, ha estat donant crèdits per a Recerca i Desenvolupament a empreses militars. Un crèdit que, teòricament, s'haurien d'haver anat retornant. Doncs bé, fins a l'actualitat el Ministeri d'Indústria ha donat préstecs a la indústria militar per valor de 14.205 milions d'euros, dels quals no s'han retornat ni l'1%.

Les empreses militars a Espanya, en contra del que popularment es sol pensar, són molt poc rendibles quan no són un pou de pèrdues. És a dir, aquestes empreses no han sigut prou solvents com per fer front al retorn dels crèdits. I el govern, en comptes de considerar aquests crèdits com a pèrdues, ha preferit mantenir aquests crèdits en els seus balanços com un actiu més. Què és el que guanya amb aquesta jugada? Una pèrdua resta i per tant contribueix a generar dèficit. Un actiu no. En conclusió, el govern espanyol, igual que el grec, tindrà dificultats per pagar els seus deutes. I el govern espanyol, igual que el grec, ha deixat de comptabilitzar despeses militars, les quals ja arriben a un 1,4% del PIB. Aquesta pràctica, a més de ser insostenible i molt arriscada financerament, amaga una altra realitat: no s'estan donant crèdits a la indústria militar sinó subvencions directes.

Grècia ha estat "maquillant" durant anys els seus comptes públics

L'Estat, en endeutar-se, es compromet a retornar el deute i a pagar un interès en un termini. Per tant, perquè l'Estat pugui pagar els interessos ha de generar un increment dels seus ingressos. Aquest augment de la recaptació es produeix de forma automàtica quan l'economia

. EL CIGALÓ

"A Mallorca, s'ha de treballar millor la coordinació, però anam pel bon camí"

Toni Pizà és estudiant d'informàtica i, actualment, està acabant els seus estudis a Barcelona, però durant els darrers anys ha estat un activista del moviment contrari al pla Bolonya a la Universitat de les Illes Balears (UIB).

Manel Ros

Com està actualment el moviment antibolonya a les Illes?

El fet d'establir l'assemblea d'estudiants i una posició en contra del procés de mercantilització fou un èxit, en comparació amb la manca històrica d'una cultura de moviment estudiantil a la UIB. Desgraciadament, la "derrota" entre els estudiants ha minvat completament les assemblees. Esperem ressorgir de les nostres cendres. **S'està formant quelcom unitari a les Illes?**

Sí, s'anomena Assemblea per Mallorca i és un projecte polític municipalista i anticapitalista que vol aglutinar partits independents, així com regidors a títol individual,

arrelats als moviments socials. Com la CUP, però no sols de l'esquerra independentista. Vol ser confluència de tota l'esquerra anticapitalista: independentistes, ecologistes, feministes, internacionalistes... **Veus molta diferència entre l'activisme a Barcelona i a les Illes?**

La massificació de Barcelona permet visualitzar més la tasca dels moviments socials i dels grups revolucionaris. És interessant la xarxa d'afinitats entre els activistes d'aquí; a Mallorca, considero que anem una mica més "per lliure" i hauríem de treballar més la coordinació. Considero que, tot i les diferències, aquí hi ha una cultura d'activisme ben interessant, i que necessitam dinamitzar-ho més... però anam pel bon camí!

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Que no ens vinguin la MAT

Jordi Pous Garriga,
Girona

Ja fa molt temps que l'electricitat al nostre país va deixar de ser pública. Amb treball, els nostres pares i avis, a pic i pala, amb sous miserables van construir la xarxa elèctrica, que ha acabat finalment privatitzada amb l'excusa que així serien més eficients. Ens hem venut la nostra companyia elèctrica, ni tan sols ens queda el consol de demanar el traspass de competències, ja que les empreses no traspassen, només negocien. Aquestes empreses ara ens volen vendre una línia de molt alta tensió que, des del Marroc fins a França, servirà per comprar i vendre l'energia al millor preu del mercat i la pagarem entre tots els ciutadans.

L'últim episodi del qual hem estat víctimes les comarques gironines ens ha de fer pensar en una alternativa.

Les comarques o vegueries, els pobles o comunitats heu de deixar d'omplir fulls de reclamacions. No us conformeu amb les engrunes de les indemnitzacions. Treballem per una energia d'elaboració pròpia, no siguem tan dependents. Tenim rius, sol i vent tenim massa forestal i tenim universitats. Pensem també si necessitem una farola per cada cinc metres en els nostres carrers deserts de les urbanitzacions o, potser tampoc cal, com reflexionava algú des de les fosques a S. Daniel, tenir l'omnipresent catedral de Girona il·luminada tota la santa nit.

Si deixem passar la MAT, no només perdrem el nostre paisatge, sinó que en pagarem tota la vida el consum i manteniment. Quan torni a nevar d'aquesta manera tornaran a caure les torres i ja en pagarem de noves.

Tornarem a patir, tornarem a callar tornarem a pagar.

No ens deixem enganyar

Aurèlia Paradas Capalleras,
La Mota

La passada nevada ha tornat a posar de manifest les deficiències cròniques del sistema de transport i distribució de l'electricitat a casa nostra. No vull pensar que han obrat de mala fe, però com era d'esperar el delegat de REE, el president, el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat i el cap de l'oposició s'han apressat a reclamar un cop més la MAT que l'el·lixir miraculós que ens hauria estalviat els gravíssims problemes que hem patit, i que milers de ciutadans continuen patint. Tanmateix, qualsevol persona amb dos dits de front entén que el problema no és disposar de més electricitat sinó estructural. El model de transport i distribució elèctrics imperant al nostre país és obsolet i pateix unes mancances que cap MAT no podrà solucionar. El nostre és un país d'opereta, amb polítics d'opereta que, en comptes d'estar al servei del poble estan al servei de les poderoses multinacionals, és diguin elèctriques, gasístiques o el que sigui.

No ens deixem enganyar: amb MAT o sense MAT, tard o d'hora els greus problemes d'aquesta setmana es tornaran a repetir.

. EDITORIAL

El ministeri de la mentida

Aquests dies, hem vist aparèixer a les portades dels diaris i als telenotícies les imatges de cinc bombers catalans acusats de pertànyer a ETA. Pocs dies abans, vam veure com un activista anticapitalista que milita als moviments juvenils del País Basc era assenyalat com a membre d'ETA només pel fet de tenir un nom i un cognom massa comuns. Aquestes errades s'han fet públiques i s'ha rectificat. Probablement, les dimensions de la confusió han forçat que el propi ministre de l'Interior reconegué que s'havien equivocat. En ambdós casos, s'ha evidenciat que els aparells de propaganda de les administracions públiques i dels cossos policials marquen l'agenda informativa dels *mass media*, al mateix temps que la manca de mitjans materials i humans a les redaccions -cada cop més precàries- facilita que no es contrasti ni es vulgui contrastar res. El més preocupant és que això ens

situa en un escenari on tot és possible en el camp de la manipulació informativa. Què hi ha de veritat en totes les informacions relatives al País Basc cuinades al Ministeri de Rubalcaba i que omplen dia a dia les pàgines dels diaris? Si els bombers haguessin estat bascos, el govern de Patxi López també hauria donat la cara per ells? O haurien passat a formar part d'aquest omnipresent entorn *abertzale*? Per la mateixa regla de tres, quin interès pot tenir Rubalcaba a dir la veritat sobre el que li va passar al donostiarrà Jon Anza? Com pot ser tant taxatiu a l'hora d'amenaçar la gent que apunta la possibilitat de la guerra bruta com a origen de la desaparició i la mort d'aquest activista basc? És evident que van passar coses que no sabem abans de la seva mort. Per què no s'ha d'investigar i posar sobre la taula totes les possibilitats? La mentida, tard o d'hora, s'acaba desaptant. Temps al temps.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Com actuar davant els insults que indignen?

Manuel Torres
directa@setmanaridirecta.info

L'entrevista que la directora de TV3, Mònica Terribas, va fer al president de la Generalitat José Montilla el 15 de març va generar un seguit de comentaris, crítiques i fins i tot insults. Tota aquesta caterva d'impropis llançats per part de membres del Partit Socialista no semblen estranys tenint en compte que l'actual president de la Generalitat prové d'aquest partit. Per altra banda, des d'alguns sectors simpatitzants de la dreta catalanista també s'ha insultat la directora de TV3 i la seva gestió davant la televisió pública catalana; i no només per l'entrevista a Montilla. Les crítiques són necessàries com a exercici de llibertat d'expressió però, en aquest cas, han vingut acompanyades d'insults cap a una dona que, dins el món periodístic, és respectada per la seva agilitat a l'hora de

tractar les entrevistes i, dins la universitat, per la seva labor docent, que avala la seva professionalitat i coneixement. Sense comparar, als Estats Units, el president Obama va concedir una entrevista a la dretana cadena Fox, de la qual és propietària la corporació News, on treballa Aznar cobrant uns 200.000 dòllars l'any. Durant els vint minuts d'entrevista, el periodista Breat Baier va interrompre fins a setze vegades el seu entrevistat, fet que va provocar que aquest, almenys en un parell d'ocasions, li demanés que el deixés finalitzar les seves respostes. Al final de l'entrevista, això sí, el periodista va demanar disculpes a Obama, que va respondre que no passava res perquè és la seva feina. S'ha de dir, però, que en una entrevista al president Bush feta el 2008, el mateix periodista va fer un exercici de submissió total. Montilla no és Obama ni Terribas el dretà Baier. Per tant, no es comparen les perso-

nes, sinó les respostes que van generar ambdues entrevistes. Als EUA, s'han fet comparacions entre la forma d'entrevistar Obama i Bush i sobre com aquest mitjà privat d'ultradreta fa proselitisme pur i dur cap a la seva ideologia. Això no ho discuteix ningú allà. A casa nostra, la televisió pública ha de fer reflexionar sobre tots i cadascun dels indrets del poder i de les ideologies perquè ha de pensar en la globalitat de la societat i no pas en els votants de cap dels partits i perquè els mitjans públics els paguem totes i estan al servei de tothom. L'actitud miserable d'alguna persona fent referència al sexe o a la condició física de persones de la família de la directora de TV3 fa que em preguntis si tot s'hi val. Si diem que sí, aleshores, qualsevol persona pot agredir (verbalment) també aquests personatges pel carrer i fer que la seva vida en aquest país sigui tan miserable com la de les seves paraules. Això com a mínim.

. COM S'HA FET

Aclariments a la notícia sobre Emili Mas:

Per tal d'evitar possibles malentesos, volem fer algun aclariment sobre la notícia de portada publicada a la DIRECTA 175 i referida a Emili Mas Margat, exgerent de l'Incasòl. Emili Mas ha tornat a treballar a l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus (EMRSH) com a tècnic superior economista amb una plaça de funcionari, ja que ja tenia abans de ser nomenat gerent de l'Incasòl. Així doncs, no ha estat nomenat a dit, tal com s'assegurava al titular de portada i a l'article. Mas estava en excedència de la seva plaça de funcionari per serveis especials, ja que va ser nomenat per un càrrec polític, primer com a gerent del Consell Comarcal del Barcelonès i després de l'Incasòl. Després de dimidir com a gerent de l'Incasòl, va demanar el reingrés a la seva antiga plaça de funcionari, cosa que se li va concedir amb una rapidesa inusual, ja que hi ha molts casos de persones que han demanat el reingrés i han trigat anys a aconseguir-lo. D'altra banda, el sou que cobra actualment és de 5.137 euros mensuals bruts, més un plus per antiguitat.

. EL RACÓ IL-LUSTRAT

PACO GARABATO

Qui Som

REDACCIÓ

Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesú Rodríguez
Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Manuel Torres
Mendoza Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra
Agenda directa | Alfonso López Rojo
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Radas n.º 27,

08004 Barcelona

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECOINEIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

Es compleix un any de les càrregues del 18M | PÀG. 8

Judici contra Anglada per un delictes de xenofòbia | PÀG. 8

Nova manifestació en defensa de la Barceloneta | PÀG. 10

La policia de Mataró crea una unitat d'antiavalots | PÀG. 11

BARCELONA · LA REGIDORA SOCIALISTA HA ORDENAT A LA GUÀRDIA URBANA QUE IMPEDEIXI ELS TREBALLS DE RESTAURACIÓ

La rehabilitació de la Colònia Castells avança tot i les traves de la regidora

El 21 de març una quarantena d'agents antidisturbis de la policia municipal van intentar obstaculitzar la pintada de façanes, la neteja de jardineres i una calçotada popular

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El barri de la Colònia Castells del districte de les Corts de Barcelona va viure una escena del tot inèdita el dissabte 20 de març. La regidora del districte, la socialista Montserrat Sánchez, va ordenar a la Guàrdia Urbana que impedis les feines de rehabilitació de les façanes i de millora de la via pública que s'havien organitzat i convocat per part de l'entitat veïnal Salvem la Colònia. A primera hora del matí, els agents van confiscar una taula situada a la porta d'un dels habitatges del passatge Barnola, un fet paradoxal, ja que aquest moble feia quatre anys que es tro-

Calçotada a la Colònia Castells amb la presència dels agents antiavalots de la guàrdia urbana

Una part del veïnat s'oposa al projecte i ha presentat una campanya reivindicativa anomenada Pla R

bava allà. Les ordres que havien rebut els policies eren ben clares: impedir qualsevol activitat a la via pública i qualsevol feina de rehabilitació, neteja o condicionament de façanes, parterres o jardineres. Tot i això, una vintena de veïns i veïnes van continuar pintant i condicionant les façanes, tot ignorant les amenaces dels agents. Aquesta acció s'emmarca en l'actual context urbanístic del barri, afectat per un pla de remodelació que pretén ende-

rrucar totes les finques (majoritàriament cases baixes d'una o dues plantes), traslladar una part del veïnat (qui pugui pagar els nous lloguers més elevats) a pisos de promoció pública i construir un nou edifici amb pisos a preu de mercat i una plaça dura en aquest solar. Una part del veïnat s'oposa al projecte i ha presentat una campanya reivindicativa anomenada Pla R, en referència a la rehabilitació i la resistència.

Calçotada accidentada

L'endemà, dia 21, durant la segona jornada reivindicativa, la contundència de la regidora encara va anar més enllà. Una quarantena d'agents antidisturbis van executar la con-

signa d'impedir que es possessin cadires a les voreres per menjar calçots, pa amb tomàquet i botifarra. En una primera intervenció, els agents antidisturbis van forçar que es retessin les cadires i tres taules plegables. Cap a les tres de la tarda, el gruix del desplegament policial es va retirar, precisament per anar a dinar. Va ser aleshores quan el veïnat va tornar a treure les cadires al carrer i va poder menjar els calçots i el romesco amb tranquil·litat. Però no va durar massa. Abans de les quatre de la tarda, després d'interrompre el seu dinar, els agents es van tornar a desplegar i van escombrar literalment el carrer. A aquella hora, la calçotada ja s'havia celebrat enmig de la via pública, fet que va ser interpretat com una petita victòria per part de la gent que s'oposa als plans del consistori. Durant la tarda, també es va poder fer una xerrada, on es van exposar experiències d'altres barris en lluita com el Bon Pastor, la Barceloneta o el Forat de la Vergonya. La jornada es va tancar amb un recital musical de cançons de George Brassens.

La rehabilitació avança

Més enllà del que va passar durant el cap de setmana, la rehabilitació pas a pas d'alguns indrets de la Colònia Castells ja és un fet. Durant els últims mesos, el veïnat que lluita contra el pla urbanístic ha pintat una desena de façanes que es trobaven molt danyades, ha reobert algunes finques tapiades i n'ha tret tones de runa i escombraries, ha cultivat un hort urbà en un dels solars buits i ha arreglat les jardineres i els parterres amb noves plantes i matolls ornamentals. Amb aquesta iniciativa, el deteriorament que s'havia viscut durant l'última dècada ha fet un pas enrere.

Rehabilitació de dues façanes del passatge Barnola

, així està el pati

BARCELONA · EDUCACIÓ

18-M, un any després del desallotjament del rectorat de la UB

Edurne Bagué

redaccio@setmanaridirecta.info

Algunes estudiants continuen en peu de lluita i, un any després de les càrregues del 18 de març, s'han tornat a concentrar a la plaça Universitat per "recordar els fets de l'any passat" i per "aturar el deteriorament de la universitat pública". El 18 de març de 2009, es va desallotjar el rectorat de la UB, fet que va provocar unes càrregues policials que, al llarg de tot el dia, van deixar més d'un centenar de persones ferides, sis estudiants detingudes i més de 50 imputades. Pels volts de les cinc de la matinada, els Mossos d'Esquadra van desallotjar els estudiants que ocupaven el rectorat des del 20 de novembre de 2008 per ordre de Dídac Ramírez, rector de la UB. I aquí va començar tota una jornada d'enfrontaments entre estudiants i policies que serà recordada, entre d'altres coses, per les imatges d'estudiants alçant els lli-

Es recordarà, entre d'altres coses, per imatges d'estudiants alçant els llibres contra les porres

bres contra les porres. A les vuit del matí, una primera càrrega contra un grup d'estudiants que tallaven la Gran Via es va saldar amb tres persones detingudes i diverses ferides. A les dotze del migdia, una nova concentració davant el rectorat va ser dissolta amb contundència per la policia, cosa que va fer que es produís una manifestació espontània, que va acabar als jardins del Palau Robert amb tres detingudes i més estudiants atonyinades per la policia. Al vespre, la manifestació que va recórrer el centre de la ciutat es va dissoldre amb corredisses pel barri de la Ribera, després que la policia impedís el pas cap a la plaça de Sant Jaume.

Les 53 persones desallotjades van ser imputades per desobediència a l'autoritat i les sis detingudes per faltes d'atemptat a l'autoritat i desordres públics. La gent desallotjada es troba pendent de judici, tot i que -segons el seu advocat- el cas ja ha prescrit. Pel que fa a les detingudes, cal dir que una d'elles va ser condemnada, dues absoltes i n'hi ha tres que encara resten a l'espera de judici.

Tot i la repressió patida, més de 100 persones que van ser ferides durant les càrregues van interposar una querrela per la via penal contra els agents de l'autoritat. Molta de la gent querellada està essent citada per ratificar la querrela i per identificar els seus agressors, mentre que altres demandants ja han pogut identificar-los i han aconseguit que la causa continuï oberta. Algunes demandes dels fotoperiodistes agredits han estat arxivades, d'altres han acabat en condemna.

CATALUNYA · LA CONSULTA SOBRE L'ÚS D'OGM A CATALUNYA MANTINDRIA EL DEBAT VIGENT

Som lo que Sembrem de Ponent proposa la primera consulta de la llei de referèndums

Ares Arbós

teresponent@setmanaridirecta.info

Som lo que Sembrem (SLQS) no es rendeix. I això va quedar ben clar el dimecres 17 de març, durant la roda de premsa que la plataforma va dur a terme a la Facultat de l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Agrària de Lleida, en presència de la periodista Marie Monique Robin, autora d'*El món segons Monsanto*. Els membres de l'organització a la província de Lleida faran extensiva aquesta proposta a la totalitat de l'organització durant els propers dies. Consideren important que el debat continuï present al carrer.

El PSC i CiU van impossibilitar el debat de la ILP sobre els OGM al Parlament

Som lo que Sembrem va néixer a les terres de Ponent amb la intenció de recordar a la població la importància que té l'alimentació per un territori. Però sobretot, el seu cavall de batalla ha estat sempre -i continua sent- la lluita contra la implantació d'aliments i organismes genèticament modificats (OGM). Durant la roda de premsa, les membres de la

La protesta contra els transgènics també es vol fer per la via de la consulta popular

plataforma es van continuar mostrant profundament molestes i molt decebudes per la decisió presa per la majoria del Parlament de Catalunya (els parlamentaris del PSC i el PP). Aquests van impossibilitar el debat sobre els OGM al Parlament després que es presentés una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per declarar Catalunya lliure de Transgènics (veure DIRECTA 158) amb més de 107.000 sig-

natures recollides per SLQS. Per aquest motiu, apel·lant a les consultes que s'estan duent a terme arreu de Catalunya sobre la independència i fent referència a la nova llei de consultes aprovada pel Parlament el mes de febrer, volen que la primera consulta celebrada arreu del territori, tot i no ser vinculant -ja que la llei no ho permet-, sigui relativa a l'ús d'OGM als camps catalans.

Segons manifesta Robin, l'interès dels polítics amb els OGM té relació amb les patents, ja que les llavors d'aquests OGM queden patentades i obliguen la pagesia o el sector productor a signar contractes amb les empreses inventores sempre que en vulguin fer ús, a part de totes les seqüeles per la salut i el medi que se'n deriven. Catalunya i Aragó són els dos territoris europeus amb més presència d'OGM.

VIC · L'ESTRATÈGIA JURÍDICA ES VA BASA EN CULPAR DE LA DISTRIBUCIÓ A UN ALTRE MILITANT DEL PARTIT

Anglada és jutjat per un delictes d'odi i discriminació racial arran d'un pamflet

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

Josep Anglada, president de la Plataforma per Catalunya (PxC), va haver de seure al banc dels acusats, el divendres 19 de març, després que l'Audiència de Barcelona resolués el recurs interposat per l'associació vigatana Veus Diverses contra la sentència del jutjat d'instrucció número 4 de Vic. Durant la campanya de les eleccions municipals de 2007, es va distribuir un pamflet signat per un desconegut col·lectiu musulmà que demanava el vot pels partits democràtics perquè aquests, segons el contingut del pamflet, dispensaven un tracte de favor a les persones immigrants en detriment de la gent autòctona. Els col·lectius d'immigrants van posar una denúncia arguint que el pamflet era "fals" i "injuriós" i una investigació de la policia va determinar que l'autoria corresponia a la PxC. Així doncs, tot i que el jutjat d'instrucció número 4 de Vic va sentenciar que el pamflet no incentivava "de manera directa a delinquir" i que,

Josep Anglada el passat divendres a la sortida dels jutjats de Vic

per tant, només podia ser considerat constituït de falta, l'Audiència de Barcelona creu que vulnera l'article 510 del Codi Penal i que el pamflet podria constituir un delictes d'odi i discriminació a persones per raons d'origen o religió, tal com argumentaven els col·lectius d'immigrants al recurs. Durant el judici, Anglada va afirmar

que no tenia cap relació amb l'edició i la distribució del pamflet, tot seguint una estratègia dissenyada per l'advocat Gómez Rovira consistent a encolomar els fets a Joan Carles Fuentes, regidor de Vic per la PxC. Aquest va reconèixer que havia fet 3.000 còpies del pamflet -que, segons va dir, es va trobar a la bústia-, que havia passat la

factura a la PxC i que havia distribuït els fulls volants pel municipi perquè creia que eren "positius pel partit". El jutge ha dit que la versió és "de dubtosa credibilitat". Antoni Iborra -advocat de l'acusació particular- va sostenir que Anglada, donada l'absència d'un director de campanya, és el màxim responsable de la propaganda electoral i va afirmar que, al pamflet, "s'hi diuen barbaritats" i es fan acusacions "sense solta ni volta". Els col·lectius d'immigrants, que no volen que les acusacions quedin "impunes", es van concentrar a la porta del jutjat amb pancartes on es podia llegir *Cap persona és il·legal i El racisme i la xenofòbia són delictes*. Si hi hagués sentència condemnatòria, la pena màxima és de fins a tres anys de presó i d'inhabilitació per presentar-se a les eleccions. Anglada, tanmateix, es va mostrar "tranquil i confiat" i va assegurar que existeix una "conspiració" contra ell, després de ser proclamat candidat a la presidència de la Generalitat. També va dir "al poble de Catalunya" que "estigui tranquil" perquè serà candidat.

, així està el pati

TERRASSA · LA FAMÍLIA DEL JOVE I SOLIDARITAT ANTIREPRESSIVA DE TERRASSA DENUNCIEN LA LENTITUD DE LA JUSTÍCIA

El jutge del 'cas Jonathan' no vol revisar les proves sol·licitades per la defensa

Arnau López Andreu
terrassa@setmanaridirecta.info

El casal cívic del Pla del Bonaire (Terrassa), barri on va morir Jonathan C.C. després d'una intervenció policial, va ser escenari, el dia 12 de març, d'una roda de premsa per part de la família del jove, l'advocat del cas i Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT). Els familiars del jove van aprofitar per denunciar la lentitud de la justícia davant el cas i el fet que el jutge denegué certes proves per l'aclariment dels fets. El pare de la víctima, Francisco Carrillo, va explicar que s'havien reunit amb Joan Antoni Quesada -intendent de la policia municipal- i Lluisa Melgares, regidora responsable del cos: "Ens asseguruen que un dels implicats està fora de servei, però volem que se'ls suspengui a tots fins que se celebri el judici".

S'ha desestimat la petició d'aclariment de l'origen d'altres hematomes que presentava el jove

L'advocat de la família, Marc Pérez, va explicar que el jutge del jutjat d'instrucció número 1 de Terrassa ha denegat les proves sol·licitades per l'acusació com a bàsiques per l'esclarament dels fets. Així, s'ha denegat la prova sol·licitada perquè els metges forenses determinin si, després de la

Concentració en memòria dels sis mesos de la mort d'en Jonathan el dimarts 16 de març

lesió, el jove es va poder aixecar, tal com afirmen els policies. També s'ha desestimat la petició feta per l'acusació d'aclariment de l'origen dels altres hematomes que presentava el jove quan se li va practicar l'autòpsia, així com informació sobre els expedients disciplinaris dels agents imputats. La decisió del jutge de desestimar aquestes proves, considerades irrelevantes, ha estat recorreguda i serà l'Audiència Provincial qui haurà de determinar si són pertinents o no. Tant la família com l'advocat van in-

formar que demanaran a la Mútua de Terrassa -l'hospital on van dur el jove- que informi de l'hora exacta de la mort del jove i de les proves que se li van fer, ja que afirmen que no van ser informats de l'ingrés del seu fill fins dotze hores després que fos traslladat a l'hospital.

Cal recordar que el cas es remunta a la matinada del 15 de setembre de 2009, quan el jove de 26 anys va ser retingut al barri del Pla del Bonaire per la policia municipal i, aquella mateixa nit, va ingressar a l'hospital

amb un traumatisme cranial que li va causar lesions irreversibles i li va provocar la mort. La versió policial és que el jove anava begut i va caure, però algunes veïnes asseguren que van veure com un dels agents colpejava el jove i el feia caure a terra. El cas encara resta en secret de sumari i cal recordar que hi ha sis policies imputats que van declarar davant dels Mossos d'Esquadra en el moment dels fets, però que s'han negat a fer-ho a les següents citacions. Els agents imputats s'enfronten a una acu-

sació d'homicidi imprudent, castigat amb una pena que va d'un a quatre anys de presó i una inhabilitació per exercir com a policies d'entre tres i sis anys (per més informació veure DIRECTA 169).

A la roda de premsa, també hi va participar Joan Tamayo, membre de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats de Terrassa, que va qualificar el cas com "un exemple més d'impunitat policial, problema que afecta l'Estat espanyol des de fa anys". També va demanar la creació "d'un organisme ciutadà, independent i imparcial, per investigar aquests casos".

El dimarts de la setmana següent, el 16 de març, els familiars del jove i Solidaritat Antirepressiva de Terrassa van organitzar una concentració per denunciar el que s'havia explicat a la roda de premsa i recordar que ja fa sis mesos de la mort del jove. Unes 150 persones es van congreguar davant de l'ajuntament de Terrassa, amb força presència de veïns i veïnes del jove, que no van parar de cridar i increpar els membres de la policia municipal que custodiaven el consistori. Durant la concentració, es va tornar a denunciar la lentitud de la justícia, el fet que només un dels agents imputats estiguí fora del cos i la negativa del jutge d'admetre certes proves. Entre la gent assistent a l'acte, hi havia el pare de Pedro Álvarez -el jove assassinat per un policia a l'Hospitalet de Llobregat-, que va felicitar la família per la seva entesa. D'altra banda, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa també va recordar la doble vara de mesura institucional utilitzada en aquest cas i d'altres que afecten els moviments socials, com és el cas del kubotan.

ALBERT GARCÍA

ALBERT GARCÍA

Tall de trànsit i acció durant un acte polític de Saura i Montilla en suport al condemnat del 'cas kubotan'

Les iniciatives reivindicatives en suport a Alfonso H. no s'aturen. El 20 de març, una trentena de persones van participar en una acció simbòlica durant un acte que va comptar amb la presència de Joan Saura i José Montilla. La protesta va consistir a desplegar banderoles i pancartes a les portes de la seu del Memorial Democràtic durant la seva inauguració. L'obertura d'aquesta nova institució -situada a la Via Laietana 69- en reconeixement a les víctimes de la Guerra Civil va ser el moment aprofitat per denunciar que "les víctimes de les actuacions policials d'avui dia també haurien de rebre un reconeixement". Ni Montilla ni Saura no van voler fer cap comentari ni declaració en referència als fets. Tres noies van ser identificades per agents dels Mossos d'Esquadra desplaçats al lloc dels fets i dues més van denunciar agressions. D'altra banda, el 23 de març, va tenir lloc una acció contundent a la Gran Via de Barcelona. Dues noies es van penjar amb cordes d'escalada des del pont de la plaça Cerdà, just davant de la Ciutat de la Justícia. Després de dues llargues hores, la Guàrdia Urbana va decidir tallar el trànsit a tots els carrils i un camió dels bombers cedit als Mossos va ajudar a despenjar-les. Van ser detingudes, però van quedar en llibertat a mitja tarda sota l'acusació de desordres públics. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

SABADELL · LLIBERTATS

Un jutge reconeix la violència homòfoba per primera vegada

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Una sentència judicial reconeix, per primer cop, el mòbil homòfob de la violència i l'equipara a la violència masclista. La sentència, dictada per un jutge de Sabadell, inclou un ordre d'allunyament i la prohibició de mantenir cap mena de comunicació amb el denunciat, fet que estableix un precedent judicial que servirà per defensar les persones que pateixen aquesta situació.

Els fets jutjats van succeir l'any 2004, quan un grup de joves d'entre 16 i 18 anys van assetjar i amenaçar un altre jove per la seva condició d'homosexual, fet pel qual el noi va haver de marxar de Sabadell durant sis anys. El Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), que ha donat suport al jove i a la seva família durant el procediment judicial, celebra la sentència. Eugeni Rodríguez, portaveu del FAGC, afirma que "l'ordre d'allunyament servirà per protegir les afectades en altres casos similars".

Cal recordar que, fa dos mesos, es va celebrar un altre judici per homofòbia a Sabadell. En aquest cas, el mòbil homòfob de l'agressió no va ser acceptat. Durant l'any 2007, la víctima, una noia de 14 anys, va patir assetjaments i vexacions constants per part d'un grup de companyes de l'institut Vallès de Sabadell que van descobrir que estava enamorada d'una altra noia. Les noies van arribar a apagar-li tres cigarretes a l'esquena -com recorda el FAGC- i posteriorment la van amenaçar diverses vegades amb una navalla, motiu pel qual la família de la noia va haver de canviar de domicili. Malgrat la declaració d'un perit judicial que va qualificar el cas d'assetjament escolar per homofòbia, la jutgessa no va acceptar l'agregant d'atac homòfob i va imputar les noies per faltes de lesions i maltractament i per delictes contra la integritat moral.

Avenços internacionals

Arriben bones notícies pels drets de les persones lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals (LGTB). Katmandú, la capital del Nepal, acollirà un modern centre comunitari d'atenció i ajuda a les persones LGTB. La creació d'aquest centre arriba poc després que s'hagin assolit alguns avanços jurídics que, entre d'altres coses, permetran contraure matrimoni als gais i les lesbianes. Aquest mateix dret també ha estat reconegut per una sentència judicial a Buenos Aires, que ha declarat inconstitucional la prohibició del matrimoni entre dues persones del mateix sexe i ha ordenat al registre civil que celebri la unió de la parella gai que va iniciar la demanda. Luxemburg, per la seva banda, també aprovarà el matrimoni homosexual aviat.

BARCELONA · L'EXÈRCIT ENVAIEIX ESPAIS EDUCATIUS AMB LA COMPLICITAT DE L'ADMINISTRACIÓ

Accions de denúncia per la presència de les forces armades al Saló de l'ensenyament

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Amb motiu de la celebració del Saló de l'ensenyament a la Fira de Barcelona i de la participació de l'exèrcit de l'Estat espanyol com un expositor més que ofereix els seus serveis a la comunitat estudiantil, la campanya Desmilitaritzem l'educació va emprendre diferents iniciatives per denunciar la presència de les forces armades i demanar la retirada de la invitació que se'ls fa cada any perquè assisteixin a la cita.

Aquesta campanya va néixer en el marc del primer Fòrum Social Català -celebrat l'any 2008 a Barcelona- i agrupa més de quaranta col·lectius -principalment educatius, antimilitaristes i pacifistes- que consideren inadmissible la presència de l'exèrcit i dels valors que representa aquesta institució als espais educatius del país.

Per visibilitzar les demandes de la campanya, el divendres 19 de març, un grup d'activistes va irrompre al pavelló firal per iniciar una cercavila sota el lema *Les armes no eduquen, les armes maten!*. Segons els organitzadors de la protesta, l'objectiu de l'acció era "informar de la presència de l'exèrcit i explicar els motius pels quals rebutgem la seva participació en aquest esdeveniment". Tot just arribar a l'estand del Ministeri de Defensa, efectius dels Mossos d'Esquadra van traslladar els militars presents a una sala annexa i van fer un cordó policial que envoltava la instal·lació. Després d'una xiulada sonora, els crits de rebuig contra la presència de l'exèrcit van desencadenar en una acció simbòlica que va consistir en el llançament d'avions de paper. Tot seguit, les activistes es van dirigir a la paradedeta del Departament d'Educació de la Generalitat, després de

Acció contra la presència militar al saló de l'ensenyament de Barcelona

passar per la dels Mossos d'Esquadra per mostrar el seu descontent amb la gestió de l'administració pública en matèria educativa.

Aquestes accions de protesta es van sumar als comunicats que es van enviar al Departament d'Educació -com a coordinador del Saló- i a la Fira de Barcelona -ens organitzador- per explicar els arguments i les exigències de la campanya.

Conceptes antagònics

La campanya Desmilitaritzem l'educació manifesta una certa perplexitat quan observa que conceptes com exercit i educació, que ells consideren "totalment antagònics", s'idealtzen per fer arribar als joves una visió humanitària d'una institució que és el "símbol del monopoli de la violència legítima de l'Estat". Si tenim en

compte que la Llei Orgànica d'Educació (LOE) proclama que "l'educació per la prevenció de conflictes i per la seva resolució pacífica" és un pilar bàsic del sistema educatiu, encara queda més en evidència el doble raser de les institucions a l'hora de buscar entre el jovent futurs soldats que, formats en l'obediència, la disciplina, el patriarcat i la violència, s'allunyan infinitament dels valors de pau i diàleg que els col·lectius adherits a la campanya creuen que ha de fomentar el sistema educatiu.

La presència de l'exèrcit en aquests espais no és una novetat i s'emmarca dins una campanya propagandística -orquestrada pel Ministeri de Defensa- destinada a pal·liar les dificultats de reclutament de nous individus, a més de contribuir a la neteja de la imatge

d'un poder fàctic que es vol establir dins l'imaginari dels ciutadans com un contingent d'homes que fan tasques d'ajut humanitari i de foment de la pau.

UPC no matis

El dijous 18 de març, un grup d'estudiants de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) van restar més d'una hora estirats a terra simulant la seva mort davant la sucursal que té el Banc Santander al campus nord de Barcelona. L'acció denunciava els convenis de la UPC amb un banc vinculat a empreses armamentistes i que hi inverteix capital, a més de vulnerar els drets humans. La Comissió per la desvinculació de la indústria bèl·lica a la UPC va presentar un informe al rectorat on exposava les seves demandes.

NURIA CASTRO

La Barceloneta reclama l'anul·lació definitiva del pla dels ascensors

La Plataforma en Defensa de la Barceloneta va organitzar una jornada de lluita, el dissabte 20 de març, per demanar l'anul·lació definitiva del pla dels ascensors. Una botifarrada va servir per animar el dia i mobilitzar el veïnat, abans d'emprendre la marxa pels carrers del barri. Després de diverses intervencions veïnals que van explicar els diferents conflictes que es viuen al barri, la manifestació -que va comptar amb la presència de prop de 400 persones i estava encapçalada per una pancarta on es podia llegir *Tenim dret a la Barceloneta. Anul·lació definitiva Pla dels Ascensors*- va reprendre la marxa fins a la plaça Sant Jaume, enmig d'un ambient festiu i acompanyada pel soroll eixordador de cassoles i xiulets. La lectura d'un manifest a les portes de l'ajuntament va cloure la jornada de mobilitzacions. DAVID BOU

, així està el pati

MATARÓ · POLICIAL

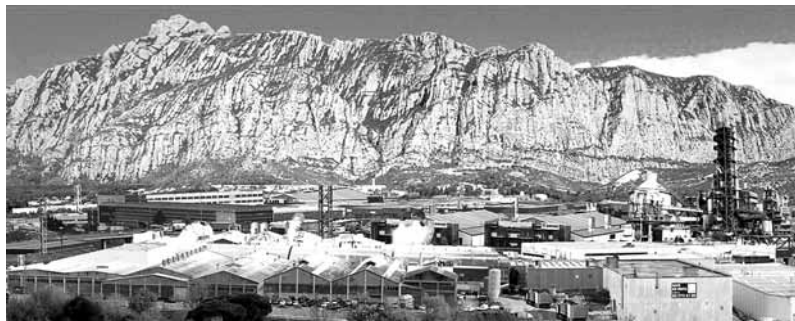
La CUP acusa el govern de crear una unitat antidisturbis d'amagat

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La Unitat Tàctica Operativa serà, en realitat, una unitat antidisturbis. Aquesta és la conclusió a què ha arribat la Candidatura d'Unitat Popular de Mataró i ho ha explicat així de clar en un comunicat enviat als mitjans de comunicació de la ciutat. Aquesta denúncia no és nova; la CUP ja va traslladar les seves sospites a la darrera comissió informativa del mes de febrer, durant la qual el govern va negar les afirmacions de la formació independentista. Tot i la negativa del govern a reconèixer les acusacions, des de la CUP mantenen que tenen indicis de pes per pensar que la futura unitat de la policia municipal farà funcions de policia antidisturbis. Segons el comunicat emès pel grup municipal, el fet que les integrants del cos de policia que s'incorporin a la plantilla de l'UTO rebin formació en matèria "d'ordre públic especialitzat en manifestacions, control de grups juvenils radicals organitzats i d'intervenció administrativa en establiments" els fa pensar que la Unitat Tàctica Operativa, en realitat, serà una unitat antidisturbis pròpia. La formació independentista creu que "Mataró ja disposa de Mossos d'Esquadra, que ja tenen material i gent preparada per aquesta tasca" i recorda "que no existeix cap informe que avaluï l'existència de grups juvenils radicals". La polèmica arriba just quan bona part de la plantilla de la Policia Municipal de Mataró es troba enfrontada amb el propi Ajuntament arran de les condicions laborals en què treballa el cos policial. Durant el darrer ple municipal, un grup nodrit de policies van fer acte de presència a la sala de plens per denunciar la manca de recursos per desenvolupar les tasques que tenen assignades. També denuncien que hi ha manca de personal i demanen que es destinin més diners per millorar el funcionament del cos. Entretant, el govern ha sortit al pas de les acusacions de la CUP per desmentir de nou que la futura Unitat Tàctica Operativa sigui un propi cos en si. D'aquest manera, el regidor de seguretat, Francesc Melero, ha assegurat que no es faran inversions en material antidisturbis perquè el cos de policia local ja disposa d'aquest material i que l'UTO no serà una unitat en si, sinó que serà un grup format per ocasions concretes i amb personal que ja treballa al cos.

BAIX LLOBREGAT · GRAN PART DE LA POBLACIÓ S'OPOSA AL PROJECTE

Nadal accepta el polígon industrial de Collbató tot i que Medi Ambient diu no

A dalt, foto actual del municipi de Collbató al peu de la muntanya de Montserrat
A sota, fotomuntatge de com quedaria la zona si es fes el polígon industrial planificat

Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, ha decidit tirar endavant el projecte del polígon industrial de Collbató (a la falda de Montserrat), tot i les reticències de bona part del veïnat de la població, les rebuïes del projecte per part de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya (CUC) o el vot contrari del Departament de Medi Ambient.

L'Ajuntament a favor

El juliol de 2008, dos mesos després que l'Ajuntament de Collbató (amb el suport de PSC i CiU) aprovés l'ampliació del projecte del polígon industrial de Ginesteres, la CUC va aprovar, amb el vot contrari del Departament de Medi Ambient, l'ampliació de la zona industrial, tot i rebaixar el projecte inicial presentat pels promotors. L'aprovació exigia la condició que el polígon reduís la seva grandària, que s'evités les empreses contaminants i que es rebaixés l'alçada de les naus industrials. Seguidament, l'Ajuntament de Collbató va presentar un recurs al conseller Nadal on demanava que

el projecte no fos modificat, ja que l'actual "no estava conforme als interessos de les societats promotores". A més, l'Ajuntament assegurava que el nou projecte desvirtuava l'inicial i se sap que ja ha cobrat un

administradors de les quals van finançar la campanya de Sánchez Llibre per arribar a la presidència del RCD Espanyol (veure DIRECTA 77), volen retirar-se del projecte a causa de la situació econòmica que viuen actualment.

La Plataforma Salvem Montserrat, ha recollit 80.000 firmes contràries

milió d'euros dels promotors com a avançament pel projecte i que, si aquest no fos exacte a l'inicial, el consistori hauria de retornar els diners -que ja s'ha gastat intentant sufragar el deute milionari que arossegava- als promotors. El 25 de gener d'enguany, data límit per la decisió de Nadal, el conseller va acceptar el recurs i, per tant, el projecte pot tirar endavant tal com s'ha presentat en un principi. Ara, però, hi ha un nou entrebanc per tirar endavant l'ampliació del polígon industrial: les empreses Quat Inversions SL i Immobiliària Benet SL, principals promotores i els

90.000 m2 de construcció

L'ampliació del polígon industrial preveu 90.000 m2 de naus industrials (el projecte suposa un total de 210.000 m2), amb naus que podrien arribar als dotze metres d'alçada. Tot això s'ubicaria en una zona que, actualment, està qualificada com a sòl agrícola i rural, situada just a la falda de Montserrat. La Plataforma Salvem Montserrat, que ja ha recollit gairebé 80.000 signatures contra el projecte, denuncia que l'Ajuntament cobrarà sis milions d'euros més de plusvàlues (en forma de naus industrials dins del polígon), com a benefici per la requalificació dels terrenys, encoberta de donació dels promotors pel poble. A més, també han presentat un recurs d'alçada contra la decisió de Nadal i han entrat una petició a la Comissió de Medi Ambient del Parlament Europeu.

BAGES · CORRUPCIÓ

La Sindicatura de Comptes troba irregularitats en la gestió del Consell Comarcal

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La Sindicatura de Comptes de Catalunya ha emès, aquesta setmana, l'informe relatiu al Consell Comarcal del Bages en la fiscalització de l'exercici de 2007. Segons la Sindicatura, el Consell Comarcal presenta un desequilibri pressupostari de 424.546,84 euros. Un dels fets que crida més l'atenció, per la greu irregularitat que suposa, és que el Consell Comarcal "retribueix a les seves membres de forma fixa i mensual l'import en concepte d'assistència" a sessions dels seus òrgans, independentment de la seva "assistència efectiva" a les sessions. A més, l'increment salarial de 2007 va ser superior als límits fixats per la llei de pressupostos generals de l'Estat per aquell any. A les observacions, la Sindicatura també apunta una sèrie d'irregularitats com el reconeixement incorrecte i improcedent de drets, el no reconeixement d'obligacions del servei de transport escolar per un import de 116.528,86 euros, la no disposició d'un inventari general de béns, l'acceptació fora de termini del pressupost del Consell o l'adjudicació d'un contracte de consultoria sense sol·licitar el mínim nombre d'ofertes establert, que són tres.

BARCELONA · DETENCIÓ

El jove anarquista detingut resta a l'espera d'un judici per danys

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

El jove anarquista que va ser detingut el dimarts 16 de març a Barcelona va quedar en llibertat l'endemà al matí. Una concentració l'esperava a les portes de la Ciutat de la Justícia. L'activista ha estat convocat a un judici ràpid amb una petició fiscal que pot oscil·lar entre els dos i els quatre anys de presó per un suposat delictes de danys contra un cotxe patrulla dels Mossos d'Esquadra.

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premà, 15, 1a planta - Borriol 93 318 61 62

Ajudan's a sembrar idees i a collir realitats!

Fes-te soci de l'Era

Rebràs trimestralment per correu la revista Agricultura, el butlletí d'Esporus (en format electrònic si tens correu-e) i la informació dels cursos i altres activitats de l'associació.

l'era espai de recursos agroecològics

TRUCAN'S! Tel. 93 878 70 35 · www.associaciolera.org

6

L'EIXIDA té nou BLOC!

informació crítica i andrenca
EIXIDA.WORDPRESS.COM

, així està el pati

VALÈNCIA · CAMPANYES

Manifestació i jornada de debat contra la presència dels ministres d'Igualtat a la ciutat

M.R.
laboral@setmanaridirecta.info

La Campanya Valenciana contra l'Europa del Capital i les Guerres i les seues Crisis i Per la Solidaritat entre els Pobles es va formar arran del semestre de presidència espanyola de la UE, que durarà fins el mes de juny. Des de principis d'any, aquesta campanya -integrada per diversos col·lectius, organitzacions i sindicats del País Valencià- ha denunciat les polítiques de la UE i ha organitzat la resposta davant les diverses cimeres sectorials que es faran durant aquest semestre a territori valencià. El 23 de febrer, ja va organitzar una manifestació de denúncia de les polítiques de la UE.

El dijous 25 de març, la campanya torna a convocar una nova manifestació de protesta en resposta a la reunió que celebraran els ministres d'Igualtat de la UE a València el cap de setmana. Sota el lema *L'Europa de les multinacionals no és la nostra*, la manifestació sortirà de la plaça Sant Agustí de València a les set de la tarda. Les organitzacions que integren la campanya unitària denuncien les polítiques "dels governs i de les institucions internacionals (...) encaminades a donar suport i enfortir el sistema capitalista i patriarcal", que és el "responsable de la crisi". Alhora, la campanya afirma que per transformar "les nostres realitats i canviar les polítiques neoliberals de la UE" cal "la lluita social". És per això que fan una crida a la participació i a la mobilització àmplia dels moviments socials, veïnals i sindicals del País Valencià contra el que anomenen "l'Europa del capital, la crisi i la guerra".

Però la campanya no només planteja una resposta davant la trobada de ministres d'Igualtat al carrer, sinó que també ha organitzat una jornada de trobada i debat per reflexionar sobre les polítiques de la UE. La trobada, que tindrà lloc el dissabte 27 de març a partir de les 10:30 al Consell de la Joventut de València, es farà sota el nom de *Trobada Ciutadana per la Igualtat de Drets*. La jornada girarà al voltant de tres eixos: Drets de Ciutadania-Inmigració, Igualtat de Gènere i Drets Socials. Entre d'altres temes, es parlarà de la repressió contra la gent emigrant a la ciutat de València, les conseqüències patriarcales de les polítiques neoliberals o l'atac de la UE contra els drets socials.

Per acabar la trobada, es farà un plenari de conclusions dels tallers, que permetrà configurar un manifest final. Finalment, a les 18:30, es durà a terme una cercavila que marcarà simbòlicament els punts negres del neoliberalisme a la ciutat de València.

MENORCA · LA MOBILITZACIÓ HA ATURAT LA INTENCIÓ DE LA CONSELLERIA BALEAR DE SALUT

Se suspèn el desmantellament del servei d'emergències del 061

DirectaMenorca
menorca@setmanaridirecta.info

Des de la primera acció en defensa del servei del 061, una concentració convocada el 4 de març, el reuïtzell d'activitats organitzades per la plantilla del 061 a Menorca ha aconseguit aturar el desmantellament d'aquest servei.

La Conselleria Balear de Salut pretenia la integració del personal del 061 de Menorca i Eivissa a les gerències de l'IB-Salut. En opinió de la totalitat de les treballadores del 061, l'entrada en vigor d'aquest pla suposava un augment de la tardança en l'assistència i un descens de la qualitat assistencial. Segons el comunicat emès, defensat en tot moment per la plantilla, la dependència del 061 a l'IB-Salut respon sols a la idea d'"optimitzar recursos" i aconseguir que, en lloc "d'estar a temps complet oferint un servei d'emergència fora de l'àmbit hospitalari, passam a atendre malalts ingressats a l'hospital i, quan rebem un avís mentre practiquem una atenció, ho deixem tot i sortim amb la UVI Mòbil". És important "estar alerta les 24 hores i actuar ràpidament" i "que tothom entengui que el treball en l'emergència requereix d'una formació específica i especialitzada", afegeixen. Algunes de les accions empreses per la plantilla han estat les reunions amb representants de l'administració. La primera, que es va fer el dia 6 de març, va aconseguir el compromís d'Albert Moragues, vicepresident del Govern Balear, de fer feina per paralitzar el desmantellament. El 8 de març, també aconseguiren el mateix compromís per part de Marc Pons, president del Consell Insular de Menorca. El 10 de març, tota la plantilla es presentà a una reunió informativa convocada per la gerència del servei, on hi van assistir

Unes treballadores del 061 recullen firmes al carrer Nou de Maó

el director assistencial de l'IB-Salut, Joan Pou, el gerent de l'Àrea de Salut de Menorca, Antonio Gómez i el gerent del 061 Balears, Jaume Ripoll. En aquest marc, les treballadores ratificaren i explicaren les seves posicions en relació a la retirada immediata del pla i emplaçaren els directius a una resposta clara. També van mostrar la seva disponibilitat al diàleg per arribar a acords en la millora del servei i van recalcar la necessitat de mantenir un servei específic i diferenciat.

Les treballadores van fer una nova concentració el 12 de març i, en més d'una ocasió, van traslladar i fer visibles les repercussions que tindria el pla als carrers de Maó explicant les conseqüències a les vianants i sol·li-

tant firmes per l'aturada del desmantellament. N'aconseguien prop d'un miler i, a la xarxa d'Internet, 48 hores després d'aparèixer el cas al Facebook, ja tenien més de 250 adhesions.

Davant la negativa de les autoritats sanitàries de retirar el pla, la plantilla va convocar la població a dues concentracions: el 19 de març a Maó i el 26 a Ciutadella. Cap de les dues conbracions no es va dur a terme, ja que la pressió sobre les autoritats va provocar que Javier Clavero, secretari general del Servei de Salut, fes pública la suspensió del pla de desmantellament de l'estructura actual del 061 a Menorca i Eivissa. El comunicat declara la suspensió "fins un termini prudencial i fins que els grups de tre-

ball elaborin els corresponents informes i es puguin incorporar les proposades al projecte definitiu". Així, s'inicia un procés de treball i diàleg on la integració a l'Àrea de Salut de Menorca i la desaparició de l'actual estructura del 061 ja no són condicions prèvies ni fets consumats. La plantilla agraeix a tothom el suport rebut i es disposa a "treballar de forma lleial en l'elaboració d'un projecte que asseguri un servei específic i especialitzat, però mantenint-nos vigilants perquè aquest procés no sigui una maniobra de distracció ni una cortina de fum" i afegeixen: "Esperam que les autoritats sanitàries hagin après que no es pot construir un projecte sòlid d'esquena als i les treballadores".

CORREUS · EXIGEIXEN UNA MORATÒRIA EN L'APLICACIÓ DE LA DIRECTIVA EUROPEA

Els sindicats de Correus preparen una vaga general contra la liberalització dels serveis

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Els sindicats CGT, CCOO, CSIF i SL de Correus i Telègrafs -que representen el 70% de la plantilla de correus- han arribat a un acord per la unitat d'acció. Aquesta unitat d'acció consistirà a organitzar diverses mobilitzacions durant els mesos de març, abril, maig i juny. Les mobilitzacions aniran des de les jornades de vaga a les manifestacions i les concentracions.

Els sindicats del sector han decidit un pla de lluita per protestar per la transposició de la directiva comunitària que permetrà la liberalització total dels serveis postals, prevista pel dia 1 de gener de 2011. Un dels problemes d'aquesta aplicació, segons els sindi-

cats, és que el govern estatal continua ocultant els seus plans en relació a les condicions en què es farà aquest servei públic. Els sindicats denuncien que el Ministeri de Foment tracta d'ocultar el pla estratègic que ja té decidit des de fa mesos i que, entre d'altres coses, recull l'eliminació de més de 15.000 llocs de treball a Correus.

La CGT afirma que hi ha una "falta de voluntat per part del govern de garantir un servei públic de correus i els seus 65.000 llocs de treball" després de la liberalització postal que marca la directiva europea. Per la seva banda, CCOO també denuncia la greu retallada pressupostària imposada pel govern, propera al 50%. Mentre l'executiu destinarà 75 milions d'euros per finançar el Servei Postal Universal, el mateix govern reconeix que els

costos nets per dur a terme aquest servei se situen per sobre dels 240 milions d'euros, cosa que deixa la porta oberta a l'entrada de capital privat. Amb aquestes jornades de protesta, els sindicats volen exigir una moratòria en l'aplicació de la directiva europea. Alhora, també volen que es designi Correus com l'operador encarregat de la prestació del Servei Públic Universal i, per tant, que gaudeixi d'un finançament adequat i amb la plantilla necessària per poder oferir un servei de qualitat. Per altra banda, els sindicats també exigeixen salaris dignes -actualment molts estan per sota dels 1.000 euros- i que s'exigeixin els mateixos requisits de qualitat a la resta d'empreses del sector que a Correus. L'11 de març, prop de vint persones es van tancar durant dues hores

a l'interior del Ministeri de Foment per denunciar la negativa del ministre de Foment, José Blanco, de reunir-se amb els sindicats per explicar-los els plans del govern en el procés de liberalització del sector postal durant l'any que ve.

Els sindicats han presentat un calendari de mobilitzacions unitàries amb diverses mobilitzacions i concentracions a diferents ciutats de l'Estat espanyol. A Girona, Lleida i Tarragona, les concentracions i manifestacions tindran lloc el proper 13 d'abril. A Barcelona, les convocatòries seran el 14 d'abril. Totes aquestes mobilitzacions durant els mesos de març, abril i maig serviran per preparar el terreny per una vaga general de Correus i Telègrafs prevista per la primera quinzena del mes de juny.

MIRALLS Taula Rodona

El fracàs de la cimera de Copenhaguen: I ara què?
pàg. 4 i 5

BON VIURE
Slow Food: 80.000
persones contra la invasió
del *fast food*
pàg. 7

DIRECTA 177
24 de març de 2010

La persistència de les presons

Recentment i gairebé la mateixa setmana, van sortir de la presó Manuel Pinteño i Amadeu Casellas, dos dels presos més combatius de l'Estat espanyol. Pinteño ho va fer el dia 3 de març, després de 33 llargs anys de presó i un fet castigat amb escreix: haver estat un dels lluitadors destacats durant la sonada revolta de la presó de Fontcalent, el 1990. Al seu torn, Casellas va aconseguir sortir en llibertat el 9 de març, després de passar 24 anys reclus –vuit més d'allò estipulat– i d'haver mostrat el seu valor i la seva tenacitat anticarcerària a través de llargues vagues de fam, l'última de les quals de 99 dies. L'exemple d'ambdues persones, que també representa la realitat de moltes altres, mereix una anàlisi històrica i actual que insisteixi en el qüestionament de les institucions penitenciàries.

Alfonso López Rojo
afons@setmanaridirecta.info

El fet que la idea de *presó* s'identifiqui immediatament amb la idea de *límit* és una de les proves concloents del poder que exerceix en la nostra mentalitat l'existència dels sistemes carceraris i de les penes privatives de llibertat. No obstant això, més que no pas com un límit refutador de la llibertat –que sens dubte ho és, de la mateixa manera que la mort ho és de la vida–, la presó funciona com una metàfora de la pròpia vida i, alhora, es revela com una metàfora de la societat. És el lloc a part, físicament delimitat, del qual ningú té la certesa d'estar a resguard. I és, també, el lloc a part on els mecanismes de càstig i de control es mostren de manera severa, fins al punt d'aconseguir intimidar, des del seu interior, la resta del cos social.

–
La formació de les presons modernes es va anar concretant en les seves formes actuals al mateix temps que ho feia el capitalisme en el seu conjunt.
–

La formació de les presons modernes es va anar concretant en les seves formes actuals al mateix temps que ho feia el capitalisme en el seu conjunt. És això, en bona mesura, el que explica que el punt de partida més comú dels estudis dedicats als sistemes punitius de l'edat contemporània sigui el projecte arquitectònic que el filòsof utilitarista Jeremy Bentham va

concebre el 1787 amb el nom de *Panòptic*. Però, tot i ser evident que el *panoptisme* de Bentham va ser el principal inspirador de les presons que van començar a construir-se al segle XIX, allò veritablement revelador és que el pensador liberal no va idear el seu sistema únicament per les presons, sinó per pràcticament tots els espais socials institucionalitzats.

Val la pena, doncs, reproduir literalment la definició que Bentham va fer del seu invent: "*PANOPTICON*, o casa d'inspecció: conté la idea d'un nou principi de construcció, aplicable a qualsevol classe d'establiment en el qual qualsevol classe de persones siguin mantingudes sota *inspecció*; i en particular a penitenciaris, presons, cases d'indústria, reformatoris, albergs de pobres, manufactures, manicomis, llitserets, hospitals i escoles".

La societat disciplinària

No deixa de ser significatiu que fos precisament la idea de panòptic allò que inspirés la concepció de "societat disciplinària" que Michel Foucault va desenvolupar en la seva filosofia; com tampoc deixa de ser revelador que el seu treball *Vigilar i castigar: naixement de la presó* es convertís, des del mateix moment de la seva aparició, el 1975, en una fita bibliogràfica sobre la qüestió. I això malgrat les reticències inicials dels historiadors de professió, en la mentalitat dels quals no quadrava la combinació constant entre fets històrics i abstracció filosòfica feta per Foucault.

No obstant això, el desenvolupament brillant d'allò que l'intel·lectual francès anomenaria "tecnologies de control social" no sols està a l'ordre del dia, sinó que va inspirar immediatament nous treballs referencials com *Presó i fàbrica: els orígens del sistema penitenciari* (1977), en el qual, des d'una perspectiva marxista,

Dario Melossi i Massimo Pavarini van tractar de mostrar la relació directa entre la presó i el sistema de producció capitalista. Aquesta relació es basa en les similituds existents entre les presons i les fàbriques, especialment en la funció que exerceix en ambdues el control i la subordinació i també en la manera mitjançant la qual el temps –en tant que unitat abstracta– es converteix en la mesura del treball i de les penes. De manera encara més decisiva, la concepció de les presons va jugar un paper cabdal en el costós procés que va suposar el pas de les societats agràries a les societats industrials, una concepció que es va traduir en l'adaptació de les masses a la nova disciplina del treball. En aquest sentit, es podria afirmar que la disjuntiva *fàbrica o presó* va ser, als orígens de la industrialització, l'únic horitzó que les ciutats modernes oferien a les persones provinents de les classes populars. L'abundància de disposicions històriques contra la vagància, el pillatge i la vagabunderia així ho corroboren.

La correcció de les conductes

També és prou coneguda la contribució a la creació de la figura del delinqüent i a la individuació dels delictes i les penes que va suposar la formació, al segle XIX, de la criminologia com a ciència.

La frenologia, precedent de l'actual neuropsiquiatria, pretenia trobar l'explicació dels comportaments humans en les característiques formals del cervell, fins al punt d'arribar a definir tipologies com la del *criminal nat*, que César Lombroso defensava cap el 1876.

Paral·lelament a aquests intents, que d'una manera o altra han sedimentat la psiquiatrització de les conductes –tal com actualment succeeix amb les persones d'identitat transsexual–, l'aspecte definitori de les presons modernes és el seu propòsit teòric de *correcció*, un aspecte que les fa entrar en contradicció amb si mateixes. La funció correctora atribuïda a les institucions penitenciàries va ser l'element central dels discursos amb pretensions filantròpiques elaborats per la burgesia per legitimar les presons inaugurades al llarg del segle XIX. Aquesta funció no solament s'ha universalitzat, sinó que arriba amb persistència fins als nostres dies en forma de Carta Magna. Per exemple, l'article 25 de la Constitució de l'Estat espanyol resa: "Les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat restaran orientades vers la reeducació i la reinserció social".

La perspectiva abolicionista

Des d'una perspectiva crítica, correspon a Piotr Kropotkin el mèrit d'haver ofert, en la seva coneguda conferència sobre les presons de 1887, un qüestionament radical dels fonaments carceraris en el moment en què s'estaven assentant en la societat contemporània. En les seves pròpies paraules: "El principi de tota presó és fals, ja que la privació de la llibertat ho és". Pel geògraf anarquista, la presó mata totes les qualitats que faciliten la vida en societat a les persones i les converteix en éssers condemnats fatalment a tornar a "aquestes tombes de pedra sobre les quals s'escriu *casa de cor-*

recció i que els mateixos carcellers anomenen *cases de corrupció*". En definitiva, Kropotkin considerava que la presó no solament no responia a cap dels fins rehabilitadors que perseguia, sinó que la solució a les presons es trobava en la destrucció dels seus propis murs i en la creació d'una societat igualitària. Segons el pensador llibertari, doncs, l'origen i la raó de ser de les presons es trobava en la desigualtat social, tal com recull una dels dites carceràries més populars: "En aquest lloc maleït on regna la tristesa, no es condemna el delicte, es castiga la pobresa".

FOTOGRAFIA:
Pete Brook

La distinció entre presos polítics i presos comuns no té sentit si el que realment es qüestiona és la institució carcerària en si mateixa.

Resulta interessant constatar com l'empremta abolicionista introduïda per l'anarquisme en les lluites socials en relació a les presons ha estat secundada al llarg del temps només per la pròpia gent anarquista. En general, la qüestió de les persones preses i les presons és tabú tant pels governs com pels propis partits d'esquerra (tret d'aquells que tenen gent presa per defensar a les seves pròpies files).

Una de les qüestions més controvertides –i que amb prou feines se sol analitzar– és la distinció entre preses polítiques

o de consciència i preses socials o comunes. Mentre que, per algú llibertari, sembla obvi que no hi ha lloc per la distinció si el que realment es qüestiona és la institució carcerària en si mateixa, per una persona formada en la tradició marxista, aviat pesa en el seu imaginari l'espectre del *lumpen*. És a dir, el *lumpenproletariat*: la subcategoria que Marx va formular per sota del proletariat industrial a manera de deixalla social potencialment reaccionària per la seva falta de consciència política de classe.

No obstant això, resulta convenient recordar que l'experiència de la COPEL (Coordinadora de Presos en Lluita) durant la dècada dels 70 va néixer de la pròpia consciència que els presos comuns van prendre al costat dels presos polítics, després dels anys en què el franquisme obviava les distincions dins les presons.

La fugida cap a endavant

Una anàlisi detallada de l'evolució de les institucions penitenciàries permet observar que, en el seu conjunt, les presons formen un espai en crisi permanent. I també que les solucions que s'hi aporten no són altra cosa que constants fugides cap endavant: bé sigui construint més presons; bé sigui reforçant els sistemes de control i endurint les penes; o bé sigui creant al seu interior una multiplicat de serveis socials encaminats a una suposada rehabilitació o a oferir una bona imatge de la institució. I és que, a pesar de la bona fe del voluntariat i dels treballadors socials, totes les seves bones intencions es

Manifestació a Barcelona per la llibertat d'Amadeu Casellas, el 24 d'octubre de 2009

FOTO: Ull_Clínic / ALR

difuminen entre la cruïsa de les reixes o xoquen obertament amb el retorçat tarannà del funcionari que tantes vegades acostuma a convertir l'espai carcerari en un espai d'impunitat.

Una altra realitat actual del món penitenciari és que la població reclusa creix dia a dia a tot el món. L'Estat espanyol se situa, en nombre de gent presa, als primers llocs dels països europeus, conjuntament amb el Regne Unit. Segons el Ministeri de l'Interior, el 2009, el nombre de persones preses arreu de l'Estat era de 76.090, 10.527 de les quals corresponien a Catalunya.

A escala mundial, s'imposa el sistema de macropresons, de vegades fins i tot com a negoci privat. Als Estats Units, companyies com Corrections Corporation of America cotitzen a la borsa i ofereixen els seus serveis a qualsevol país que vulgui acollir-los. Alemanya i França ja han començat a fer-ho, mentre que, en el nostre entorn proper, el 95% dels centres de menors ja són de gestió privada.

D'altra banda, propostes conservadores com la *cadena perpètua revisable*, que s'han posat sobre la taula darrerament, paral·lelament a l'enduriment del Codi Penal, són justificades en nom de la "seguretat ciutadana" i a partir de les opinions favorables extretes d'enquestes a la ciutadania imbuïda de l'espectacularitat amb què els mitjans generalistes tracten qualsevol cas relacionat amb la criminalitat.

També és ben trist comprovar que l'únic argument polític que s'ofereix en contra de la cadena perpètua proposada per la dreta és que aquesta mesura contradiu la funció de reinserció social que han de tenir les penes privatives de llibertat, segons l'article 25 de la Constitució que hem comentat. Un argument pobre, si tenim en compte que el propi article

constitucional no és altra cosa que un ornament lingüístic, en si mateix contradictori, en la mesura que està del tot comprovat que la privació de llibertat administrada a les institucions penitenciàries actuals inhabilita les persones per qualsevol possibilitat d'integració.

I pobre argument també, si tenim en compte que la cadena perpètua ja existeix de manera encoberta amb penes de fins 40 anys d'obligat compliment; o l'aplicació de l'anomenada "doctrina Parot", ideada per a transcendir el màxim legal d'estada a la presó.

Més que no pas persistir en el manteniment de les presons, es fa necessari, doncs, enfrontar-se a la complexitat de la qüestió des de la consciència de fracàs històric d'una institució que no és altra cosa que el reflex de la societat que l'ha fet néixer.

Un món sense presons significa, ni més ni menys, un món que ha aconseguit transformar-se completament

L'última manifestació que es va celebrar a Barcelona a favor de la llibertat d'Amadeu Casellas, el 24 d'octubre de 2009, va irrompre espontàniament, després de la seva il·legalització, amb aquest lema a la pancarta de capçalera: *Per un món sense presó, per la llibertat sense límits*. Una frase bonica que no convindria rebutjar per ingènua, sobretot si tenim en compte que l'horitzó utòpic més gran que es pugui imaginar es troba en la radicalitat de la perspectiva abolicionista. Perquè un món sense presons significa, ni més ni menys, un món que ha aconseguit transformar-se completament.

La presó dins la presó

No hi ha cap dubte que el règim penitenciari que s'aplica als presoners de la base militar nord-americana de Guantánamo des de 2002 s'ha convertit en l'exemple més descarnat de submissió humana, a través de la humiliació i l'administració constant de sofriment sobre les persones. No obstant això, el que succeeix en aquest illot d'impunitat internacional no és un exemple aïllat. Guantánamo, com a exemple *límit*, representa de manera condensada el que —en grau i mesura— ocorre als règims especials i d'aïllament de totes les presons del món.

Per altra banda, la degradació de la vida a les presons és un fet àmpliament denunciat per associacions com l'Observatori Internacional de Presons (OIP) que, durant els últims anys, no es cansa d'insistir que l'amuntegament de les persones preses i l'elevació de l'índex de suïcidis a les presons representen dues de les qüestions més urgents a les quals han de fer front els governs en el marc dels seus respectius sistemes penitenciaris.

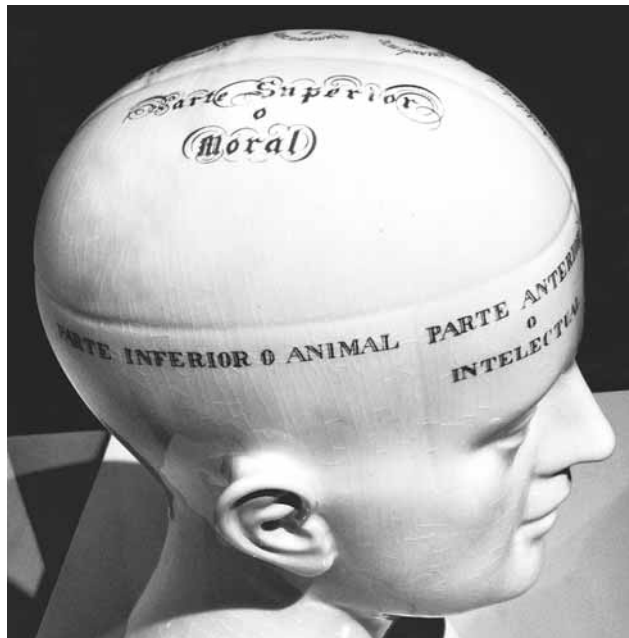
En el context de l'Estat espanyol, resulta impossible obviar —tal com han fet els mitjans generalistes— l'existència efectiva, entre 1991 i 2009, del règim FIES (Fitxers Interns d'Especial Seguiment). Cal remarcar que, en realitat, el FIES mai no ha estat fruit d'una disposició legal ferma, sinó que es tracta d'una instrucció en forma de circular interna que, fins que no va ser anul·lada pel Tribunal Suprem el març de 2009, va servir per emparar qualsevol mesura de control punitiu sobre les persones preses caracteritzades pel fixer com a perilloses, conflictives o inadaptades.

Les mesures que contemplava el règim FIES per exercir un control rigo-

rós de la persona presa inclosa en aquest fixer feien referència a tots els aspectes de la seva vida diària a la presó: des de l'aïllament a una cel·la i la vigilància permanent, a la intervenció de la correspondència o el canvi constant de centre penitenciari. Per tant, no ens ha d'estranyar que, als mitjans de lluita anticarcerària, aquest grau de repressió hagi fet que el FIES sigui conegut com "la presó dins la presó".

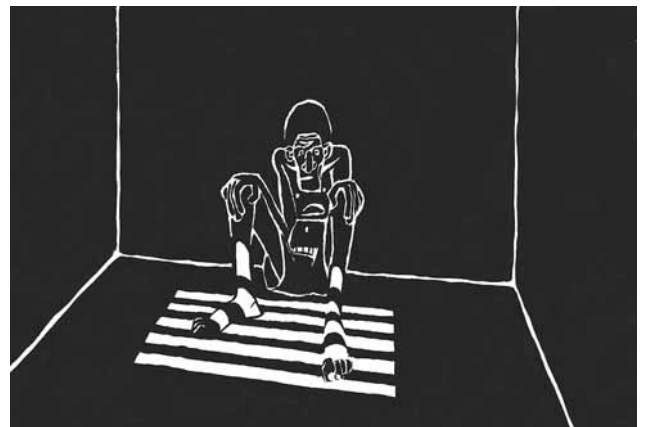
Costa de creure, no obstant això, que la interrupció d'una instrucció interna per part d'un tribunal posi fi a una pràctica penitenciària que ha durat tants anys i que, en el fons, forma part del repertori de recursos punitius que tradicionalment han fet de les presons allò que són actualment. I encara costa més de pensar que l'ambient d'impunitat que discorre entre els murs d'aquests espais de control social pugui acabar mai per decret.

La sensació que transmeten les presons de "món paral·lel en el qual qualsevol cosa pot succeir" no és cap ficció. Ho corroboren els testimonis de les persones que han passat per aquest món o que encara hi són. Resulta significativa, en aquest sentit, la proposta subterrània que, a la fi de la dècada de 1980, li van fer a Manuel Pinteño —i a altres persones preses en règim FIES— de formar una espècie de GAL dins les presons per eliminar determinats presos d'ETA a través de motins simulats a canvi de ser posats en llibertat. No deixa de ser curiós que aquest testimoni valent de persones que han viscut en carn viva la realitat de la presó recordi de seguida l'argument del premiat i taquiller film *Celda 211*; encara que, això sí, la diferència es troba en què la realitat sempre supera la ficció.

La frenologia va ser la base de l'antropologia criminal formulada al s. XIX. En la imatge, Cap Frenològic, dissenyat pel dr. Mariano Cubí.

FOTO: Ull_Clínic / ALR

IL·LUSTRACIÓ: Pablo Soto

Copenhaguen va fracassa

Per a molts experts en el clima, la cimera de Copenhaguen era la darrera oportunitat perquè, prement a fons els frens d'emergència, poguéssim aturar a temps la desbocada locomotora productivista-consumista que ens porta de dret al precipici. Tothom coincideix que els governs allà reunits van deixar passar aquesta oportunitat. I ara què? Perquè intentessin respondre'ns aquesta pregunta angouixant, vam reunir tres persones dedicades a combatre el canvi climàtic: la Marta Torres, en Miquel Ortega i la Milena Ràfols. La Marta Torres és enginyera industrial i treballa a l'Oficina del Canvi Climàtic de la Generalitat de Catalunya. En Miquel Ortega és físic, treballa a ENT Medi Ambient i Gestió i col·labora amb l'Observatori del Deute en la Globalització. La Milena Ràfols és enginyera industrial, membre de la campanya El clima no està en venda.

Manuel Torres Mendoza
entrevista@setmanaridirecta.info

Com valoreu l'escenari després del fracàs que es va percebre de la reunió de Copenhaguen?

Miquel Ortega: El compromís assolit no va satisfer les expectatives de gairebé ningú i això va produir un gran desencís internacional. La prova més immediata és que ni tan sols els països que, en principi, li havien donat suport no han complert ni la primera de les seves obligacions en els terminis acordats. Només 55 països van dir quins serien els seus objectius de reducció en la data que estableix el mateix acord (31 de gener de 2010). Això fa que, malauradament, sigui molt probable que ni tan sols es compleixin els febles compromisos adquirits. En qualsevol cas, quan parlem de Copenhaguen parlem d'una esfera de compromisos globals, però també hi ha un seguit de compromisos adquirits a escala local, regional, estatal i europea que ja existeixen i és molt important que vetlem perquè es compleixin i s'incrementin.

Milena Ràfols: Copenhaguen ha estat una decepció tant per l'acord en si —que és molt feble— com per la manera com es va assolir. Kyoto no ha servit per reduir les emissions com caldria i Copenhaguen encara és menys ambiciós i vinculant. S'està d'acord en la gravetat de la situació i en la necessitat d'actuar, però, en canvi, els acords ens allunyen dels objectius consensuats. L'únic positiu de Copenhaguen va ser la contracimera i les mobilitzacions de prop de cent mil persones per la justícia climàtica.

Marta Torres: Des de l'Oficina del Canvi Climàtic es percep el fracàs perquè l'acord assolit és considerat insuficient, tant en relació al seu contingut com pel seu caràcter no vinculant. No obstant això, es valora molt positivament que la majoria dels països s'hagin compromès a aconseguir que la temperatura no augmenti més de 2 °C. Pel que fa al procés de transició a una economia baixa en carboni, és positiu que països que abans no hi eren —com els EUA o la Xina— ara hi siguin. Han augmentat els participants, però ha disminuït la velocitat. Els principals actors que poden fer un canvi significatiu ara hi estan involucrats. Cal veure com evoluciona aquest acord.

Tothom espera que l'altre parli primer...

M.R.: S'ha creat una Oficina del Canvi Climàtic, però les polítiques de les conselleries d'Indústria o d'Infraestructures i Transport continuen anant en una línia oposada: foment del transport

privat, augment del consum energètic, incineració de residus, etc. Per això, des de la campanya, es vol treballar en xarxa per pressionar l'administració i implicar diferents sectors —com ara sindicats, plataformes de defensa del territori, moviments veïnals, etc.— ja que el canvi climàtic és un tema transversal a moltes lluites i s'ha de vincular l'esfera global amb el dia a dia de la gent.

M.O.: Si hem de canviar de veritat, hem de canviar de model econòmic i social i això, avui dia, no està assumit ni per part de l'administració ni del sector empresarial ni de bona part de la societat. Es volen reduir les emissions i continuar vivint igual i això no pot ser. Des d'alguns sectors socials s'està treballant per promoure aquests canvis de fons, però hi ha molt per fer. Perquè la pressió sobre els actors més reticents sigui efectiva, cal ajuntar més forces.

- *Milena Ràfols: "L'únic positiu de Copenhaguen va ser la contracimera i les mobilitzacions de prop de cent mil persones per la justícia climàtica"*

- *Miquel Ortega: "Es volen reduir les emissions i continuar vivint igual i això no pot ser"*

- **M.R.:** És important criticar els mecanismes de compensació basats en el mercat, que permeten comprar drets d'emissió als qui superen la quota assignada, de manera que —a efectes pràctics— poden continuar contaminant.

Teniu previst iniciar accions de pressió conjunta, per exemple, amb el moviment per un altre model alimentari?

M.R.: No té sentit que anem en bicicleta i després mengem kiwis de Nova Zelanda, o carn alimentada amb soja del Brasil; aliments que supuren petroli. Una bona pràctica són les cooperatives de consum agroecològic a Catalunya, que s'han multiplicat en molt poc temps i que, a més de contribuir a reduir les emissions de CO₂ associades a l'alimentació —que representen més d'un 25% de les emissions mundials— també tenen un rol

fonamental per canviar el model agroalimentari, donar suport a la pagesia i defensar el territori. S'ha de donar suport a aquestes iniciatives i, des de la campanya, hi ha una voluntat de seguir creant xarxa en aquest sentit.

M.T.: A Copenhaguen, això va quedar molt clar. Mentre alguns negociaven les reduccions de CO₂, altres debatien el canvi del model energètic i de consum, la sobirania alimentària, el deute ecològic, la revolució agrícola, etc. Aquest va ser, potser, un dels motius pels quals no es va assolir un acord prou robust. Alguns països es troben en un període de gran creixement econòmic, basat en un model de desenvolupament antic, que no pot donar resposta a totes aquestes demandes.

Pel que fa al ciutadà, hem introduït un canvi de discurs per intentar explicar-li què significa reduir les emissions dia a dia i

r, i ara què?

no només fer discursos sobre reduccions d'un 80% que es veuen llunyanes. Per exemple, comunicant mesures ja implementades com les bombetes de baix consum, els cotxes híbrids o els semàfors amb leds, de manera que la gent pugui veure que, tot i estar reduint emissions, la seva vida no ha canviat. És clar que, amb això, no n'hi haurà prou perquè s'ha de fer un canvi molt més radical si volem reduir un 80% les emissions el 2050. Caldria fer moltes petites coses.

M.R.: Ho trobo perillós perquè el missatge que va calant és que, canviant la bombeta, ja n'hi haurà prou i que, amb millores tècniques, ens en sortirem, quan el que necessitem és un canvi estructural. La bombeta que consumeix menys és la que no s'encén i això no és cap canvi tecnològic, sinó social, de replan-tejar-nos les necessitats. Sé que és difícil arribar a la gent no

D'esquerra a dreta, Miquel Ortega, Marta Torres i Milena Ràfols.

FOTOGRAFIES: Carles Masjà

conscienciada, però el discurs de la bombeta de baix consum té moltes limitacions i perills.

M.O.: Quan parlem de canvis també hauríem de pensar en els temps. No podem esperar quinze anys una hipotètica revolució social perquè farem tard. Hem de prendre mesures avui i arribar al màxim dins el nostre marge de maniobra. Per altra banda, hem de pensar que no es pot transmetre el missatge que tot continuarà igual perquè no farem mai la revolució necessària per reduir aquest 80% d'emissions. Els actors socials han de jugar el seu propi rol amb un nivell màxim d'exigència envers ells mateixos i l'administració. Aquesta ha d'anar molt més enllà i prendre mesures reglamentàries i fiscals, a més d'arribar a acords amb sectors tradicionals. Té l'obligació de fer que els sectors prenguin mesures més ràpides del que farien per elles mateixes. També alguns moviments socials mostren un discurs tan radical que fa difícil expandir les seves propostes. Les aliances han de sortir per part de tots els sectors; tothom ha de fer un exercici de comprensió mútua.

Creieu que el discurs de la indústria està a l'alçada? Perquè canviar el cotxe de benzina per un vehicle híbrid no sembla pas la solució...

M.T.: S'ha de fer entendre que el canvi climàtic fa vulnerables els sectors industrials. Per exemple, entendre que una pujada forta del preu del petroli tindrà unes conseqüències greus en la indústria i els consumidors, pel fet de ser tan dependents d'aquesta font energètica. Al Regne Unit, s'està fent una anàlisi de competitivitat del sector que arriba fins l'any 2050, data en què el país haurà d'haver reduït el 80% les seves emissions per llei. Per ells, la mitigació es veu a curt termini com una necessitat de competitivitat i, a llarg termini, com una qüestió de supervivència.

Milena Ràfols: "El missatge que va calant és que, canviant la bombeta, ja n'hi haurà prou i que, amb millores tècniques, ja ens en sortirem, quan el que necessitem és un canvi estructural"

Marta Torres: "Per anar més enllà, és important millorar la interacció amb els moviments socials i el sistema educatiu"

M.R.: L'administració ha de jugar un rol important en una transició que ha de ser curta en el temps i, ara com ara, no està donant exemple. Per part dels moviments socials, hem de fer pressió perquè això canviï. No és tan sols feina dels ecologistes; cal incorporar altres sectors com els sindicats per pressionar el món empresarial.

M.O.: Els discursos estan evolucionant. A Copenhaguen ja no es parlava tant d'ecoeficiència com de *justícia climàtica*, que justament fa referència no només als aspectes tècnics o ambientals, sinó a la necessitat d'involucrar totes les persones. El canvi climàtic no és un problema ecològic, sinó social. Aquest gir està tot just començant i, aquí a Catalunya, s'està generant un moviment amb aquest objectiu.

Aquesta nova terminologia sembla una altra fórmula per fer pedagogia. El sistema educatiu pot servir per educar en aquests valors, ateses les limitacions dels moviments socials per arribar més enllà, o bé s'ha de ser més radical?

M.O.: La pedagogia s'ha de basar a admetre que hem de canviar la nostra economia; si això no cala, malament rai. Quan es té un problema, normalment primer se'l nega i després es reformula. Això és el que ens passa ara mateix, que no anem a l'arrel del problema.

M.T.: A l'administració, intentem identificar tots els elements interrelacionats, amb els diferents departaments, però és complex fer política comuna amb una tema tan crític i transversal com el canvi climàtic. Per anar més enllà, és important millorar la interacció amb els moviments socials i el sistema educatiu.

M.R.: Em sembla molt important no solament el rol de les escoles, sinó també el de les universitats, sobretot a les carreres tècniques on es formen els enginyers que acaben impactant

sobre el territori o sobre el model energètic. Encara es creu que la tècnica és neutra i que ens donarà la solució! Hem de combatre aquest *tecnooptimisme*.

M.O.: Hem d'anar també cap a una pedagogia diferent. Amb reglaments, impostos o taxes també es pot educar. Podem introduir-los, no amb afany recaptador, sinó perquè es valori el medi ambient i quan els expliquem també podem fer pedagogia. Per exemple, segons la legislació actual, les empreses han de complir unes normes per desenvolupar la seva activitat en aquest país; en canvi, quan aquesta mateixa activitat la fan a l'Àfrica, no cal que les respectin. Per què es permet això i, fins i tot, se subvenciona amb recursos públics? Prendre mesures contra aquestes activitats i explicar-les és educar, mentre que no fer-ho és com dir: "El problema no és pas tan greu". La pedagogia negativa també existeix i va molt més enllà de les escoles.

Què hem de fer per evitar aquesta altra pedagogia negativa que fan determinats 'lobbies' com la FAES quan neguen el canvi climàtic?

M.T.: El discurs cap a una economia baixa en carboni està acceptat, tot i que sempre hi haurà negacionistes. Fins al 2020, a Europa, es preveu anar integrant el cost ambiental de les emissions de CO₂ als balanços de tots els sectors. L'economia s'ha de començar a basar en una energia més neta. Per les emissions difuses (transport, habitatge, etc.), s'està treballant per fer complir els objectius plantejats fins el 2012. La Convenció Catalana sobre el Canvi Climàtic ha de tenir un paper important per impulsar noves mesures a partir de 2012, siguin restrictives, incentius fiscals o acords voluntaris.

M.O.: El full de ruta és important, però malauradament, els antecedents ens mostren que es canvia un cop es veu que els objectius no es poden complir. Potser seria més sòlid establir un full de ruta dels actors socials, que no canvien com els governs cada quatre o vuit anys. Els actors socials en el seu conjunt (sindicats, moviments socials, empreses, sistema educatiu...), més enllà del govern, encara tenim marge per anar molt més enllà. Per bé que una part d'actors socials empeny molt, n'hi ha una altra que hi oposa resistència. Si esperem que l'administració lideri el procés, no ens en sortirem. El treball fet pels moviments socials és molt valuós perquè no n'hi ha prou amb un o dos exemples empresarials, sinó que cal un canvi de tot el sector. I això es fa amb polítiques promogudes per l'administració, que només actua si té pressió social. Si hem de parlar de full de ruta, ho hem de fer des de la societat civil.

Camp de Tarragona: aire net, riu viu

Les aigües del Francolí baixen contaminades, mentre l'aire genera malalties cròniques de les quals ningú no resta al marge. L'impacte amb què les indústries contaminants castiguen la vida de la comarca ha generat un moviment de resposta que, avui, reclama sistemes energètics més renovables i sostenibles.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El Tarragonès s'ha convertit en el gran polvorí de Catalunya. Sobre aquesta comarca que enllaça la costa del Garraf amb el delta de l'Ebre, s'hi desenvolupen activitats industrials d'una magnitud insostenible.

No hi ha municipis immunes als impactes ecològics i humans que causen aquests complexos diàriament. Molt en particular, el Polígon petroquímic del Nord, l'explotació del qual provoca greus perjudicis als nuclis situats en el transcurs del riu Francolí.

Durant els darrers anys, diversos estudis mediambientals han constatat l'esgotament dels pous aquífers i la pèrdua de cabals generada per l'activitat industrial als voltants del riu. Unes agressions que, en alguns moments, han destrossat l'ecosistema, tal com va succeir el febrer de 2008, quan el vessament d'aigües residuals de Repsol-YPF va matar milers de peixos i altres espècies animals al seu pas pel Morell, Vimbodí, Vilaverd, la Pobla de Mafumet i Tarragona, fruit de la mala gestió de la planta. Aquest incident va anar precedit del vessament de fuel a la monoïoia que té instal·lada la multinacional espanyola a pocs metres del port de Tarragona.

Els greuges de la refinera no es limiten només al vessament d'hidrocarburs ni a les aigües incontrolades sobre les finques que subsisteixen al Camp de Tarragona. La seva activitat també suposa la urbanització d'espais naturals i l'emissió de gasos contaminants sobre els municipis més pròxims, amb els consegüents problemes per a la salut de la seva població.

Així ho va corroborar, l'any 2009, un informe elaborat per 60 centres de reproducció assistida i avalat per les associacions espanyoles d'andrologia i de clíniques de reproducció, segons el qual l'esperma tarragoní és el pitjor de tot l'Estat per culpa dels elements tòxics a què estan exposats els seus habitants.

A més de tot això, cal recordar els problemes sanitaris que suposa la contaminació lumínica de la instal·lació petroquímica. Segons l'Oficina de Prevenció de la Contaminació, la quantitat de llums encesos durant la nit la converteixen "en la segona ciutat catalana" en nombre de bombetes.

Delictes tòxics

Amb el pas del temps, diverses plataformes s'han coordinat per fer front a aquesta degradació que viu el Camp de Tarragona. Una de les més actives és Ecologistes en Acció que, arran de la contaminació del riu Francolí el 2008, va

engegar la Campanya Internacional d'Afectats per Repsol-YPF, seguida –poc després– per la campanya que, sota el lema *Alguna cosa fa pudor per Tarragona*, impulsa amb Depana, el GEPEC i altres entitats de la zona en el marc de la Plataforma Cel Net.

Des d'aquest col·lectiu assembleari, desenes de veïns i veïnes i sectors organitzats han denunciat les males olors que desprèn la petroquímica, a qui retreuen la manca d'escrúpols a l'hora d'escampar els gasos.

Amb l'objectiu de frenar-ne l'emissió, la Plataforma Cel Net s'ha personat a l'administració perquè avaluï la toxicitat de la zona de manera periòdica, tota vegada que exigeix mesures sancionadores als responsables d'aquest delictes contra la salut pública. Com bé assenyala a un dels comunicats, "Només a l'Estat francès, a Àustria i a Suïssa, la contaminació atmosfèrica causa cada any 40.000 morts –el doble de víctimes que en accidents de trànsit–, mentre que milers de persones contrauen patologies pulmonars i cardiovasculars irreversibles". En aquest sentit, el Camp de Tarragona seria una de les àrees de risc més importants d'Europa, tenint en compte la concentració de grans indústries contaminants en una extensió geogràfica tan reduïda com la vall del Francolí.

Els greuges no es limiten al vessament d'hidrocarburs. L'activitat industrial també suposa la urbanització i l'emissió de gasos contaminants

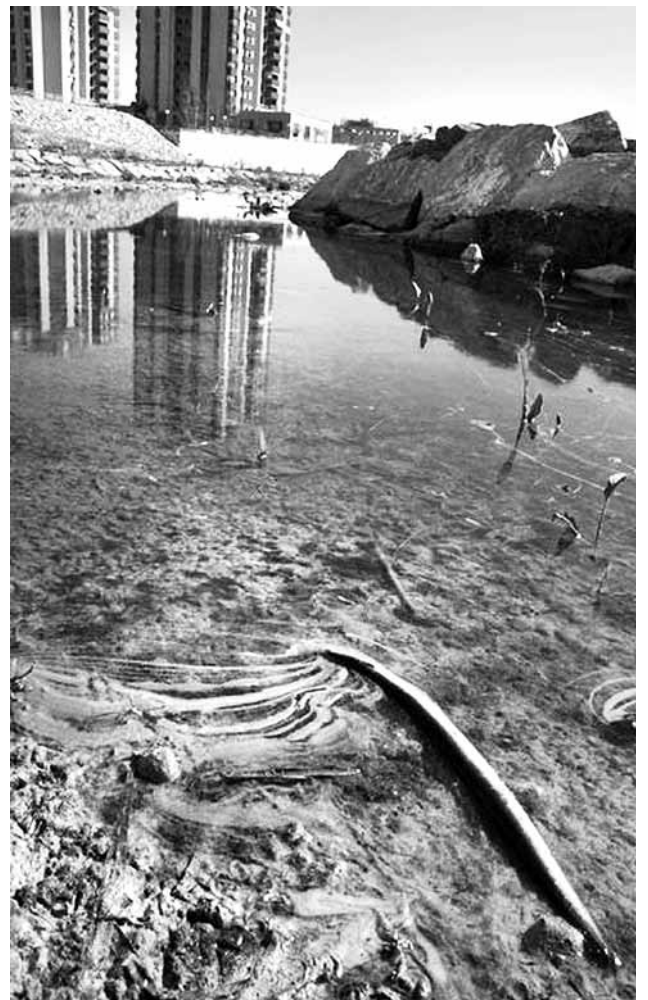
Les entitats mediambientals exigeixen mesures sancionadores i l'impuls de sistemes energètics més nets i respectuosos amb la població

A més de controlar la petroquímica i altres plantes contaminants, les entitats agrupades en aquesta i altres campanyes emplacen els consistoris del Baix Francolí a rescindir els contractes que mantenen amb Repsol-YPF i a cursar denúncies contra la multinacional petrolera davant de qualsevol indici de toxicitat de les seves aigües.

Tot plegat, amb la finalitat de buscar un model de gestió que, sense posar en perill els llocs de treball, permeti que el Camp de Tarragona aposti per energies més netes, renovables i respectuosos amb la diversitat i la salut humana.

Acció d'activistes de la campanya 'Repsol mata' a la Petroquímica de Tarragona

Les aigües del Francolí han quedat malmeses pels vessaments de la multinacional espanyola

Nous principis gastronòmics

Slow Food és una associació internacional sense ànim de lucre nascuda a Bra (Itàlia) el 1986 com a resposta a la invasió homogeneïtzadora del *fast food* i al frenesí de la *fast life*. Avui dia, agrupa més de 80.000 persones de més de 100 països dels cinc continents, organitzades en prop de 1.000 *convivia* o associa-

cions locals, que s'encarreguen de difondre els ideals de l'entitat al seu territori a través de diferents activitats: visites a productors, tasts de productes, cursos, sopars o dinars temàtics o projectes de cooperació a països en vies de desenvolupament, entre d'altres.

Montserrat Esquerda-Bosch
bonviure@setmanaridirecta.info

La defensa del plaer gastronòmic –la felicitat que dona el fet de menjar– i la recerca de ritmes vitals més lents i meditats són els pilars de la filosofia de l'*slow food*. Aquest moviment, a més, restitueix la dignitat cultural al menjar, promou l'educació del gust, lluita per preservar la biodiversitat agroalimentària, organitza actes i publica llibres i revistes.

Segons el filòsof anglès Francis Bacon, des de fa tres segles, hem considerat i tractat la natura com la nostra esclava, la nostra prostituta. Crèiem que calia doblegar-la a les nostres necessitats i això s'ha agreujat durant els últims 100 anys, perquè s'ha pensat que la natura era una mina sense fi.

Ja ho deia Gandhi: "La Terra pot alimentar el món, però no pot abastar l'avarícia d'uns pocs". Vivim un món de paradoxes: gastem més per aprimar-nos que per alimentar-nos. Produïm per 12.000 milions d'habitants, tot i que, a la Terra, sols n'hi ha 6.300 milions. Amb tot, 1.000 milions passen fam i 1.000 milions són obesos. "Tenim els mitjans per acabar amb la fam del món, sols falta voluntat política", va dir Kennedy el 1963. Però,

47 anys després, continuem prement l'accelerador de la producció per, després, haver-la de llençar.

Bogeria col·lectiva

Cap a on ens porta aquesta bogeria col·lectiva? Cal una reflexió profunda sobre el fet de menjar i comprar. Ens cal tornar a l'agricultura local: reduir la distància entre les persones productores i les consumidores, tornar als mercats tradicionals i a les comunitats de suport a l'agricultura. D'aquesta manera, guanyarem en frescor i sabor, reduïrem la contaminació i invertirem l'equació en què la pagesia cobra poc i les consumidores paguen molt.

Cal que la consumidora esdevingui coproductora. Les nostres decisions no són irrelevantes; per això, hem de triar productes bons, nets i justos. Deixar de ser simples consumidores per fer-nos càrrec d'una part del sistema productiu. La vella consumidora, avui nova gastronoma, ha de sentir que forma part de la cadena de l'aliment. Productores i coproductores conformen les comunitats de l'aliment per aconseguir productes bons, nets i justos, és a dir, de qualitat, produïts amb respecte vers la natura i pels quals les productores i coproductores cobren i paguen un preu just.

Slow food organitza grans projectes per restituir la dignitat de l'aliment: l'Arca del Gust (recupera i cataloga productes alimentaris de gran qualitat i en situació de perill d'extinció), els Baluards (projectes a petita escala per assessorar grups de productores artesanals), la Terra Madre (xarxa

La canalla gaudint del plaer de menjar fruita.

FOTOGRAFIA:
Robert Bonet

Actualment produïm per 12.000 milions d'habitants, tot i que, a la Terra, sols n'hi ha 6.300 milions. Amb tot, 1.000 milions passen fam i 1.000 milions són obesos.

de comunitats d'aliment), la Universitat de les Ciències Gastronòmiques (institució dedicada exclusivament a l'estudi i la investigació gastronòmiques i ubicada a Parma, Itàlia), el Salone del Gusto (mercat internacional de l'aliment), etc.

MÉS INFORMACIÓ

– www.slowfood.com
– www.slowfoodterresdelleida.com

Projectes en marxa de l'Associació Catalana d'Slow Food

(Barcelona Vázquez Montalbán, Garraf, Priorat, Terres de Lleida, Vallès Oriental, Tàrraco, Catalunya Central, Empordà i Garrotxa)

1. Tallers del gust a les escoles.
2. Reintroducció dels horts escolars per conèixer l'aliment de cada dia, vincular-se a la terra i proporcionar aliments bons i nets als menjadors escolars.
3. Reintroducció dels menjadors escolars i altres col·lectius; evitar els aliments elaborats amb un excés d'additius alimentaris.
4. Recuperació de varietats tradicionals i material etnogràfic.
5. Creació d'un catàleg de varietats.
6. Promoció dels mercats de la terra amb productes bons, nets, justos, de temporada i locals.
7. Àpats temàtics i tastos per reeducar el gust que tenim tan oblidat.
8. Rutes ecogastronòmiques per conèixer de prop els productors i el lloc d'origen dels productes.
9. *Città slow*: Begur i Pals són les poblacions catalanes incloses en aquesta proposta.
10. Cinefòrums per obrir debats sobre temes d'alimentació.
11. Cistella de productes *slow food*.
12. Creació de les organitzacions filials *Dolça Revolució*, *Slow consum* i *Slow action* (totes tres associades al *convivium* Terres de Lleida amb els seus webs corresponents).
13. Slow Lleida. Fira Alimentació i Salut (tercera edició: novembre de 2010).
14. *Slow Vitis*, *Slow Oil* (les dues fires es fan a Barcelona).
15. Edició del quadríptic *Catalans de l'Arca del Gust d'Slow food*: brotons, espigalls, col paperina i escarola per ruqueta de Garraf, malvasia de Sitges, mongeta del ganxet, gall ecològic del Penedès. I les novíssimes incorporacions: ovella ripollesa i patata del bufet.
16. Sortida al mercat, durant el 2010, dels primers productes *slow* catalans, fruit de la recuperació de varietats que s'ha fet a la Noguera: de moment hi ha l'oli (web: oliverstrobadades.com) i a viat també hi haurà vi.

El silenci que cerca la veu del futur

FOTOGRAFIA: Jordi Borràs

Passegeu, diu la gent de Gandesa, pel cementiri, sense pertorbar el descans dels qui hi jauen. Al costat de la Mariona de ca l'Ametller, hi jau en Pere Baula. Fa tants anys que hi jauen que les parets humides de la tomba, enguixades per fora, esquitxades de verdum, ja són part seva, part del que queda d'ells. Lluny queden les olors d'escalivada de la gent viva i el brogit dels nens que surten d'escola i el xerrim sobre el que diu la televisió. Quin silenci més estrident. Els morts, quan parlen en el seu idioma de morts, diuen moltes coses sobre el futur, sobre la gent del seu futur, que no ha vingut i que avui som nosaltres. Què dirien els morts si, de cop, prenguessin la paraula dels vius i miressin amb ulls frescs aquest futur? El seu silenci és la desaparició dels crits de la solidaritat, dels queixals de l'angoixa, del soroll de les mans quan piquen pedra. Passegeu-hi, però sense pertorbar el descans dels morts. Quina deu ser la justícia dels morts? La justícia del silenci després d'haver estat vius? On és, avui, el silenci? Dins la tomba

Com quan eren vius i lliures, la brigada Lincoln encara canta en la llengua dels morts: "Les Brigades Internacionals, amunt la bandera de la solidaritat!"

d'en Pere Baula o pels carrers, amb l'olor d'escalivada i de nens amb les mans brutes de tocar el terra del pati de l'escola? On és el silenci de la televisió, el mateix silenci que un dia parlà en la llengua muda dels morts? Quina veu és la nostra veu? La veu d'aquest temps nostre o les cançons i les històries que s'expliquen els morts? Les cançons dels vius no moren amb els morts, es continuen cantant. Els morts les desentenen i les fan vives. La Mariona de ca l'Ametller només va veure sortir son pare de casa amb un home amb camisa blava que l'agafava pel braç. En Pere Baula també ho va veure i no va saber callar. Jauen l'un al costat de l'altre fa tants anys que, a força de parlar igual i de cantar les mateixes cançons, ja en són un de sol, de mort. Entre ells i els altres, en filera, per fer-los vius i lliures com quan eren vius i lliures, la brigada Lincoln encara canta en la llengua dels morts: "Les Brigades Internacionals, amunt la bandera de la solidaritat!"

Carles Rebassa

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

Greus relliscades informatives impliquen innocents en l'assassinat d'un gendarme

Manuel Torres Mendoza

Arran de l'assassinat d'un policia a França, suposadament perpetrat per membres d'ETA el 16 de març, es van generar dues informacions errònies que perjudiquen la imatge d'innocents i els posen en greu perill.

Primera errada

La informació sobre la persona detinguda a l'Estat francès es va acompanyar amb la foto d'un militant d'Esquerra Anticapitalista que té el mateix nom i primer cognom que la persona detinguda. Amics de Joseba Fernández González van avisar-lo, a la una de la matinada, que la seva foto sortia a tots els diaris, motiu pel qual va trucar a l'agència EFE per advertir de l'errada que s'havia comès. Poc després, va publicar al seu perfil d'una xarxa social que ell no era aquella persona i que la

resposta que li havien donat a EFE era que "buscant a la xarxa, sortia la seva foto en una reunió d'Elkarri i, per tant, es van confondre".

L'Agència EFE va enviar una rectificació als seus abonats immediatament per demanar disculpes. El mateix Joseba va publicar un article

al web anticapitalistes.org on denunciava que "el rigor i la veracitat dels grans mitjans estan a l'alçada del fang" i expressava que "el tractament informatiu de la lluita anti-terrorista (...) respon al sempitern servilisme a la raó d'Estat i a la criminalització oportunista de qualse-

vol tipus d'acció social alternativa i antagonista. Allà hi ha els casos d'Egunkaria, del sumari 18/98, de les mobilitzacions anti-TAV i de tantes altres".

Segona errada

Les televisions franceses i espanyoles van reproduir un vídeo entregat per la policia gal·la on es veia un grup d'homes als quals identificaven com a membres d'ETA i van demanar la col·laboració per trobar-los. També en aquest cas, familiars i amats dels bombers acusats van trucar-los immediatament per informar-los del vídeo que difonien les televisions. La por de ser reconeguts al carrer va fer que no sortissin de l'hotel fins l'endemà, quan es van presentar voluntàriament a una comissaria per informar de l'errada. La Generalitat va fer les gestions perquè els bombers tornessin en avió des de París la nit del 20 de març.

TELEVISIÓ

Les entrevistes de Montilla i Zapatero a TV3 reben un tractament diferent

Manuel Torres Mendoza

Amb només una setmana de diferència entre les dues entrevistes, les reaccions que aquestes han generat han passat de la crítica desmesurada (insults inclosos) per la manera d'entrevistar el president Montilla, a les reflexions al voltant de la tebiesa manifesta de la directora de TV3 davant el president Zapatero.

El 15 de març, al president de la Generalitat, li va tocar passar un mal moment davant Mònica Terribas, que li va fer una bateria de pregun-

tes, moltes de les quals van girar al voltant de l'apagada elèctrica a Girona i la nul·la assumpció de responsabilitats per part del govern. La lentitud amb què Montilla responia i era tallat per una insistent Terribas va posar en evidència les mancances d'un i les virtuts de l'altra. Això va generar crítiques i insults per part de membres del PSC que, de moment, no han cessat cap del seus càrrecs. El que sí que van cessar, a CiU, va ser Rubén Novoa, després que Felip Puig li demanés la renúncia pels insults a la cap d'informatius de TV3.

El Col·legi de Periodistes de Catalunya, el Grup de Periodistes Ramon Barnils i una membre de la Fundació del Consell de la Informació de Catalunya (FCIC) van donar suport a la directora de TV3 i van demanar respecte per la tasca periodística d'un mitjà públic com TV3.

El 22 de març, li va tocar el torn al Zapatero, però les lectures que s'han fet de l'entrevistadora, en aquest cas, han estat més suaus, potser per l'experiència de l'anterior. Els articulistes de La Vanguardia, Luis García i Sergi Pàmies, són els encarregats de

fer una valoració sense gaire sortides de to. Les rialles de Terribas durant l'entrevista a ZP denoten que ningú no ho estava passant malament. Mal senyal des d'un punt de vista periodístic. Potser les crítiques rebudes per l'entrevista a Montilla hagin fet que, amb ZP, vagi més tranquil·la i sigui més respectuosa. La responsabilitat que tenen uns mitjans de comunicació públics vers la ciutadania fa que estiguin sempre al punt de mira. Però no es fa servir el mateix raser pels mitjans privats, tot i que -sens dubte- també fan un servei públic.

> Sants Ona Lliure inicia les seves emissions

Les emissions de Sants Ona Lliure començaran el 6 d'abril, en directe i d'una manera regular. El projecte es va posar en marxa fa un parell d'anys amb el suport de l'Assemblea de Barri de Sants i el seu objectiu és generar un referent on es reflecteixin, en format radiofònic, diferents programes de contingut crític, polític i (contra)cultural, amb especial atenció a l'activitat que es genera dins el propi barri de Sants.

La feina d'aquests dos anys s'ha centrat a habilitar una infraestructura òptima pel funcionament de la ràdio. D'aquesta manera, comptem amb un estudi d'enregistrament i emissió a l'Espai Obert (C. Violant d'Hongria) i, actualment, s'està acabant de perfeccionar la web, des d'on començaran les emissions, ja que l'emissió en format analògic encara planteja dificultats.

Està previst que, a la primavera, s'enllesteixi totalment la graella d'emissió. De moment, ja compta amb tot un seguit de programes de periodicitat i durada diferent i que van des de l'anàlisi crítica de premsa i actualitat, fins a un racó quinzenal orquestrat per gent de la cooperativa de consum de l'Espai Obert i el contingut del qual girarà al voltant de l'ecologisme i el consum crític, anomenat "El Cargol de Sants". Tot i així, encara queda molt d'espai per completar una graella variada, és per això que es fa una crida a tota la gent que estigui interessada a fer un programa o col·laborar amb el contingut de Sants Ona Lliure. Des de programes musicals, literaris o cinematogràfics fins a monogràfics, etc.

Podeu posar-vos en contacte amb ells a l'adreça electrònica radio@santsonalliuere.org. També podeu escoltar la programació al web www.santsonalliuere.org

PABLO TUDELA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Sants Ona Lliure (només per internet) Barcelona www.santsonalliuere.org | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canaladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coetty Nou Barris (Barcelona) coetty@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Vengança de classe
Causes profundes de la violència revolucionària a Catalunya el 1936
ISBN 978-84-92559-16-9 | 128 pàgines | 9 €
editorial **virius**
www.viruseditorial.net
c/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 virius@pangea.org

, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

Des de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballen conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

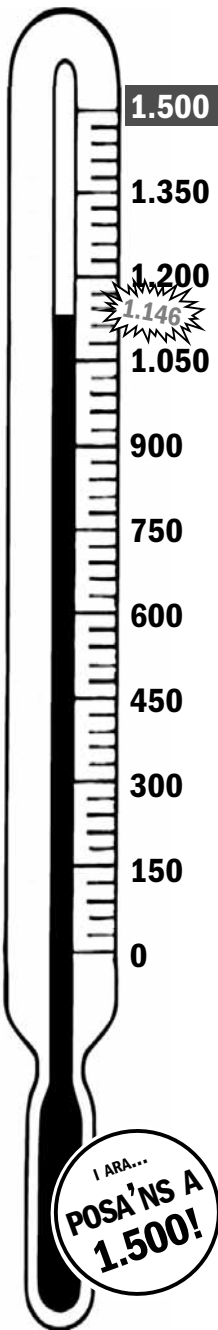
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Al-darull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrenç de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANTANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquina Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspri, 11 1er | Ateneu Libertari Paqueta · Pg Marimon Aspri, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana l'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Amples, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE

DIRECTAMENT PRESENTAN'S

ATENCIÓ

Si voleu organitzar una presentació de la Directa, escriu a:
directa@setmanaridirecta.info

2on CICLE
EXPRESSIÓ DIRECTA
DIVENDRES 26 DE MARÇ
A LES 21h.
A LA FARINERA
DEL CLOT
(GRAN VIA 837)

La Companyia de teatre La Quadra Màgica presenta NERON al Casinet d'Hostafrancs dins del CICLE DIVENDRES FARANDULA.

El proper divendres 26 de març a les 21h pots gaudir d'aquesta tragèdia còmica amb un petit descompte presentant aquest cupó (2 entrades a 4 euros cada una).
TEATRE CASINET D'HOSTAFRANCs. C. Rector Triadó, 53. Sants, Barcelona.

MÉS INFORMACIÓ: www.divendresfarandula.org

CICLE DIVENDRES FARANDULA Divendres 26 de març (21h)

NERON Teatre Casinet d'Hostafrancs

C/ Rector Triadó, 53 - Sants
www.divendresfarandula.org

DESCOMPTES

4 euros

Tragèdia romana amb pollastre a l'ast, vi i assassinats!

Autor: Marc Sardá · Director: Josep M. Riera (La Quadra Màgica)

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SÈRBIA · JUSTÍCIA

Detenen nou persones sospitoses de perpetrar crims de guerra a Kosovo

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

Sèrbia va anunciar, el 13 de març, la detenció per part de la seva policia de nou homes relacionats amb els assassinats de 41 albanesos al poble de Qyshk el 14 de maig de 1999, durant la guerra de Kosovo. També en relació a aquest cas, s'estan investigant 26 homes més, acusats d'assassinat i saqueig. Human Rights Watch (HRW) va publicar un informe sobre el cas de Qyshk l'octubre de 1999. A través del reportatge *Un poble destruït*, HRW explica que les forces de seguretat sèrbies van arribar al poble al voltant de les 7.30 del matí del 14 de maig, van separar les dones i la mainada dels homes, van saquejar les cases i van destruir tots els documents d'identitat d'aquella gent. Els agents van formar tres grups d'homes i se'ls van endur a tres cases diferents, on els van afusellar. Després, van cremar les cases. A cada casa, però, hi va sobreviure un home. Arran de l'informe, els testimonis de l'atac van identificar dos membres de les forces de seguretat sèrbies a les fotografies: Zvonimir Cvetkovic i Srecko Popovic. I també un tercer, Slavisa Kastratovic, que hauria estat involucrat en uns fets similars a un poble veí, Zahac. Els testimonis també van identificar Nebojsa Minic, que ja estava implicat en l'assassinat de sis albanesos a la ciutat de Peja, el 12 de juny de 1999. Minic va morir a l'Argentina el 2005.

D'acord amb el fiscal general dels crims de guerra serbi, els nou homes pertanyien a un grup paramilitar anomenat Xacals i a les forces de reserva i defensa territorial de la policia. Són sospitosos d'engegar "una campanya de terror que incloïa atacs armats en grup i individuals de violència contra civils, a més d'amenaques de violència, assassinats i destrucció de propietats". Segons el fiscal, els crims tenien la intenció de "portar el terror a la població local albanesa i causar-li la pèrdua de les seves cases de manera que haguessin de marxar cap a la República d'Albània". El fiscal no ha fet públics els noms dels detinguts ni dels que es troben sota investigació.

L'any 2003, Sèrbia va establir el seu tribunal pels crims de guerra per investigar i perseguir els crims comesos a l'antiga Iugoslàvia a partir de 1991. Segons HRW, el tribunal ha fet progressos significatius en relació als abusos de les guerres de Kosovo, Croàcia i Bòsnia, tot i tenir un pressupost limitat, poc suport polític i menys coneixement públic de la seva tasca. El mes de juny de 2009, el tribunal va condemnar quatre membres del grup paramilitar *escorpins* a penes d'entre 15 i 20 anys de presó per crims de guerra contra ciutadania d'ètnia albanesa comesos a Kosovo el 1999.

ESTAT FRANCÈS · ABSTENCIÓ DEL 50%, DEBILITAT DE L'EXTREMA ESQUERRA I RENAIXEMENT DE LE PEN

El fracàs de Sarkozy a les eleccions regionals dóna forces a les mobilitzacions

SERGI PICAZO

Cartells electorals del Front de Gauche, a una cantonada del barri de Belleville, a París, tradicionalment un feu de votants per a l'esquerra

Les darreres eleccions regionals a França suposen el càstig electoral més important que ha rebut fins ara pel president Nicolas Sarkozy. Aquests comicis a mig mandat, marcats per la crisi econòmica i la conflictivitat social, van atorgar una victòria clara, però buida de continguts, al Partit Socialista i van tornar a mostrar l'augment sense fre de l'abstenció.

Sergi Picazo
París

La llista Unitat d'Esquerreres -li derada pel PS, juntament amb els Verds i els comunistes- va guanyar folgadoament la segona volta de les regionals amb un 54% i es va imposar pràcticament a totes les regions franceses. L'UMP va haver de conformar-se amb un 36% de vots i, simbòlicament, la desfeta és un cop dur en el camí de Sarkozy cap a les presidencials de 2012. A més, el Front Nacional de Jean-Marie i Marine Le Pen -pare i filla- van reïxer de les cendres electorals.

L'arrogant Sarkozy va haver de remodelar el seu govern i es veurà obligat a fer algun canvi en el seu procés de reformes conservadores. Té, però, dues opcions: suavitzar el seu discurs per no menystenir el càstig rebut de la majoria de la població francesa -que va votar opcions d'esquerreres o no va anar a votar (a la segona volta, el 49% va donar l'esquena als partits)- o, contràriament, fer un gir encara més cap a la dreta i acabar amb els flirtos amb els ecologistes per frenar la fugida de vots cap a Le Pen. Passat el

Una extrema esquerra feble

La força de mobilització de l'esquerra al carrer, però, no té gaire vinculació amb les urnes. A la primera volta, les llistes d'extrema esquerra van obtenir uns resultats pèssims. El Front de Gauche-PCF i aliats- va sumar un 6% i es va convertir en la primera força entre l'extrema esquerra gràcies a un discurs obrer que continua calant als feus tradicionals del centre-sud, a les regions d'Alvèrnia (14%) i Llemotges (13%) i als afores de París. Per darrere, el Nou Partit Anticapitalista no va confirmar les expectatives creades durant els últims anys després de refundar la Lliga Comunista Revolucionària (LCR) i va quedar com a setè partit més votat amb un 3,4%. Més enrere, el partit trotskista Lluita Obrera es va quedar amb un 1,1%. Tots junts, si en el futur for-

messin una coalició, podrien aspirar a superar la barrera del 10% dels vots i, d'aquesta manera, plantar batalla a la segona volta.

Torna l'extrema dreta

Després d'aconseguir l'11,6% de la primera volta i esdevenir forts a la regió de Provença-Alps-Costa Blava -la zona de Marsella- i a la de Pas-de-Calais, el Front Nacional (FN) es va quedar amb un 8% dels vots a les dotze regions on va poder presentar llista a la segona volta. El discurs de Sarkozy sobre la immigració, l'islam i la identitat ha provocat, contràriament a la voluntat inicial del president, una revifalla del partit liderat per Le Pen. Tot i això, observant el mapa de l'abstenció, s'aprecia una dada: les regions amb menys participació coincideixen amb aquelles on el FN treu millors resultats.

> El 'No Sarkozy Day'

El "No Sarkozy Day", llançat a través d'Internet, ha fet una crida a la mobilització pel dissabte 27 de març "per dir no" a la figura del president francès. La fins ara desconeguda associació L'Onde Violette que promou la campanya es defineix "com simples ciutadans, vigilants i inquietos", independents de "qualsevol partit o sindicat". El seu manifest denuncia "el fracàs econòmic i social, la ruptura del pacte republicà, les pràctiques autocràtiques del poder o les ingerències sobre els jutges", obra i gràcia de Nicolas Sarkozy. Aquest *No Sarkozy Day* s'inspira directament en el *No Berlusconi Day*, que va reunir 400.000 persones a Roma el mes de desembre de 2009.

, roda el món

XILE • LA MALA GESTIÓ DE LA CATÀSTROFE PROVOCADA PEL TERRATRÈMOL POSA DE MANIFEST LES ERRADES DEL SISTEMA DE GOVERN

Esquerdes en el model xilè

Ivet Eroles Palacios
Santiago de Xile

Xile és un dels països més sísmics del món i, fins ara, sempre havia confiat en els seus sistemes de prevenció i emergència. Però el mite s'ha esfondrat després del terratrèmol del 27 de febrer, un dels cinc sísmes més forts registrats fins ara arreu del món. L'excessiu centralisme del país, on l'únic punt neuràlgic es troba a Santiago -la capital-, un disseny institucional massa presidencialista, la confiança en el seu model de prevenció, un flux de comunicació ineficient i un govern en ple procés de tancament i a punt de passar el relleu són les causes profundes de la mala

Una comunicació ineficient i un disseny massa presidencialista són algunes de les causes de la mala gestió del govern

gestió de la catàstrofe per part del govern, que encara no ha estat capaç de donar un balanç concret del nombre de persones mortes, ferides i damnificades. El nou president de Xile, l'empresari Sebastián Piñera, que va assumir el seu càrrec pocs dies després del terratrèmol i el tsunami, enmig d'una forta rèplica de 7,2 graus i envoltat d'amics com Mario Vargas Llosa i José María Aznar, ja ha posat sobre la taula de la reconstrucció les seves mesures neoliberalis.

El barri Yungay és una de les zones més afectades de la capital xilena

Error fatal en les comunicacions
Durant les primeres hores després del terratrèmol, les principals zones afectades van quedar totalment aïllades. Tot el sistema xilè de comunicacions va caure, tot i que recentment el país n'havia renovat la xarxa. "La modernització de la xarxa de comunicació ha estat superficial, tecnocràtica, feta amb poca intel·ligència", sentència el professor de comunicació de la Universitat Catòlica, Sergio Godoy. Des del govern de Bachelet es va descartar la idea d'un tsunami, que en aquells moments ja havia arrasat gran part de les costes xilenes. Mitja hora després del terratrèmol, el Servei Hidrogràfic i Oceanogràfic de l'Armada (SHOA) -u-

na oficina de les forces armades xilenes- va enviar un fax a l'Oficina Nacional d'Emergència del Ministeri d'Interior (ONEMI) on alertava que podia haver-hi un tsunami, però el govern va aixecar l'alerta igualment. L'empresari Bachelet s'ha excusat dient que va haver-hi errades entre les comunicacions del govern i les forces armades i al·legant que el SHOA va donar un missatge poc clar, cosa que va influir en la decisió de no donar l'avís. Milers de persones van confiar en les autoritats i van baixar de les muntanyes on estaven refugiades. Poc després, van arribar les onades gegants. No obstant això, "afortunadament, en aquest país, existeix una cultura de

tsunami i molta gent no va fer cas del govern i va continuar dalt de les muntanyes", explica el membre del Sindicat de Treballadors Honoraris, Nicolás Domingo, que coordina l'ajuda a la zona del port de Talcahuano, al sud del país. Segons Sergio Godoy, l'excessiu centralisme del país va agreujar la situació: "La majoria de decisions importants es prenen des de Santiago, la presidència de la República concentra massa atribucions i això posa traves en les decisions".

La mala gestió també afecta el recompte del nombre de persones mortes a causa del terratrèmol i el tsunami. Les xifres no s'estan quietes. D'un dia a l'altre, es va passar de comptabilitzar

més de 800 morts a prop de 300. Recentment, el govern de Sebastián Piñera situava la xifra en 452 persones mortes, però el Ministeri de l'Interior ha fet una revisió i han tornat a sorgir incongruències: al llistat de víctimes mortals, hi ha persones que apareixen citades dues vegades a ubicacions diferents i també s'han donat casos de persones amb diferents noms, però amb el mateix carnet d'identitat.

La reconstrucció es durà a terme a través de la reassignació pressupostària i l'endeutament

La proposta de reconstrucció

Ja hi ha veus d'alarma sobre el model de reconstrucció que s'està planificant des de la nova presidència, que ha manifestat que la seva proposta es basarà en la reassignació pressupostària, la utilització de part de l'estalvi que té el país a l'exterior i la petició de préstecs internacionals. Tal com adverteix Pablo Monje, de la Universidad ARCIS, la reconstrucció i edificació d'habitatge social es durà a terme, de ben segur, amb crèdits internacionals. I afegeix: "El finançament es canalitzarà a través de subsidis i aquells que executaran les obres seran les grans constructores, que participaran en una licitació *transparent i objectiva* i que proposaran preus de mercat competitiu. Què significa això? Que hi haurà empresaris *competitius* que es faran més rics. Com passa sempre en les polítiques neoliberals, el poble paga els costos i els empresaris s'emporten els guanys".

ESTAT ESPANYOL • LA CIMERA ALTERNATIVA DELS POBLES ES CELEBRARÀ A MADRID DEL 14 AL 18 DE MAIG

Les transnacionals europees, davant el Tribunal Permanent dels Pobles

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

La Red birregional Europa, Amèrica Latina y Caribe "Enlazando Alternativas" es mobilitza per quarta vegada amb l'objectiu de construir un espai polític biregional i organitza la Cimera Alternativa dels Pobles, *Enlazando Alternativas 4*, que se celebrarà a la ciutat de Madrid del 14 al 18 de maig. Tal com es va fer a Guadalajara (Mèxic) el 2004, a Viena (Àustria) el 2006 i a Lima (El Perú) el 2008, aquesta cita es durà a terme de forma paral·lela a la cimera de caps d'Estat i de govern d'Amèrica Llatina i el Carib i la UE, per la qual cosa s'estan organitzant actes i activitats de mobilització i difusió. Entre elles, destaca el Tribunal Permanent dels

Pobles (TPP). El TPP es constitueix com un tribunal internacional de pressió política i la seva funció és fer visibles i qualificar en termes jurídics aquelles situacions en què es denuncien crims contra la humanitat que no troben resposta a les instàncies jurídiques oficials i, per tant, queden impunes. Aquest cop, com que se celebra paral·lelament a la cimera de caps d'Estat, el tribunal se centrarà en aquells casos que impliquen transnacionals i institucions oficials europees.

Les transnacionals europees són una font de crims econòmics i ambientals, però aquests crims no es produeixen només per contacte directe entre l'empresa i les comunitats afectades, sinó que una gran part es produeixen a través de la deformació

Bayer, Repsol YPF, Agbar, FCC, Unió Fenosa, Banc Santander, BBVA, Telefónica o Unilever són algunes de les empreses europees denunciades

de les lleis, les polítiques i les institucions a favor de les transnacionals. Al punt més alt, hi trobem els

estats europeus, que permeten que les transnacionals europees vulnereïn els drets de les poblacions, grups i comunitats afectades i, per tant, són corresponsables o còmplices de bona part de les violacions dels drets humans. No obstant això, aquests mateixos estats europeus són els que acostumen a presentar-se davant l'opinió pública internacional com a garants de desenvolupament i de la promoció dels drets humans a escala mundial.

El més interessant del TPP és que intenta respondre a la necessitat de construir un marc jurídic i normatiu que pugui considerar les violacions de les empreses com a crims contra la humanitat. A la darrera sessió del TPP de Lima contra empreses europees, es van presentar denúncies

contra les activitats de Bayer al Perú; Repsol YPF a l'Argentina, Bolívia i l'Equador; Agbar a Mèxic; Proactiva-Veolia (FCC) a Colòmbia; Unió Fenosa a Mèxic, Guatemala, Nicaragua i Colòmbia; el Banc Santander al Brasil; el BBVA al Perú; Telefónica a Bolívia o Unilever a Xile, entre d'altres.

+ INFO

www.enlazandoalternativas.org

Les sessions del TPP tindran lloc el 14 i 15 de maig a Madrid, durant la Cimera Alternativa dels Pobles, *Enlazando Alternativas 4*.

PALESTINA · LES IMATGES DE LA PRIMERA INTIFADA TORNEN DEGUT A LES RESTRICCIONS D'ENTRAR A L'ESPLANADA DE LES MESQUITES

Una situació insostenible desencadena el 'dia de la ira'

Buenaventura Vidal
Jerusalem.

Les imatges clàssiques de manifestants amb pedres i tiradors, tapats amb mocadors palestins -o kefiyes-, enfrontant-se a soldats i vehicles militars armats, que van recórrer el món durant la primera Intifada, han tornat als carrers de Palestina. En paraules de Jeff Halper, director del Comitè Israelità Contra la Demolició de Cases, la "matriu de control" -o sigui, un laberint de lleis, ordres militars, burocràcia kafkiana, obstacles al lliure moviment, assentaments, infraestructura i guerra de baixa intensitat- ha estat el teló de fons de la revolta palestina del 16 al 18 de març. Els detonants: la decisió de construir 1.600 habitatges exclusivament per població jueva a Jerusalem Est i, sobretot, les restriccions per entrar a l'esplanada de les mesquites arran de la inauguració de la sinagoga Hurva.

En un context ja extremadament tens, el fet de posar restriccions per resar al tercer lloc més sagrat de l'islam i símbol de la dignitat nacional palestina i, a la vegada, permetre la reinauguració d'una sinagoga -que els radicals israelians consideren el pas previ a la reconstrucció del Tercer Temple a l'esplanada de les mesquites- va ser la provocació que va fer esclatar la frustració acumulada de la població palestina. Els disturbis van començar a alguns barris de Jerusalem Est durant els dies previs a la reinauguració de la sinagoga i es van estendre per tota la ciutat i a diversos punts de Cisjordània el matí següent, durant el dia de la ira convocat per Hamàs.

No és simplement una qüestió de tensions religioses, sinó una revolta per la negació interminable dels drets més bàsics, la sensació de desempar davant la falta de control de la pròpia quotidianitat i la inexistència de perspectives d'una pau justa a la regió. Tampoc és simplement una maniobra de Hamàs. Aquest grup ha sabut llegir les pulsacions de la població palestina, que ja havia començat a sortir als carrers dies abans i que, en alguns punts, encara hi continua. M.N., participant dels disturbis, afirma: "És una reacció davant la pressió de l'ocupació; entre els manifestats, hi ha tant cristians com musulmans".

De moment, però, aquesta explosió de ràbia no ha s'ha transformat en una tercera Intifada. Existeix una forta divisió entre les forces polítiques principals i "entre la lògica de seguretat i ordre de l'Autoritat Palestina (AP) i el sentiment del poble", com assenyala Michael Warschawski, analista del Centre d'Informació Alternativa de Jerusalem. Aquesta desconexió amb la població es va exemplificar en els intents de l'AP de prohibir les protestes a Cisjordània. Segons Warschawski, però, "existeixen les condicions per una nova Intifada: l'agressivitat i arrogància de l'actual govern israelià i la total falta d'esperança que

JULIAN

Els carrers de Jerusalem Est s'omplen de ràbia, les dues imatges són del dia 16 de març

les condicions millorin en el context polític actual". El que és segur, però, és que mantenir milions de persones sota un règim d'ocupació, discriminació i control asfixiant no es una situació sostenible. El dia de la ira no ha sigut la primera expressió de la discòrdia ni serà l'última.

Sistemes d'opressió

El control de l'espai es manifesta, principalment, a través de la confiscació contínua de terres, que fa que la

població palestina estigui confinada cada cop en menys espai. El mur, les àrees militars tancades, els punts de control, els assentaments i les carreteres exclusivament per colons atorguen a les colònies el control exclusiu del 60% de Cisjordània, incloses les principals fonts d'aigua i les terres més fèrtils. Hi ha mig milió de colons inserits entre 2,5 milions de palestins, en 200 assentaments en expansió contínua. A Cisjordània, la gent palestina cada cop es veu més acorralada en illes desconnectades. Gaza n'és una més.

A les zones que encara es troben habitades per població palestina, en molts casos, aquesta tampoc no té el control de l'espai que l'envolta. A Jerusalem Est, per exemple, és pràcticament impossible que la gent palestina obtingui permisos de construcció, fet que l'obliga a construir sense permís per tenir un habitatge. Com a resultat, 20.000 cases palestines han estat classificades com a "il·legals" per la municipalitat, cosa que les posa en risc de demolició o desallotjament. Aquestes zones es troben indefenses davant els plans urbanístics o l'expansió dels assentaments jueus, als quals sí que atorguen permisos de construcció. Al barri d'Al-Bustan, per exemple, recentment, s'han entregat 90 ordres de demolició de cases palestines per la construcció d'un parc jueu. Només entre el 2004 i el 2008, es van dur a terme 492 demolicions i hi ha centenars de demolicions pendents. Es calcula que, aproximadament, a Jerusalem Est, 60.000 persones palestines es troben en risc de ser desplaçades.

El control del temps també es marca al compàs de la força ocupant. Els punts de control distribuïts pel territori regulen els fluxos de persones i mercaderies arbitràriament, no hi ha cap garantia de poder anar a l'escola o a la feina, o de fer que un carregament arribi puntualment. La població palestina tampoc té el control sobre el temps si és detinguda per raons de "seguretat pública": un comandant militar les pot retenir indefinidament a través de la "detenció administrativa" i després, durant el judici, justificar-ho per motius "d'informació classificada".

Un altre exemple és la política residencial a Jerusalem. Si una persona palestina viu més de set anys fora de la ciutat, perd el seu carnet d'identitat de la ciutat i es revoca per sempre el seu dret de residir-hi. Aquesta transferència silenciosa de població palestina va arribar al seu màxim històric el 2008, l'any que es va revocar la residència de 4.577 palestines. El temps també es veu alterat si un pagès no pot fer la collita perquè l'exèrcit li ha confiscat la terra o uns colons li han cremat les oliveres. De vegades, el temps se'ls acaba inesperadament quan, als setze anys, una bala els travessa l'espallta, com va ocórrer el dissabte 20 de març al poble d'Iraq Burin durant una protesta contra l'expansió d'una font d'aigua.

MENÚS a l'Espai Obert
7,30€
C/ Violant d'Hongria nº 71, 1r pis
de 13'30h a 16h
cada dia de dilluns a divendres

MENJAR BÉ NO COSTA RES

QUESONI
sonorització d'esdeveniments

667 338 594 - Toba
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat

www.quesoni.cat

LA FALCATA
PUBLICACIÓ DE L'ASSEMBLEA DE
JOVES DEL CAMP DE TURIA

Creant alternatives
per al jovent!

EXEMPLAR ON LINE I MÉS INFORMACIÓ A:
www.ajcampdeturia.ppc.com

pàgines
continguts
actualitat
anàlisi
+ Suma-t'hi

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Mirada equànime a cinc experiències de participació ciutadana

Jordi Oriola valora la tasca de Salvem l'Empordà, Salvem les Valls i altres col·lectius en un documental

El documental tracta les mobilitzacions socials que s'han fet a Catalunya en els darrers anys

El documentalista Jordi Oriola Folch s'ha proposat retratar, mitjançant el migmetratge documental *Un país dempeus. Per una nova cultura democràtica*, l'auge dels moviments de protesta, veïnal o territorial, contra la construcció de grans infraestructures invasives o reordenacions urbanístiques que resulten amenaçadores per les persones residents. Uns moviments de protesta que, sovint de manera interessada i gairebé des de sempre de manera simplista, s'han vinculat amb allò que Jordi Pujol va anomenar "la cultura del no". Uns col·lectius l'eclosió dels quals pot indicar que, passades tres dècades de la mort de Franco, creix el nombre de gent que es desperta del somni de la democràcia delegada i demana noves vies de participació en la presa de decisions.

Conrad Vallverdú
expressions@setmanaridirecta.info

Oriola, però, no ha fet un cant a l'associacionisme de to èpic o idealista ni assumeix una visió triumfalista que auguri la multiplicació d'aquesta mena d'iniciatives de la societat civil. El realitzador és manté moderadament distant en relació a allò que mostra: la seva simpatia vers els moviments socials és evident, però Oriola reparteix joc, dona veu a les sensibilitats que els són contràries i copsa aquests discursos sense ànim de satanitzar-los. Alhora, cerca l'opinió de gent experta, potser propera a la sensibilitat d'aquests col·lectius, però que dona una visió qualificada dels fenòmens analitzats.

El resultat és un film senzill, transparent en la seva estructura. Es basa en els recursos habituals del

documentalisme: testimonis que defensen tesis més o menys contraposades i filmacions d'arxius. La petita peculiaritat és la imatge poètica que obre la pel·lícula i que també serveix d'imatge recurrent que separa els seus diferents apartats: el vol unitari dels estols que s'enfronten col·lectivament contra els rapinyaires, una metàfora que evidencia la presa de posició del realitzador. La gran peculiaritat és la inclusió, durant els primers minuts del documental, d'escenes d'animació de tarannà didactista. Una manera curiosa d'escenificar (amb un cert aire naïf) les insuficiències d'una democràcia parlamentària convertida en un tràmit que dona plens poders als partits. Queda per una altra ocasió, però, la difícil tasca de valorar si aquests moviments han aconseguit penetrar en el conjunt de la societat catalana i si la necessitat d'una major

participació ciutadana ha estat assumida transversalment o només penetra a les zones on té lloc un conflicte directe amb les autoritats que, normalment, genera una sensació d'indefensió i impotència.

Una valoració

Mitjançant els seus testimonis, dos polítics s'encarreguen de dur a terme una mena de judici als moviments de protesta veïnal: el convergent Oriol Pujol i l'exconseller Salvador Milà. Pujol representa l'establishment pur, que identifica les protestes amb la cultura del no i alerta sobre el risc de tenir el país aturat en matèria d'infraestructures si la ciutadania intervé en els processos decisoris. Milà, per la seva banda, és el conseller comprensiu, que defensa la representativitat dels col·lectius que protesten si articulen un discurs amb vocació general, que superi plantejaments estrictament interessats i s'allunyi així del perill d'assumir només discursos reactius *nimby* ("no al meu pati del darrere", en les sigles angleses). Uns plantejaments similars als defensats per docents com Joan Subirats i Joaquim Sempere o pel sociòleg Ramon Folch.

Els moviments

El film d'Oriola retrata cinc moviments. El primer és el que va oposar resistència al Pla Hidrològic Nacional

(PHN) impulsat pel Partit Popular i, més concretament, al transvasament del riu Ebre. Els testimonis dimensionen com el moviment va anar assumint un discurs general, un aspecte que es va exemplificar amb l'evolució dels lemes de les manifestacions: de l'inicial i particular *El riu és nostre*, fins a més universal i ecologista *Per una nova cultura de l'aigua*. Els discursos crítics parlen dels interessos econòmics dels contractistes per assumir aquesta mena de grans construccions.

El segon moviment és el de Salvem les Valls, que s'oposa a la construcció del túnel de Bracons. No només es discutia la destrucció del paisatge, sinó una concepció del territori com a lloc de pas apte per la construcció de vies ràpides de connexió, tant intercomarcal com nacional, on les necessitats de la ciutadania no estaven contemplades. Raül Valls aprofita per qüestionar la identificació entre construcció de carreteres i creixement econòmic. Milà, per la seva banda, defensa haver optimitzat un projecte que ja estava en construcció i haver reduït el seu impacte.

El tercer apartat és el de les resistències al pla 22@, que ha amenaçat i amenaça de diluir la identitat pròpia del barri barceloní del Poblenou, de tradició obrera. Hi havia un cert consens sobre la necessitat d'actuar sobre una zona urbana que es

degradava per la caiguda del sector industrial, però el projecte impulsat pel municipi ha despertat grans recels. El tinent d'alcalde Ramon García Bragado, al film *Un país dempeus*, estableix una distinció dualista entre una participació que és fèrtil i una que no ho és. L'associació veïnal del barri va ser reconeguda com un agent interlocutor vàlid que va aconseguir fer retocs al projecte inicial (com reduir l'escala dels edificis i negociar la construcció d'uns equipaments convertits en moneda de canvi), però l'experiència es recorda com un procés insuficient per Manel Andreu. La Coordinadora contra el 22@, en canvi, va quedar excloua de qualsevol negociació.

Salvem l'Empordà és un model de resistència davant la destrucció del paisatge i el medi ambient d'aquelles terres i en contra d'una urbanització desordenada promoguda pels interessos tant dels contractistes privats com d'uns ajuntaments que es finançaven mitjançant aquests projectes. Lluís Benejam, de Salvem l'Empordà, explica que, a banda d'esdevenir un vigilant del model territorial, el moviment va impulsar taules de debats amb especialistes i parts i va proposar un document integrador sobre la visió del model territorial des del mateix territori: un model sobre l'assumpció de responsabilitats per part de la societat civil.

CAMpanyes

Jornada en defensa del teixit associatiu a Nou Barris

El Casal de Joves de Prosperitat i l'Ateneu Popular de 9 Barris impulsen una jornada de suport a la vida associativa i contra el 'model únic' de Barcelona

Manifestació del Casal de Joves de la Prosperitat en defensa del teixit associatiu de Nou Barris

Xavier Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Des de sempre, Nou Barris ha estat un dels territoris amb més dinamisme social i cultural de la ciutat de Barcelona. Això és fruit de l'existència d'un teixit associatiu potent que ha vetllat per construir espais propis i defensar-los. Aquestes lluites han dut part del moviment a gestionar els equipaments de la zona, com el mateix Ateneu Popular de 9 Barris o diversos casals.

Aquest fet ha contribuït a generar un dinamisme que no només es viu als mateixos equipaments, sinó que també ha farcit el calendari d'activitats que impulsen diferents entitats. La vitalitat i l'autonomia del teixit associatiu sovint ha comportat friccions amb el districte i les autoritats municipals, que han volgut acotar i intervenir moltes de les activitats.

Un dels grans motors de la zona és el Casal de Joves de Prosperitat,

centre gestionat pels mateixos joves, local de referència i espai que acull una petita sala de concerts, tallers i un rocòdrom. El casal fa temps que reivindica la dignificació del seu espai, sobretot després que la inhabilitació d'una part de l'equipament a causa d'unes obres fetes pel mateix districte els hagi dut a una situació que qualifiquen d'insostenible. Aquest fet ha despertat la solidaritat de tot el teixit de Nou Barris, que ha acompanyat el jovent en les seves reivindicacions. El mes de novembre de 2009 ja es va convocar una manifestació sota el lema *Defensem la vida associativa a Nou Barris*.

La reivindicació per la dignificació de l'espai s'ha convertit en quelcom transversal i present a molts dels actes que està convocant el moviment associatiu de Nou Barris. Un altre episodi d'aquesta problemàtica es va viure, per exemple, a finals de gener, amb la creació frustrada del Consell de Barri de Prosperitat, durant el qual diversos

tècnics municipals van increpar el jovent del casal al final de la reunió.

Denúncia del 'model únic' BCN
El conflicte prendrà visibilitat aquest dissabte 27 de març amb una jornada en defensa del teixit associatiu i de denúncia del "model únic" de Barcelona que tindrà lloc a l'Ateneu Popular de 9 Barris. Entre altres activitats, cal destacar la xerrada titulada *Els moviments socials davant el model únic de Barcelona*, que comptarà, entre d'altres, amb l'urbanista Jordi Borja i diferents membres de col·lectius i casals de Barcelona. A més, des de les cinc de la tarda, hi haurà una mostra d'activitats del Casal de Joves de Prosperitat i, durant tot el cap de setmana, es podrà visitar l'exposició *Barcelona Espais de conquesta 2002-2007* de Jordi Secall.

Finalment, la jornada tindrà un punt festiu i s'acabarà amb un concert gratuït amb els grups Kayo Malayo i Pink Funkers a les 23h.

ARXIU

MÚSICA

Elegància felina

Del tema més clàssic a la innovació més creadora

Alba Guerrero

7 de març
Sala Luz de Gas
Barcelona

Marta Trigo
expressions@setmanaridirecta.info

Entre al carrer començaven a baixar les temperatures, al Luz de Gas, el diumenge 7 de març, es tremolava d'emoció. L'elegància clàssica de la *cantaora* Alba Guerrero va deixar impressionades les persones que van tenir la sort d'assistir a la presentació del seu projecte de final de carrera, emmarcat dins el -ja clàssic- festival DeCajón. Amb la seva veu de pantera, capaç de passar d'una revolada de la carícia més dolça a l'esgarripada més dolorosa, va anar interpretant de manera impecable els set temes del seu espectacle *7 días*, basat en la procedència mitològica i astrològica dels noms dels dies de la setmana. Un viatge ple d'emocions que va començar el dilluns amb la lluna. El dimarts, sense oblidar el seu

esperit combatent i la seva formació política, va estremir el públic amb un tema estripador amb el qual volia recordar-nos que la guerra de l'Iraq potser s'ha acabat, però que, de guerres, encara n'hi ha arreu. Així va anar passant la setmana entre tangos, *seguidillas* i *soleás*, que van donar vida a emocions tan fortes com l'amor, el dolor, la vida i la mort, la tristesa i l'alegria, el crit i el plor silenciós. La compositora i *cantaora* nascuda a Huelva i fincada a Barcelona des dels quatre anys va demostrar clarament que és capaç d'interpretar, amb un art i una tècnica impecables, des del tema més clàssic fins a la creació més innovadora i sorprendre tothom amb una composició molt original, acompanyada de quatre veus de jazz amb les quals va aconseguir un efecte sorprenent, capaç de transportar l'oient uns pams per sobre del seient.

MÚSICA

Katarrama

Kada vers
(Contra Records)
Punk-hardcore

En el seu tercer disc, aquest grup d'Avinyó amb més de deu anys de trajectòria aposta per unes composicions més melòdiques sense renunciar a la contundència que sempre l'ha caracteritzat. Abans anomenats Katarrama Stuma i ara només Katarrama, signen un disc enregistrat als estudis Can Pardaler per David

Rosell (Dept., Brams) i masteritzat als estudis Monoposto de Düsseldorf, tota una garantia, doncs, de bon so. Entre les particularitats del treball, una accelerada versió de "Temps de revoltes" de Lluís Llach. El poeta Jordi Bilbeny hi ha col·laborat escrivint un poema inèdit que enllaça els títols de les cançons del disc. ROGER PALÀ

MÚSICA

Aleix Garriga

Doncs
(Temps Record)
Cançó d'autor

Després de quinze anys navegant per bandes de rock, blues, jazz i fusió, el guitarrista Aleix Garriga ha definit un repertori propi. Col·laborador habitual de la també vallesana Bikimel, en aquestes dotze cançons, Garriga reflexa una sèrie d'inquietuds vitals que van des de la destrucció del paisatge -"Viure al Vallès"- fins

a la precarietat -"Afers laborals"-, tot plegat embolcallat amb una sonoritat que pot remetre'ns a músics com Sanjosex i Roger Mas. Tot i que en alguns moments li falti acabar d'arrodonar alguna de les composicions, amb aquest disc, Garriga dona una bona mostra dels camins que trepitja amb més solvència i seguretat. R.P.

> La participació ciutadana, un concepte 'magrejat'

Toni Llotge. COORDINADOR DE L'ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS

Els poders públics no entenen que la gestió de la política és quelcom divers i plural. Amb els ulls tapats per un concepte reduccionista, no fan altra cosa que proposar cotilles i límits. La desconfiança és present en cadascuna de les propostes i plans de participació. Una allau d'entesos i aprofitats no es cansen de dir el que s'ha de fer i, alhora, de cobrar per dir-ho. Sembla que cal tenir-ho tot controlat per demostrar que estan complint amb el deure derivat de les urnes. Els moviments socials i associatius continuen demostrant que una altra manera de fer és possible. N'hi hauria prou amb deixar fer: el teixit associatiu organitzat té sentit per sí mateix. Les seves accions permeten millorar la convivència, complementar l'acció política amb propostes de futur, evidenciar les mancances i desigualtats i permetre la diversitat cultural. En definitiva, són essencials per preservar la bona salut democràtica.

, expressions

CINEMA

Una 'Arròs movie' per compartir

El col·lectiu Compartir Dóna Gustet presenta la primera pel·lícula catalana finançada col·lectivament mitjançant el mètode 'crowdfunding'

Els impulsors de l'Arròs Movie' couen a foc lent un projecte de pel·lícula finançat mitjançant el 'crowdfunding'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

A LA DIRECTA hem anat seguint amb atenció l'evolució del col·lectiu Compartir Dóna Gustet (CDG). Concerts, discos, performances, paelles populars... A hores d'ara, els nostres lectors podrien pensar que ja ho hem dit tot sobre aquesta colla d'activistes de la cultura lliure capitanejats pel músic, actor i productor de Cocentaina Marc Sempere. Doncs bé, la gent de CDG sempre té un cartutx a la recambra. Ara presenten el seu últim experiment: un projecte audiovisual que han batejat amb el nom -sempre provisional, com tot en aquesta vida- Arròs movie.

El projecte es presenta en societat el dijous 25 de març en una roda de premsa a l'Espai Vilaweb. Serà un acte amb un marcat regust valencià, perquè tots els que s'hi apropin, a més d'assabentar-se dels detalls sucosos sobre l'Arròs movie, podran gaudir d'un bon plat de paella elaborada pels propis autors. "Ens agrada cuinar pels nostres còmplices", explica Sempere, *alma mater* de la història.

'Crowdfunding'

Una de les peculiaritats del film és que es finançarà horitzontalment

mitjançant el *crowdfunding*, un mètode de producció inèdit als Països Catalans a partir del qual el públic pot ser accionista i productor de la pel·lícula a partir de l'aportació econòmica que decideixi. Tota aquella gent que faci aportacions de dos o més euros apareixerà als crèdits del film. El resultat final, com no podria ser d'altra manera, estarà llicenciat a Creative Commons. El mètode del *crowdfunding* s'ha emprat amb èxit en projectes com *El cosmonauta*, una pel·lícula del col·lectiu Riot Cinema Collective.

L'Arròs movie neix d'una idea de Sempere, que ja ha participat en produccions com *El taxista fulo Realidades avanzadas*. "Jo, en realitat, no sóc músic, sóc actor. Només em vaig posar en això de la música per conèixer Sílvia Pérez Cruz", confessa. Segons explica el propi autor, *Arròs movie* és una *road movie* "on el protagonista es veu implicat en un assassinat brutal en un camp de tarongers i ha de fugir i emprendre un viatge on anirà trobant diferents personatges que li faran recobrar la seva identitat perduda". Al film, hi apareixeran diversos dels músics que han col·laborat en el projecte Compartir Dóna Gustet, la participació dels quals s'anirà fent pública de forma progressiva a la web del projecte. Entre els partici-

pants, s'hi compta Pepe Rovira, protagonista del film *El taxista ful*.

Línia de fuga

Tot el procés col·laborador de realització es podrà seguir a través de la web d'Arròs Movie. Una web dinàmica on podem anar trobant tot tipus de materials i informació relacionada amb el llargmetratge i a través de la qual podem participar en la producció del film. CDG inaugurarà la web amb l'estrena del curtmetratge *Linea de fuga*, realitzat per l'equip dinamitzador de la web.

> Carrer Present a l'Expressió Directa

L'emanació musical de Compar-tir Dóna Gustet, Carrer Present, actuarà el proper divendres 26 de març en el marc del cicle Expressió Directa. Un concert de format acústic al bar El Brot, al centre cultural de la Farinera del Clot, que aprofitaran per celebrar la inauguració de la web de l'Arròs movie i tot el procés de gestació de la nova pel·lícula. El concert començarà a la deu de la nit i l'entrada és gratuïta.

DVD

Gonzo,
Vida y hazañas de
Hunter S. Thompson

(Versus Entertainment, 2008)
Director i guionista: Alex Gibney

Aquest documental s'acosta a la biografia i obra de Hunter S. Thompson, exponent destacat d'aquell periodisme experiencial i creatiu en què el cronista és part principal de les històries explicades. Mitjançant vídeos casolans, material d'arxiu i entrevistes, Gibney mira sobretot els anys d'esplendor d'un militant reporter de l'intent del senador McGovern de vèncer Nixon,

convertit en rara estrella de la prosa pop. Lluny d'un sensacionalisme escandalós, el document és més aviat positiu i dimensiona el protagonista com un abatut visionari del rearmament conservador dels EUA posthippies, sense fer massa sang en la seva faceta de joguina trencada dels *mass media* i de la cultura del sexe, drogues i rock'n'roll. IGNASI FRANCH.

DVD

Una inglesa
romántica

(Filmax, 1975)
Director: Joseph Losey
Guionista: Tom Stoppard, sobre l'obra de Thomas Wiseman
Durada: 112 minuts

Aquest peculiar drama amb pinzellades de metaficció és una mostra concentrada del Joseph Losey tardà, eclèctic fins al desconcert. El seu punt de partida és el viatge gris d'autodescobriment de la dona d'un novel·lista, que ràpidament retorna a la quotidianitat de la qual fugia. Però el marit, que s'obsessiona amb una possible infidelitat, convidarà el presumpte

amant i impulsarà tota mena de jocs mentals que alteraran progressivament Elizabeth. El film esguarda la insatisfacció femenina (i el desig de control masculí) en una llar androcèntrica, inclou moments psicològicament punyents i unes escenes inicials molt interessants en el seu lloc fugia. Però el marit, que s'obsessiona amb una possible infidelitat, convidarà el presumpte *thriller* pot sobtar. I. F.

DVD

Curse of the
faceless man

(L'Atelier 13, 1958)
Director: Edward L. Cahn
Guionista: Jerome Bixby
Durada: 67 minuts

El mateix any que va signar la molt més afortunada *It!, the terror from beyond space* (un precedent d'*Alien* rudimentari però efectiu), el mercenari de la sèrie B Edward L. Cahn va oferir aquesta mostra rutinària de terror arqueològic, on el vestigi d'un passat remot recupera la consciència a la realitat contemporània i, de passada, es retroba amb la reencarnació d'un

amor perdut. Feia quinze anys que s'havia clos la saga de *La momia*, d'alguna manera, el film és tan anacrònic com l'etrusc petrificat que es passeja pels seus escenaris. Afortunadament, l'equip responsable assumeix les limitacions pressupostàries i opta per uns efectes especials simples i per un metratge reduït que no intenta estirar un guió especialment esquemàtic. I. F.

PUBLICITAT

Postgrau en economia cooperativa
4a edició / 2010

Organitzen

Generalitat de Catalunya
Departament de Treball
Institut per a la Promoció
i la Formació Cooperatives

Universitat
Autònoma
de Barcelona

COOP
El futur de cooperar

ECONOMIA
COOPERATIVA

IGOP
Institut de Govern i
Polítiques
Públiques

Col·labora
aposta
AGÈNCIA DE FORMACIÓ

Presentació

Per integrar i desenvolupar el model cooperatiu en un espai de formació superior, presentem la quarta edició del Postgrau en Economia Cooperativa, que té com a objectiu generar coneixement i formar persones expertes en els diferents aspectes de la gestió de l'empresa d'economia cooperativa i el seu entorn polític, econòmic i social.

Direcció Acadèmica

Joan Subirats
Institut de Govern i Polítiques
Públiques / Departament de
Ciència Política i Dret Públic - UAB

Albert Recio
Departament
d'Economia
Aplicada - UAB

Dades bàsiques

Classes: abril a desembre de 2010
lectives: dijous de 9:30 a 14:00h i de 15:30 a 18:00h
Preu: 2.900 €
Beques: Està previst atorgar beques, que cobreixin entre el 66 i el 75% del cost del postgrau

Inscripcions
obertes
data inici
15/04/2010

Consultar dates d'inscripció i programa concret a:
http://igop.uab.cat
http://www.aposta.coop
http://www.genocat.cat/treball/economiacooperativa

MÚSICA

Ballant el 'Wooly Bully' a la Farinera

Angelina i els Moderns, Els Trons i els PD's Phil Musical i Selectors Badabadoc arrasen

Blanca Balanya
expressions@setmanaridirecta.info

La Farinera del Clot va acollir, el dissabte 20 de març, el primer Aplec Modernista del Barcelonès, organitzat en el marc del cicle Expressió Directa. La jornada va ser una reivindicació del pop català dels anys seixanta, un gènere que va quedar totalment sepultat per l'èxit dels grans tòtems de la Nova Cançó i que tota una sèrie d'inquiets músics, punxadiscos i activistes culturals s'han entestat a recuperar.

La jornada va ser una reivindicació del pop dels '60

Més de 300 persones van reben-tar totalment la Farinera en el que ha estat el concert més multitudinari que mai ha organitzat el cicle Expressió Directa. La nit va comptar amb l'actuació del grup Els Trons, que va presentar les peces que formen part del seu primer EP -publicat en rigorós vinil- i d'altres

que encara han de veure la llum. Encapçalats pel guitarrista i cantant Marcel Caballé, Els Trons reivindiquen l'essència del *so garage* dels anys seixanta, amb estètica *mod* i complements alcohòlics per l'ocasió -una ampolla de ratafia i una altra d'Aromes de Montserrat van presidir tota l'actuació. Acte seguit, van pujar a l'escenari Angelina i els Moderns, amb el seu estol de versions d'artistes com Lita Torelló, Núria Feliu o Maria Cinta. Pop, *ie-íe*, soul... Ritmes altament contagiosos de la mà del conjunt que encapçala Angelina Fàbregas (o el que és el mateix, Helena Casas). El concert va comptar amb la participació especial de l'Enriqueta, la germana de l'Angelina (o el que és el mateix, l'Àgata, la germana de l'Helena). També va pujar a l'escenari Oscar Dalmau (Dj Phil Musical), punxadiscos especialitzat a recuperar el gènere, que va interpretar, conjuntament amb Casas, "Wooly Bully" de The Bonds, un conjunt de l'època oblidat.

La nit va acabar amb una sessió de punxadiscos a base de *ie-íe* i pop català, de la mà del mateix Phil Musical i de Selectors Badabadoc.

Marcel Caballé d'Els Trons i Helena Casas d'Angelina i els Moderns

ROSER ORTIZ

LLIBRES

El relat 'Ningú' s'endú el premi Pablo Díez 2010

Entrega de premis i acte d'homenatge en el sisè aniversari de la mort del conductor

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

El IV Premi Literari i el III Premi de Fotografia organitzats per la Plataforma Pablo Díez ja tenen guanyadors. El lliurament dels guardons serà el proper dijous 25 de març a la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona durant l'acte d'homenatge al conductor de TMB mort ara fa cinc anys. Des del setmanari DIRECTA, publiquem en exclusiva part del relat 'Ningú', d'Enric Casanovas Beltrán, guanyador del certamen.

Pablo Díez

Ningú

Enric Casanovas Beltrán

Són les vuit en punt del vespre quan es van separant lentament les dues fulles de la porta del *garatge* per deixar pas a un flamant cotxe de gamma alta. (...) Així que el cotxe desapareix en la llunyania i les portes es tanquen del tot, l'angoixa li comença a prémer l'estómac. Ha perdut la darrera oportunitat i sent una gran impotència davant dels murs de pedra i les càmeres de seguretat que resguarden la casa. Té el pas novament barrat a qualsevol esperança. Va a seure a la vorera per reflexionar; no sap què fer. No gosa tornar a casa carregat amb un nou fracàs, ja que la seva dona hi ha posat moltes esperances, en aquest encontre forçat. Però, per quina raó li haurien d'importar al senyor Oliveres els seus problemes?

(...) De sobte, dels solitaris carrers de la urbanització, li arriba el soroll d'una motocicleta que s'apropa ràpidament. (...) En baixa una noia tan apressada que ni tan sols nota la seva presència. Es treu el casc i sacseja la seva llarga cabellera mentre obre la portella d'accés al jardí i entra cap dins. En Sergi pensa que deu ser la filla del patró.

Sap que té fills, però no sap quants ni qui són. La jove no triga a tornar a sortir. Ara va abillada amb un xandall blanc i porta el cabell agafat en una cua de cavall. Du el casc al braç i porta una bossa d'esport penjada a l'espatlla, d'on sobresurt el mànec d'una raqueta de tennis. (...) En Sergi percep, intueix, tot un món de goig i luxes, de capricis satisfets. Sense rumiar-s'ho gens, s'aixeca d'un bot i travessa el carrer. La jove té un sobresalt, però no es mou, està com petrificada. En Sergi s'atura al seu davant. Estan l'un enfront de l'altre, només separats per la motocicleta. La sent fràgil, al seu abast. La noia el mira espantada, amb els ulls molt oberts. (...) Ella s'esvera cada vegada més i acaba per donar-li una puntada de peu a la canyella. Ell llença un crit de dolor i l'allibera per fregar-se la patacada, mentre la jove aprofita per pujar a la motocicleta i intentar fugir. Abans no ho faci, però, en Sergi li estira la raqueta de la bossa i l'enlaira amenaçadorament damunt del seu cap. Té els ulls esbatanats, ha perdut els estreps i sembla capaç de qualsevol cosa. La noia es protegeix el cap amb els braços i ell dubta un instant que es fa etern. Finalment, deixa anar tota la ràbia i la impotència que sent i estavella la raqueta contra la motocicleta. (...)

Està confós, alterat, colpit per la vergonya que l'aclapara i arrenca a

córrer. (...) Finalment, decideix anar a prendre's una cervesa abans de tornar a casa. Mentre va bevent, glopeta a glopeta, rumia. És molt injust que, després de vint-i-tres anys treballant a la mateixa empresa, l'hagin despatxat sense cap raó ni explicació. No es mereixia ser acomiadat i molt menys d'aquella manera tan cruel, com si no fos ningú. En entrar a casa seva, sent la Júlia, la seva dona, parlant per telèfon. (...) Li explica, molt encesa, que

Els seus ulls ja no expresen por, sinó odi i curiositat

qui acaba de trucar és la policia i que s'ha de presentar immediatament a la comissaria, ja que han posat una denúncia en contra seva per amenaces a una menor, insults i danys materials. (...) Quan està a punt d'entrar a la comissaria, se li acut que el millor seria anar a trobar el senyor Oliveres per demanar-li que retiri la denúncia. (...) Torna ben decidit cap als carrers d'aquella urbanització, ara més solitaris que mai. (...) Camina de pressa, amb pas ferm i amb la convicció que està fent el més adient, quan de sobte té un bon ensurt. Prop seu, una bèstia enorme i bavejant malda

per saltar un mur. (...) En Sergi s'es-panta, té por que pugui superar la barrera i només se li acut agafar un tronc que hi ha per terra i engegar a córrer. Quan tomba la cantonada, la filla del senyor Oliveres està parlant amb una amiga al portal de casa seva. Precisament en aquell moment, li està explicant el seu desafortunat encontre, quan veu en Sergi que es dirigeix cap a elles amb el tronc a la mà. (...) No té temps de pronunciar un sol mot: així que entra dins el jardí, es veu encanonat. El patró l'apunta des del llindar de la porta amb una ganyota, barreja d'inquietud i fàstic. Li ordena que no es mogui, mentre en Sergi sent com, dins la casa, una dona ja parla per telèfon amb la policia. (...) El patró se'l mira atònit, li tremola el pols i sembla incapaç de prémer el gallet. Està espantat. Quan en Sergi hi va per dir-li la raó per la qual ha vingut, l'interromp el so llunyà i estrident de la sirena del cotxe de la policia. El senyor Oliveres es referma sobtadament. Els seus ulls ja no expresen por, sinó odi i curiositat. Sense deixar d'encanonar-lo, li pregunta per quina raó vol fer mal a la seva filla. En Sergi queda molt sorprès. Respon que no pretén fer mal a ningú i que no és a ella, sinó a ell a qui vol veure. Llavors, el senyor Oliveres decanta una mica l'escopeta i, mirant-lo de dalt a baix, pregunta: i tu qui dimonis ets?

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 25 de març

Presentació del DVD**'En recuerdo de Luís Andrés Edo'**

Testimonis i sensibilitats vers l'activista anarquista

19h. Local de la FELA

C. Joaquin Costa, 34.

Organitza: Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes

Dijous 25 de març

Presentació del llibre Joan Amades i**Gelats del Raval a la llegenda**

A càrrec dels seus autors, Maria Teresa

Sadurní Hill i Joan Serra Arman.

19h. Biblioteca Pública Arús

Passeig de Sant Joan, 26.

Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular

Dijous 25 de març

Activitats a l'Ateneu Llibertari**del Casc Antic**Presentació del llibre *Patagonia Petrolera*

a càrrec de Marc Gavaldà

Projecció dels documentals: *Patagonia**petrolera* (Argentina, 2008), *Tentayapi*(Bolívia, 2005) i *Vivir sobre el pozo* (E-

cuador-Colòmbia, 2002).

Inauguració (amb olivetes!) de l'exposició:

Pobles indígenes i petroli

Tots els actes se celebraran a partir de les

19h. al local de l'Ateneu. C. Fonollar, 13-15.

Dijous 25 de març

Projecció del documental**'Un país dempeus. Per una nova****cultura democràtica'**

Hi haurà debat posterior amb els autors

del documental

19:30h. Servei Civil Internacional-Catalunya.

C. del Carme 95, baixos.

Organitza: SCI-Catalunya

Dijous 25 de març

III Jornades de Lluita Ebreca

Debat amb intervencions de membres de

les diferents lluites (cementiri nuclear,

massificació eòlica, projecte Castor,

Apaguem les Nuclears, el nou pla de

conca del riu Ebre).

Després del debat, vi de la Terra Alta i les

baldanes i l'actuació de Pepet i Marieta.

19:30h. Can Vies, C. Jocs Florals, 42.

Organitza: Joves de les Terres de l'Ebre

Dijous 25 de març

Trobada de l'Espai en Blanc

Presentació de la publicació:

Conferència Internacional sobre Decreixement

BARCELONA, DEL 26 AL 29 DE MARÇ

Edifici històric de la Universitat de Barcelona, plaça Universitat s/n. Universitat Lliure La Rimaia, Gran Via, 550.

Amb el propòsit de connectar perspectives econòmiques, ambientals i socials en la recerca de polítiques pràctiques i propostes concretes de decreixement, Barcelona acollirà la segona conferència internacional sobre decreixement econòmic socialment sostenible els dies 26 i 29 de març. La primera conferència va tenir lloc a París l'abril de 2008 i es va centrar a perfilar la proposta del decreixement a partir de l'anàlisi dels problemes globals, ecològics i socials motivats per la falsa creença d'un creixement il·limitat en un planeta on els recursos són limitats.

Des d'aquesta perspectiva, la segona Conferència de Decreixement Econòmic per la Sostenibilitat Ecològica i l'Equitat Social que se celebrarà en la Universitat de Barcelona se centrarà en les propostes pràctiques que puguin convertir el decreixement en una alternativa vàlida a l'actual economia hegemònica.

Un dels propòsits de la conferència internacional, que comptarà amb la participació de 350 investigadors, serà intentar crear vies d'aproximació entre el distant món acadèmic i els moviments socials emergents de la societat real. Per això, les sessions del divendres 26 i del dilluns 29 seran d'accés lliure. La conferència comptarà amb una extensió paral·lela a la Universitat Lliure del Decreixement, dins les activitats de La Rimaia: una universitat alternativa situada en un edifici okupat on es faran debats, grups de treball sobre decreixement, assemblees i trobades de participants.

El programa general de la conferència internacional que se celebrarà a la Universitat de Barcelona es pot consultar a la web www.degrowth.eu i el programa de les activitats que es faran a La Rimaia a www.larimaia.org o a la web de la Xarxa pel Decreixement, que és la promotora de la Universitat Lliure del Decreixement: www.decreixemet.net.

En el marc d'aquestes activitats, el diumenge 28 de març haurà un pica-pica i un concert animat pel grup Gadjo a l'Ateneu Popular de 9 Barris, al carrer Portlligat 11-15.

El combate del pensamiento

20h. Universitat Lliure La Rimaia Gran Via, 550.

Jornades sobre urbanisme salvatge i arquitectura invivible

Divendres 26 de març

Xerrada-debat: *Arquitectura de culte a la**lletor* amb Luís Andrés Bredlow

Dissabte 27 de març

Taula rodona sobre urbanisme amb testimonis de diferents conflictes.

Les activitats tindran lloc a les 19:30h. al

CSA Can Vies, carrer Jocs Florals, 42.

Més info: www.negrestempestes.org

Organitza: Negres Tempestes

Dissabte 27 de març

Xerrades-debat sobre la crisi econòmicaJorge Beinstein: *Crepuscle del capitalisme**i esperances al començament del**segle XXI*Francisco Ferrer: *L'impacte de la crisi a**l'estructura productiva de l'Estat espanyol*

11h. Espai Marx

C. Mallorca, 96 entresòl A.

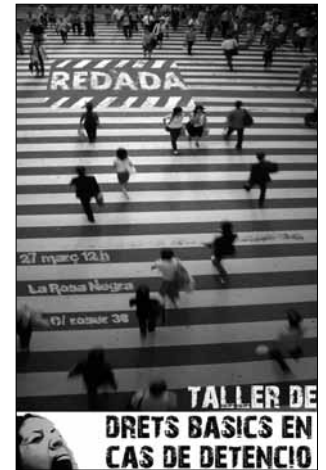
Dissabte 27 de març

Taller de drets bàsics en cas de detenció per batuda

12h. La Rosa Negra

C. Roser 30,

Hi assistirà un advocat i hi haurà materials

Dissabte 27 de març

Jornada a l'Ateneu Popular de 9 Barris19h. Debat: *Els moviments socials davant**el model únic de Barcelona*. Exposició:*Barcelona sobre Barcelona. Espais de**conquesta 2002-2007*. 22h. Concert gratuït.

Tots els actes se celebraran al local de

l'ateneu. C. Portlligat, 11-15.

Organitza: El Bidó de Nou Barris i Casal

de Joves de la Prosperitat

Dissabte, 27 de març

Caçotada Popular

12:30h. Vermut. 13:30h. Parlaments. 14h.

Caçotada. Plaça Rovira i Trias. Vila de

Gràcia. Organitza: En lluita

Dissabte 27 de març

Festa solidària per la llibertat d'expressió i la integració dels pobles

18h. Xerrada sobre els projectes con-

trainformatius Prensas Rural i Kaosenlared.

19:30h. L'ALBA, reptes i perspectives.

21h. Inici del concert solidari amb Prensas

Rural i Kaosenlared amb: Save the Dog +

Rosa Sánchez + Daniel Higiénic.

Després de les actuacions, Dj's de ritmes

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

La Rosa Negra: **busquem una fotocopiadora** per la nostra Libroteca
CONTACTE: Carla larosanegra.poblesec@gmail.com

Busco poder **utilitzar forn de coure pa i**, a canvi, puc fer el teu pa casolà o ajudar-te a fer-lo.
CONTACTE: Àngel angel.correo.e@gmail.com

La Directa: **necessitem una cuina de gas** a la redacció del setmanari
CONTACTE: Blai directa@setmanaridirecta.info

Busco **persones amb ganes d'actuar**, de contar coses i d'improvisar per un documental de ficció sense un fil argumental determinat.
CONTACTE: Oliver o.besnier@opardized.com

Busquem persones per **crear una cooperativa de consum** familiar a Sabadell
CONTACTE: Glòria ariadnapol@gmail.com

Arreglo portàtil o altres **ajudes en informàtica a canvi de tenda de campanya**, sac de dormir o alguna cosa

que em pugui interessar.
CONTACTE: Vladimir vladycid@gmail.com

Volem **donar la volta al món navegant** i busquem persones que disposin d'un veler de més de 12m. i vulguin unir-se al nostre somni.
CONTACTE: Maria 618.139.443

Compartim pis d'estudiants a Sabadell Centre, al costat de la plaça del Mercat. CONTACTE: Miriam 636.932.468 miriam.rm@hotmail.com

> EL TEMPS

DIJOUS 25

Les temperatures es mantindran molt suaus i les glaçades nocturnes desapareixeran de les comarques interiors i fins i tot del Pirineu.

DIVENDRES 26

Augmentaran els núvols a les comarques del pla de Lleida i de la Franja. Cauran alguns ruixats durant la tarda. La resta, sense pluja.

DISSABTE 27

El cel s'aclarirà a totes les comarques, tret del Pirineu. Al País Valencià i a les Illes també predominarà el sol i l'ambient suau.

DIUMENGE 28

La primavera s'imposarà amb força. A la tarda, cauran alguns ruixats a les àrees muntanyenques del nord, típic d'aquestes dates.

DILLUNS 29

Sense massa novetats. Sol, termòmetres al voltant dels 20 graus durant les hores diürnes i al voltant dels 10 durant la nit.

DIMARTS 30

Començaran a augmentar els núvols a les comarques del nord. Les temperatures aniran baixant durant el dia i els vents giraran al nord.

afrocaribenys fins a les 3 de la matinada. Totes les activitats a l'Ateneu Rosa de Foc de Gràcia, carrer del Robí, 5.
Organitza: Kaos en la Red i Premsa Rural

Dissabte 27 de març
Xerrada sobre els CIE (Centre d'Internament d'Extrangers)
Després de la xerrada, projecció del documental *Invisibles*, de Núria Mutilva (2009). Musiqueta i tapes.
19h. CSO la Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.
Organitza: La Trinxera

Diumenge 28 de març
Debat: 'Resistències actuals a la metropolinització'
Prent com a punt de partida una taula rodona de conflictes i lluites actuals relacionades amb la metropolinització del territori català (Collserola, Baix Llobregat, Quart Cinturó, AVE, MAT...) debatrem sobre les potencialitats, les limitacions i el sentit de les diverses estratègies de lluita i sobre els reptes i el futur de l'acció col·lectiva.
Cicle pensament i lluita antindustrial.
16h. Centre Social Can Masdeu. C. Antic de Sant Llätzer, s/n.

EL VENDRELL

Dissabte 27 de març
Jornada: 'Cada dia es 8 de març'
Projecció de curtmetratge i debat:
El feminisme en la nostra lluita
Després del debat, sopar i música.
19h. Edifici dels Sindicats. C. Nord, 11-13.
Organitza: CGT Baix Penedès i Ateneu La Trinxera

FERRERIES

Divendres 26 de març a les 20.30h
Presentació de la campanya 'Amb tu en català'
Biel Pons, representant de la campanya, explicarà com aprendre català amb voluntariat lingüístic.
Més info: casvesins.blogspot.com
20:30h. Cas Vesins
C. St. Bartomeu, 39.

GRANOLLERS

Poesia: recital amb Gabriel Pena i Enric Boluda
Cicle Versos Lliures'10

Carrer Present, concert d'expressió lliure i directa!

BARCELONA, DIVENDRES 26 DE MARÇ

22h. Centre Cultural La Farinera del Clot. Gran Via, 837. Gratuït.

Coherent amb l'esperit que anima el cicle de concerts Expressió Directa, el divendres dia 26 de març, la nit estarà dedicada a la cultura lliure i de transmissió directa amb una sessió convida pel grup Carrer Present. El conjunt és un dels resultats més frescos de Compartir Dóna Gustet, un col·lectiu artístic multidisciplinari que troba la seva raó de ser en la cultura compartida d'arrel popular. Carrer Present practica un treball de folk-fusió singular i resitua temes musicals tradicionals de la cultura mediterrània a la nostra realitat social més immediata. Un dels productes més celebrats d'aquesta experimentació crítica i creativa és el seu divertit tema "BCNeta i polideta". A més, la vetllada es completarà amb el Dj's de Compartir Dóna Gustet i la presentació del nou projecte cinematogràfic i col·laboratiu del col·lectiu: *Arròs movie*.

20:30h. Casal Popular l'Esquerda
C. Enric Prat de la Riba, 31.
Més info: www.esquerda.org

LLEIDA

Divendres 26 de març
Presentació de l'estudi 'La lluita de les dones preses'
Amb Mireia Campanera i Esther Sancho
19h. CGT. AV. Catalunya, 2.

LLOBERA

Dissabte 27 de març
Jornada 'Cap a una revitalització del món rural'
Conferències i debats a partir de les 10h.
Organitza: CUP del Solsonès- Alt Cardener

MANRESA

Dissabte 27 de Març
Actes del 5è aniversari del CSO La Tremenda
10h. Trobada inicial de l'abordatge transgressor
10h. Esmorzar i pintada de mural

13h. Vermut
22:30h. Posada en comú de l'abordatge transgressor
23h. Karaoke i festa Tremenda amb Pd's
Organitza: CSO La Tremenda. C. Hospital/Salvador.

MONÒVER

Diumenge 28 de març
Jornada: 'La tortura no és cultura'
Taula informativa a la plaça de l'ajuntament al llarg de tot el matí amb motiu de la celebració que es farà en aquesta població el diumenge 28 de març d'una correguda de bous. També es durà a terme un taller pel respecte als animals per als xiquets i xiquetes. Més info: www.iniciativaanimalista.cat
Organitza: Assembla de Maulets de l'Alcoià

PALAUTORDERA

Divendres 26 de març
Festival Circ Cric
21h. La Troba Kung-Fú + Circ Cric + Dj's
Més info: www.circric.com

REUS

Dijous 25 de març
Jornada sobre la lluita contra els transgènics
Vídeo de resum de la campanya de la plataforma Som lo que Sembrem, debat i sopar agroecològic.
19h. Local de l'Orfeó Reusenc
C. Sant Llorenç, 14.

VALÈNCIA

Actes del XXIV aniversari de l'Ateneu Llibertari Al Margen
Divendres 26 de març
20:30h. Presentació del llibre *Un Héroe Trágico del Anarquismo Español, Mateo Morral, 1879-1906*, a càrrec de l'autor Eduard Masjuan.
Dissabte 27 de març
20:30h. Presentació del Museu de l'Heterodòxia de L'Orxa. Passi de vídeo i presentació del projecte a càrrec del Bole.
21:30h. Sopar de germanor i posterior actuació musical de Clara Andrés.
Dimecres 31 de març
21h. Sopar per l'Autogestió de l'Ateneu.
22:30h. Cinema: *Breaking and Entering*
Tots els actes se celebraran al local de l'Ateneu. C. Palma, 3.

VIC

Jornades tècniques del Mercat del Ram de Vic
Divendres 26 de març
18h. Taula rodona: *El sector ecològic. Un futur pel país, un futur per la pagesia* (Edifici El Sucre).
Dissabte 27 de març
Sortida matinal *Experiències ecològiques*
Inscripcions: gcter@gcter.org
Organitza: Grup de Defensa del Ter

VILANOVA I LA GELTRÚ

Activitats a l'Ateneu Vilanoví
Dijous 25 de març
Debat: *El poder dels mitjans de comunicació*. Intervindran. Francesc Escribano (exdirector de TV3), Vicent Portal (Vilawer) i David Fernández (DIRECTA).
19h. Local de l'Ateneu. Plaça Llarga, 19.
Dissabte 27 de març. 23h. Envelat Concert: Eina + Temporada Alta
Fins el 31 de març, exposició: *Bastons a Palestina*
Més info: www.ateneuvilanovi.cat

Cinquè Aniversari del Kasalet

TERRASSA, DEL 26 AL 28 DE MARÇ

Amb motiu del cinquè aniversari del Kasal Okupat i Autogestionat Joan Berney, el Kasalet, el col·lectiu Acció Autònoma -que va començar el projecte l'any 1997- ha preparat una sèrie d'actes de celebració el cap de setmana del 27 i 28 de març, que es faran en aquest espai social situat al carrer Societat número 4 de Terrassa.

Entre les activitats que s'hi duran a terme, destaquen la presentació del llibre *Combat per la llibertat: memòria de la lluita antifranquista a Terrassa (1939-1979)*, un concert de cantautors i una exposició de la trajectòria del centre.

Pots consultar tota la programació a: www.kasalet.org.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

ELS I LES ZAPATISTES NO ESTAN SOLES!

Barcelona, dijous 25 de març
17:30h. Concentració davant del consolat de Mèxic.
Passeig Bonanova, 55.

Amb motiu de l'increment dels atacs contra les comunitats zapatistes per part de grups paramilitars i de l'exèrcit, es convoca aquesta concentració per protestar davant la situació de terrorisme d'Estat que viuen les comunitats més desfavorides de Chiapas. Solidaritat amb la resistència zapatista!

Convoca: CGT

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Zaida Muxi ARQUITECTA ESPECIALISTA EN URBANISME

“Totes les ciutats s'assemblen cada cop més”

Zaida Muxi va néixer a Buenos Aires, però fa dues dècades que viu a Barcelona, on exerceix de professora a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura (ETSAB). Experta en gènere, arquitectura i urbanisme, el seu llibre 'L'Arquitectura de la ciutat global', fruit de la seva tesis doctoral, descriu els efectes de la globalització sobre les ciutats contemporànies.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Italo Calvino deia sobre el seu llibre *Les ciutats invisibles* que era un darrer poema d'amor a les ciutats, en un moment en què cada cop era més difícil viure-les. És així?

Jo sóc una enamorada de les ciutats i m'agraden totes, fins i tot les més invisibles. Però crec que hi ha una mitificació sobre el que eren abans les ciutats, com un lloc de concòrdia, quan la ciutat, si té quelcom d'interessant, és el moviment i la llibertat. Això fa que hi hagi gent molt diversa i que es generin confrontacions. Durant els últims anys, s'ha convençut molt la gent que ha d'anar a viure a falsos paradisos que acaben sent gàbies: són aquests suburbis de casetes amb suposat jardí on tots som iguals i els nens poden estar sols al carrer. En realitat, això genera una societat segregada que té por d'allò que és diferent, que dubta constantment de l'altre. I això és un perill. Fer una planificació més bona o més transport públic es pot aconseguir, però un cop s'han trencat els llaços socials i s'ha generat desconfiança, ja és més difícil solucionar-ho.

Aquesta pèrdua de teixit social va lligada al creixement de les ciutats com a marca?

És cert, però si aconseguim mantenir una xarxa de llocs públics on la gent es pugui trobar, serà difícil matar el teixit social. Tindrà menys força, també, perquè els interessos dels grups socials no són únics i la diversitat de població, que és molt enriquidora, també crea molta diversitat d'objectius. Al mateix temps, però, la diversitat fa por al poder perquè no hi ha un únic interlocutor amb qui negociar i això els molesta. Òbviament, el poder vol imposar una ciutat que sigui pur consum, on la ciutadania sigui totalment inconscient i no pensi massa.

En aquest sentit, la planificació urbanística permet el control social?

En algunes coses sí. I hi ha planificacions pensades per controlar. Però el pitjor és que, moltes vegades, els arquitectes que fan el projecte destinat al control no en són conscients. Jo intento transmetre als estudiants d'arquitectura que siguin coherents en la seva evolució. Que siguin conscients del que fan, de l'efecte que produeix i per qui ho produeixen. Per

exemple, una plaça no és un espai pensat pel control, però hi ha maneres de projectar-la que la fan propícia al control: que no hi hagi bancs o que siguin individuals, que hi hagi una llum excessiva o molt baixa, que tot sigui pla, etc.

Com es fa aquesta planificació?

La planificació urbanística és molt piramidal i hi ha decisions que es prenen al vèrtex i influeixen molt en el que es pot fer a la base. Decisions com els usos que tindrà l'espai, per on es faran passar les autopistes, si hi haurà zones verdes macro... condicionants molt generals en una escala on els éssers humans i els detalls de proximitat no existeixen. I pels ciutadans és molt difícil demanar canvis. És clarament un abús de poder. Un exemple clar és el cas del Bon Pastor (a Barcelona), on el pla de l'Ajuntament és arrasar-ho tot. La raó, segons diuen, és que Barcelona no té espais per habitatges unifamiliars de baixa densitat. El cert és que, depèn d'on, sí que en té. I evidentment, les cases unifamiliars no són un tipus d'habitatge per tothom, pe-

“No hi ha transversalitat en la planificació urbanística”

rò cal ser flexibles. Amb la planificació i l'arquitectura, cal evolucionar igual com ho van fer les primeres constitucions i els drets. L'habitatge i les ciutats van ser repensades a principis del segle xx per un ésser universal: home, blanc i amb determinades característiques. Es volien millorar les ciutats i fer un habitatge ideal per tothom. Avui, aquesta visió és impossible, hem de ser capaços de pensar en la diversitat de gent i crear espais públics i privats amb solucions perquè s'hi desenvolupin vides diferents. I això no entra al cap de molta gent, que prefereix homogeneïtzar i uniformitzar. Es pot llegir com una recerca d'igualtat però, en el fons, s'està imposant el model de vida d'una classe social, cultural i racial sobre les altres.

Sovint, la transformació social es busca a través de la transformació urbanística. Seria el cas del Raval de Barcelona, que s'ha volgut gentrificat.

El Raval té una de les densitats més

altes del món i, als teixits molt densos, cal treballar-hi perquè siguin més habitables. Però s'ha de fer amb molt de compte amb la gent que hi viu, ja que, tot i que poden estar malament físicament amb el lloc, hi poden estar bé socialment i sentimentalment. En aquest cas, han fet una gran inversió a nivell macro i la vida de les persones del Raval no ha millorat tant. La pitjor part, però, se l'enduen sempre les persones que viuen just davant o al costat de la reforma. Aquesta gent és qui pateix les pressions i l'assetjament, ja que el seu espai es revaloritza, però l'Ajuntament no els té en compte. En el cas del Raval, a més, tot i que hi ha hagut una barreja de població d'altres parts de la ciutat, no és una zona que s'hagi gentrificat tant com haurien desitjat perquè el seu teixit no ho permet. És un teixit on hi va a viure gent que no pot viure a altres llocs. Per altra banda, la barreja que hi ha hagut sempre al Raval -com a tantes ciutats mediterrànies- està bé, perquè evita la conformació de guetos. Com diu Manuel Delgado, l'únic gueto a Barcelona és Pedralbes. Només hi ha una classe social, una

religió, un origen, només blancs i només habitatges.

En altres ocasions, has fet referència als conceptes macdonaldització i disneylandificació aplicats a les ciutats globals. A què es refereixen?

Són termes de l'economista Jeremy Rifkin. La *macdonaldització* es refereix al fet que tot ha de ser diversió, rapidesa, ciutats obertes en tot moment i sense responsabilitats. La *disneylandificació* seria la recerca d'una ciutat de façanes perfectes, on aparentment no hi passa res, tot i que al darrera la gent estigui explotada... Des de fa uns anys, a Barcelona, sempre que hi ha una manifestació, just al final, hi ha els serveis de neteja, que s'encarreguen que no quedi ni rastre de la vida que hi ha hagut a la ciutat. Així és Disneyland i les ciutats han volgut copiar aquest aspecte en la seva competència per atreure negocis ràpids, per l'especulació i pel model de ciutat segura. Així doncs, totes les ciutats s'assemblen cada cop més perquè tots els racons siguin llegibles per qualsevol, per fer-la atractiva per aquesta gent a qui han convençut que tot allò que no coneix és perillós.

. LA COLUMNA

Temps seriosos, gent difícil

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Sempre sorprèn topar de cara amb persones que ocupen llocs de responsabilitat sense estar capacitades, ni molt ni poc, per exercir-los. No cal dir que això sols passa a l'administració pública, la nostra, la de totes, encara que per aquesta gent sigui la seva, la del seu partit o menys que això, la de la seva gent que no és ben bé el mateix. I, si no, que els ho preguntin als que esperen o desesperen, carnet en mà, a la cua d'aquesta mena d'agència clandestina de col·locació. El més fotut és que, essent públic i manifest, si treus el tema allà on no toca -i a mi se'm va acudir de fer-ho en una tertúlia televisiva- de seguida se't titllarà de demagoga, manipuladora i fins i tot d'antidemocrata que aties el foc de la desafecció ciutadana. Però aquesta tendència a la incorporació d'estòmacs agraiats a l'estructura institucional, mal que els pesi, és absolutament transversal a tots els partits que han governat i que governen aquest país perquè és intrínseca al seu sistema jeràrquic de cúpules dirigents que fan i desfan. Els d'ara, però, han tingut la desgràcia o la virtut de coincidir amb un cicle de crisi capitalista que ens ensenya les dents afilades de l'atur, l'endeutament familiar i la manca de benestar que aguditzen els contrastos. Temps difícils, sens dubte, pels quals -segons l'eslògan del partit de govern- cal gent seriosa. El lema fa aigües quan passes llista a qualsevol administració i, entre la molta gent honesta i treballadora que ha opositat o s'ha guanyat el lloc a pols, sempre hi apareixen els innombrables (perquè no se'ls havia d'haver nomenat mai) que habiten en qualsevol de les escales i categories, inclosos -és clar- els càrrecs polítics, sense complir cap llinar mínim de competència. Ho vaig comprovar l'altre dia, mentre m'asseia davant per davant d'una regidora a qui havíem presentat mesures concretes d'acció municipal i acudia a un grotesc espectacle protagonitzat per un gerent (perquè es veu que la política ja és una qüestió de millor o pitjor gerència) que, amb grans dots de ventríloc, parlava en nom de la regidora tot ignorant-la des del principi fins al final de la reunió. I amb raó, atès que la responsable de tota aquella regidoria es va limitar a esgrimir un somriure estàtic sense badar boca, mostrant una ignorància supina del tema que tractàvem. Aleshores, vaig adonar-me perquè havia estat escollida pel càrrec, ja que facilitava les coses als gestors reals de la política seriosa. Cosa que no podem entendre la resta que no seguim la seva lògica de partit. Nosaltres devem ser gent difícil, la que no convé tenir a llocs de responsabilitat i menys en temps seriosos, un entrebanc salvable només si t'oblides de tota iniciativa, suggeriment de canvi o pensament autònom.